

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร
กับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถ
ในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๑๑ (บ้านแม่สุยะ)
จังหวัดแม่ฮ่องสอน

นางสาวกาญจนา นະหนอง

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

พ.ศ. 2563

**The Development of a Training Course on English for Communication with
Foreign Dharma Practitioners at Wat Pa Tam Wua Forest Monastery
to Enhance Listening - Speaking Abilities of Mathayom Suksa III
Students at Thairath Wittaya 99 (Ban Maesuya)
School in Mae Hong Son Province**

Miss Kanjana Nanong

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Curriculum and Instruction
School of Educational Studies
Sukhothai Thammathirat Open University

2020

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้
ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว
เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ชื่อและนามสกุล นางสาวกาญจนา นະນອງ

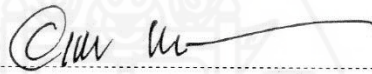
แขนงวิชา หลักสูตรและการสอน

สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.อารีรักษ์ มีแจ้ง

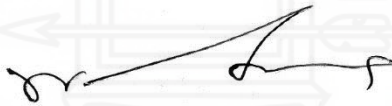
การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2564

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อารีรักษ์ มีแจ้ง)

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณประภา สุขสวัสดิ์)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิรนาท แสนสา)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร กับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว เพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ผู้ศึกษา นางสาวกาญจนา นະນອງ **รหัสนักศึกษา** 2602101442

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน)

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.อริรักษ์ มิแจ้ง **ปีการศึกษา** 2563

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) และ 2) ศึกษาผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม โดยการ (1) เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการฝึกอบรม และ (2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการฝึกอบรม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการฝึกอบรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบเครื่องหมาย

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ 1) หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้นได้รับการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก 2) ผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม พบว่า (1) ความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และ (2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการฝึกอบรมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ หลักสูตรฝึกอบรม การสื่อสาร ชาวต่างชาติ สถานปฏิบัติธรรม

Independent Study title: The Development of a Training Course on English for Communication with Foreign Dharma Practitioners at Wat Pa Tam Wua Forest Monastery to Enhance Listening - Speaking Abilities of Mathayom Suksa III Students at Thairath Wittaya 99 (Ban Maesuya) School in Mae Hong Son Province

Author: Miss Kanjana Nanong; **ID:** 2602101442;

Degree: Master of Education (Curriculum and Instruction);

Independent Study advisor: Dr. Areerug Mejang, Associate Professor;

Academic year: 2020

Abstract

The purposes of this study were to 1) develop and assess the quality of a training course on English for Communication with Foreign Dharma Practitioners at Wat Pa Tam Wua Forest Monastery to enhance listening –speaking abilities of Mathayom Suksa III students at Thairath Wittaya 99 (Ban Maesuya) School, and 2) study the results gained from the implementation of the training course by (1) comparing listening-speaking abilities of Mathayom Suksa III students, before and after training, and (2) investigating students' satisfaction with the training.

The research samples consisted of 20 Mathayom Suksa III students at Thairath Wittaya 99 (Ban Maesuya) school during the second semester of the academic year 2020, obtained by purposive sampling. The research instruments were 1) a training course on English for Communication with Foreign Dharma Practitioners at Wat Pa Tam Wua Forest Monastery, 2) an English listening-speaking abilities test, and 3) a questionnaire on satisfaction with the training. Statistics used to analyze the data were mean, standard deviation and sign test.

The research findings revealed that 1) the developed training course on English for Communication with Foreign Dharma Practitioners for Mathayom Suksa III students assessed by experts was appropriate at a high level. 2) The results gained from the implementation of the training course showed that (1) English listening-speaking abilities of Mathayom Suksa III students after the training were significantly higher than those before the training at the .01 level of statistical significance, and (2) the students' satisfaction with the training was at a high level.

Keywords: Training Course, Communication, Foreigner, Dhamma retreat

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร. อารีรักษ์ มีแจ้ง ที่ได้ให้ความกรุณา เมตตาช่วยเหลือ ให้คำแนะนำติดตาม ดูแลในการศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้อย่างใกล้ชิดเสมอมา นับตั้งแต่ต้นจนกระทั่งสำเร็จลุล่วง สมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งใจและขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ให้ประสบการณ์ในการเรียนรู้ เกี่ยวกับหลักสูตรและการสอนตลอดระยะเวลาที่ศึกษา อันเป็นประสบการณ์อันสูงค่ายิ่ง ในการพัฒนาตนเองและวิชาชีพต่อไป

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้สละเวลาอันมีค่าตรวจพิจารณา เครื่องมือวิจัย พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย อนึ่งขอกราบขอบพระคุณเจ้าอาวาสวัดป่าถ้ำวัว เจ้าหน้าที่ยานวยความสะดวกและ ผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ สนับสนุน ในการพัฒนาเครื่องมือ ในการวิจัยครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) เพื่อนครู และ นักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี รวมถึงขอขอบพระคุณ กัลยาณมิตรทุกคนที่มีส่วนในการช่วยเหลือ สนับสนุน ทั้งร่างกายและแรงใจในการวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และน้องสาวอันเป็นครอบครัวที่น่ารัก คอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษา

กาญจนา นະນอง

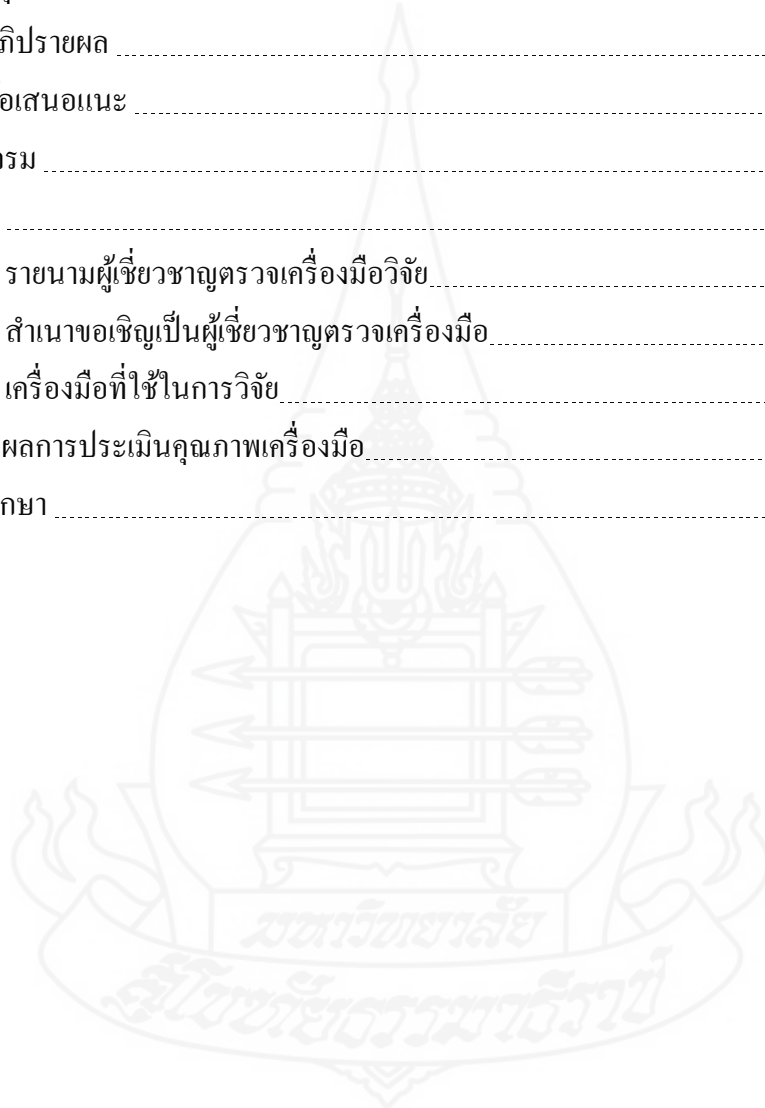
กรกฎาคม 2564

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	6
ข้อจำกัดในการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	9
แนวคิดของการพัฒนาหลักสูตร	10
แนวคิดของการฝึกอบรม	19
ทักษะการฟัง-พูด	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	45
ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาและหาคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว	45
ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว	48
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว	56
ตอนที่ 2 ผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อ สื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว	59

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	62
สรุปการวิจัย	62
อภิปรายผล	66
ข้อเสนอแนะ	71
บรรณานุกรม	72
ภาคผนวก	80
ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย	81
ข สำเนาขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ	84
ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	86
ง ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือ	115
ประวัติผู้ศึกษา	136

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 ความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว	58
ตารางที่ 4.2 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษก่อนและหลังฝึกอบรม โดยใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว	60
ตารางที่ 4.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว	60

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสาร มีความสำคัญและมีบทบาทอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จำเป็นต้องอยู่ร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ และติดต่อสื่อสาร มนุษย์จึงจำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อเป็นสื่อกลางในการสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจ และความสัมพันธ์อันดีต่อกัน (บุญกว้าง ศรีสุทโธ, 2562) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่นิยมใช้ในการสื่อสารกันอยู่ทั่วโลก ซึ่งจำนวนผู้คนทั่วโลกที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารประมาณ 2,000 ล้านคน หรือ 1 ใน 3 ของประชากรของโลก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2560) ภาษาอังกฤษมีบทบาทไม่เฉพาะในสังคมไทย หากแต่volvมนุษยชาติทุกวันนี้สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารกันโดยตรง การใช้อินเทอร์เน็ต การดูโทรทัศน์ การดูภาพยนตร์ การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ หนังสือคู่มือทางด้านวิชาการต่าง ๆ เป็นต้น เนื่องจากสังคมโลกปัจจุบัน เป็นสังคมข้อมูล - ข่าวสาร (Information Society) ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหว และการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรม จึงส่งผลกระทบต่อทั่วถึงอย่างรวดเร็ว ทำให้บุคคลในสังคมต้องติดต่อพบปะเพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจ และอื่น ๆ เพิ่มขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารเพื่อการดำเนินชีวิตในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การประกอบอาชีพ การศึกษา และแสวงหาความรู้ รวมไปถึงการพัฒนา และยกระดับคุณภาพชีวิต การศึกษาไทยจึงมีความจำเป็นอย่างมากในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษให้เป็นไปอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เพื่อการติดต่อสื่อสารและรับส่งข้อมูลสารสนเทศ เพื่อนำมาพัฒนาให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันต่อไป

กระทรวงศึกษาธิการได้เห็นถึงความสำคัญ และความจำเป็นของภาษาอังกฤษ จึงได้มีการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ซึ่งได้กำหนดสาระสำคัญอันเป็นสาระที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาด้านต่างๆ ของผู้เรียนไว้ 4 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระที่ 3 ภาษากับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และสาระที่ 4 ภาษากับ

ความสัมพันธ์กับชุมชนโลก จากสาระการเรียนรู้ ทั้ง 4 สาระ สาระที่สำคัญ ซึ่งเป็นสาระที่จะพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านการสื่อสารของผู้เรียน คือ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ตลอดจนสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติ ในสถานการณ์ต่างๆ อีกทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงองค์ความรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียนได้ง่าย และกว้างขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) สอดคล้องกับแนวทางการยกระดับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของกระทรวงศึกษาธิการ ที่มีเป้าหมายให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษครบทุกทักษะ โดยเน้นทักษะการสื่อสาร (บัลลังก์ โรหิตเสถียร, 2561) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทักษะฟัง-พูด ซึ่งวรรณพร วัฒน เลิศวัตกรานต์ (2556) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของทักษะฟัง-พูดว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน ที่มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ได้นั้น ผู้เรียนจะต้องฝึกทักษะการฟัง-พูดก่อนในระยะเริ่มแรก และต่อมาจึงเริ่มฝึกทักษะการอ่านและการเขียนตามลำดับ สอดคล้องกับ จิตพิสุทธิ จันตะคุต (2555) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นควรเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการฟังและพูดอย่างเป็นธรรมชาติจนเกิดทักษะ โดยเริ่มจากการฟังและพูดในชีวิตประจำวัน แล้วค่อยขยายออกไปสู่โลกภายนอกมากขึ้น เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้การศึกษาระดับสูงขึ้นไป จึงนับว่าทักษะฟัง-พูดเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันมากที่สุด จากความสำคัญของทักษะการฟังและการพูดดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ส่งเสริมในปี 2555 เป็นปีแห่งการพูดภาษาอังกฤษ (English Speaking Year 2012) กระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกพูด มีความกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษ โดยมุ่งหวังให้เยาวชนไทยสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้มากขึ้น (วรวิทย์ พานิชนันท์, 2555)

แม้ว่าที่ผ่านมารัฐบาล ได้มีนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งระบบปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) เริ่มจากการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามลำดับ เน้นการสอนการฟังกับการพูดเป็นอันดับแรก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) แต่กระนั้นก็ยังไม่ได้ส่งผลต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนเท่าที่ควร เมื่อนักเรียนเรียนจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ยังคงไม่สามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษได้ดีเท่าที่ควร (สมเด็ยว เกตุอินทร์, สุชาติ ลีตระกูล, ศรชัย มุ่งไรสง และพูนชัย ขาววิราช, 2560 น. 46) จากผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนไทย พบว่า ทักษะการสื่อสารสำหรับผู้เรียนที่เป็นปัญหามากที่สุด คือทักษะการฟังและการพูด ทักษะดังกล่าวจึงเป็นสองทักษะในอันดับแรกๆ ที่ผู้เรียนไทยต้องพัฒนามากที่สุด (รุ่งระวี สมวรรณนะ, 2553 อ้างถึงใน นงลักษณ์ แพงเรือน, 2558) ซึ่งฟารีน (Fareen, 2013) ได้กล่าวถึง สาเหตุของปัญหาทักษะการฟังและทักษะการพูดว่า ในห้องเรียนที่มี การสอน

ฟัง-พูดส่วนมาก ครูผู้สอน ไม่ได้ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการจัดการเรียนรู้ ไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกสนทนาโต้ตอบ สื่อสาร หรือแสดงความคิดเห็นของตนเอง ผู้เรียนขาดโอกาสในการเรียนรู้ตามสถานการณ์จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้นอกห้องเรียน ไม่ค่อยมีโอกาสได้พบปะพูดคุยกับเจ้าของภาษา หรือบุคคลที่มีความหลากหลายในด้านเชื้อชาติ ภาษา ในสถานการณ์ที่แตกต่าง ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยและไม่มีความมั่นใจในการพูด ดังนั้นเมื่อผู้เรียนเติบโตขึ้นจึงไม่มั่นใจในความคิดและความสามารถของตน จึงเลือกที่จะไม่พูดหรือเดินหนีเมื่อพบเจอชาวต่างชาติในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนสูญเสียความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และเสียโอกาสได้รับประสบการณ์ชีวิต สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุขะ) ที่ผู้วิจัยสอนอยู่ ซึ่งตามความคาดหวังของนักเรียนและผู้ปกครองนั้น ต้องการนำความรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษไปใช้ติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันเมื่อพบปะชาวต่างชาติ แต่ในความเป็นจริงเมื่อนักเรียน เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนยังคงไม่สามารถนำความรู้ที่ได้จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รายวิชาภาษาอังกฤษมาใช้สื่อสารในสถานการณ์จริงได้ดังที่คาดหวังไว้ เนื่องจากผู้เรียนไม่เคยพบเจอกับชาวต่างชาติ ไม่คุ้นเคยกับสถานการณ์ที่แปลกใหม่ จึงทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ ประหม่า กลัวพูดผิด จึงไม่สามารถสนทนาโต้ตอบกับคู่สนทนาต่างชาติได้

ผู้วิจัยได้สอบถามความคิดเห็นของนักเรียนในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปีการศึกษา 2661 ที่ผ่านมา พบว่า นักเรียนมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะฟัง-พูดของตนเองให้สามารถสื่อสารได้ โดยต้องการ โอกาสในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา ผู้วิจัยได้พิจารณาข้อมูลดังกล่าวจึงเล็งเห็นแหล่งเรียนรู้ที่น่าสนใจที่นักเรียนสามารถพบปะสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และตั้งอยู่ใกล้โรงเรียนคือ วัดป่าถ้ำวัว สถานที่ปฏิบัติธรรมที่สำคัญของจังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมที่ดีที่สุด 1 ใน 5 ของโลก มีชาวต่างชาติให้ความสนใจในการมาศึกษาธรรมะและฝึกสมาธิ ปีละหลายพันคนจาก 140 ประเทศทั่วโลก (สายหยุด ปัญญาโร, 2559) สถานที่แห่งนี้จึงมีความเหมาะสมที่จะเป็นแหล่งเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงนอกชั้นเรียน ดังนั้นเพื่อให้ให้นักเรียนได้ประโยชน์สูงสุดในการเรียนรู้ จากประสบการณ์ตรงดังกล่าวจึงควรที่จะมีการให้ความรู้กับนักเรียนเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนจำเป็นต้องทราบและนำไปใช้ในบริบทของสถานปฏิบัติธรรมดังกล่าว

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น การฝึกอบรมเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการฟัง-พูด จึงมีความเหมาะสม เนื่องจากใช้เวลาในการฝึกอบรมไม่นานนัก และประเด็นเนื้อหาจำกัดอยู่ในบริบทของสถานปฏิบัติธรรมเท่านั้น ซึ่งการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมมีขั้นตอนคล้ายกับการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาทั่วไป คือมีลักษณะเป็นวงจรที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ตามที่ ู๊ดเวิร์ด (Woodward,

2001 อ้างถึงใน Vibulphol, 2010) ได้อธิบายเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรว่าสามารถแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการออกแบบหลักสูตร คือการสืบค้นข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนและแหล่งเรียนรู้รวมถึงวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ว่าจะสอนอะไร สอนอย่างไร ขั้นที่ 2 ระหว่างการใช้หลักสูตร เป็นการตอบสนองของผู้เรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่อและเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร และในขั้นสุดท้าย หลังจากการใช้หลักสูตร เป็นการสะท้อนกลับผลจากการใช้หลักสูตรเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรต่อไป และ ริชาร์ด (Richards, 2001 อ้างถึงใน Vibulphol, 2010) ได้อธิบายกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรว่า มีลักษณะเป็น ระบบเครือข่ายที่มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งหากมีการเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่ง ก็จะส่งผลถึงองค์ประกอบอื่น โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้ การวิเคราะห์ความต้องการ การวิเคราะห์สถานการณ์การกำหนดเป้าหมายและจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การกำหนดเนื้อหา การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ การเลือกและการเตรียมสื่อและอุปกรณ์ในการเรียนรู้ การพิจารณาถึงปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการสอน และการประเมินผลหลักสูตร นอกจากนี้ ปรานี สังฆะตววรรณ (2558) ได้ระบุขั้นตอนของกระบวนการออกแบบหลักสูตรไว้ 5 ขั้นตอน คือ การกำหนดจุดมุ่งหมาย การกำหนดเนื้อหา การนำหลักสูตรไปใช้ การประเมินหลักสูตร และการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงหลักสูตรอีกด้วย

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า มีการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะด้านต่างๆของผู้เรียน อาทิ อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง และวรางคณา ภูศิริภิญโญ (2559, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.90/75.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผลคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน และ นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด ฌดา บิลดาวุฒ และคณะ (2558, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อยกระดับทักษะภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรปของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังฝึกอบรม สูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สุนิดา โหมิตชัยวัฒน์ (2555, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรคำภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 81.12/80.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษและทักษะสังคมของนักศึกษาหลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรม

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งนักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม โดยภาพรวมในระดับมากที่สุด

จากข้อมูลข้างต้นเห็นได้ว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม โดยเฉพาะในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานอยู่น้อยมาก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว เพื่อพัฒนาการฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยผ่านการเรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงซึ่งเป็นแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อพัฒนาและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ)

2.2 เพื่อศึกษาผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว โดยการ

2.2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการฝึกอบรม

2.2.2 ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการฝึกอบรม

3. สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) หลังการฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว สูงวก่อก่อนฝึกอบรม

4. ขอบเขตของการวิจัย

4.1 ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

4.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

4.2.1 **ตัวแปรต้น** ได้แก่ การฝึกอบรมตามหลักสูตร ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว

4.2.2 **ตัวแปรตาม** ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูด และความพึงพอใจที่มีต่อการฝึกอบรม

4.3 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีรายละเอียดเนื้อหาที่นำมาจัดทำแผนการฝึกอบรมประกอบด้วย 4 หัวข้อ ได้แก่ 1) Knowing about Thum Wua Monastery 2) Asking and Giving Information 3) Telling about Daily Activities 4) Talking about Transportation ซึ่งผู้วิจัยได้สังเคราะห์จากการสอบถามข้อมูลจริงจากเจ้าหน้าที่อาสาสมัครที่คอยอำนวยความสะดวกให้กับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติและปฏิบัติหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยที่วัดป่าถ้ำวัว เกี่ยวกับเนื้อหาที่จำเป็นในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ รวมถึงการลำดับขั้นตอนความสำคัญของหัวข้อการอบรม

4.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว 2 วัน จำนวน 12 ชั่วโมง โดยจัดอบรมระหว่างวันที่ 16-17 มกราคม 2564

5. ข้อจำกัดในการวิจัย

ข้อจำกัดในวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

5.1 ข้อจำกัดด้านสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของของโรคติดเชื้อดังกล่าว จึงไม่สามารถนำนักเรียนเข้าไปฝึกปฏิบัติจริงได้ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว จึงต้องมีการจัดอบรมตามแผนการจัดกิจกรรมฝึกรอบรมที่โรงเรียนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น นักเรียนไม่มีโอกาสนำทักษะความรู้ที่ได้จากการฝึกรอบรมไปใช้ในสถานการณ์จริงซึ่งอาจส่งผลต่อการพัฒนาทักษะฟัง-พูดของนักเรียน

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ให้ตรงกัน ผู้วิจัยจึงนิยามความหมายต่างๆ ไว้ดังนี้

6.1 การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การพัฒนาหลักสูตรฝึกรอบรม ซึ่งมีกระบวนการในการพัฒนาดังนี้ 1) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน 2) กำหนดวัตถุประสงค์ 3) กำหนดเนื้อหาสาระ 4) กำหนดวิธีการฝึกรอบรม 5) นำหลักสูตรไปใช้ 6) ประเมินหลักสูตร

6.2 หลักสูตรฝึกรอบรม หมายถึง หลักสูตรฝึกรอบรมเรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถในทักษะฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีรายละเอียดดังนี้ หลักการและเหตุผลของการฝึกรอบรม วัตถุประสงค์ของการฝึกรอบรม ระยะเวลาในการฝึกรอบรม สถานที่ในการฝึกรอบรม เนื้อหาและกระบวนการจัดการเรียนรู้ในการฝึกรอบรม และการประเมินผลการฝึกรอบรม

6.3 การสอนทักษะฟัง-พูด หมายถึง กระบวนการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ ที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและนำภาษาไปฝึกใช้ได้จริง ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่

6.3.1 ชี้นำเสนอเนื้อหา เป็นการทบทวนความรู้เดิมของผู้เข้าอบรมและนำเสนอเนื้อหาใหม่ เช่น ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ และด้านโครงสร้างไวยากรณ์ เป็นต้น

6.3.2 ชี้นฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เข้าอบรมฝึกใช้ภาษา ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก ในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก

6.3.3 ชั้นใช้ภาษาเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นให้ผู้เข้าอบรมได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำ

6.4 ความสามารถในการฟัง-พูด หมายถึง ความสามารถในการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ เรื่อง Knowing about Thum Wua Monastery, Asking and Giving Information, Telling about Daily Activities และ Talking about Transportation โดยวัดจากแบบวัดความสามารถในการฟัง-พูด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6.5 วัดป่าถ้ำวัว หมายถึง สำนักปฏิบัติธรรมที่ตั้งอยู่ในเขต หมู่ 6 หมู่บ้านแม่สุยะ ตำบลห้วยผา อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมที่มีชาวต่างชาติ ให้ความสนใจมาศึกษาระดม และฝึกสมาธิ เป็นจำนวนมากกว่า 140 ประเทศทั่วโลก ปีละหลายพันคน

6.6 นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 20 คนที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ)

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านสุยะ)และครูผู้สอน ได้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัวเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

7.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ)ได้พัฒนาการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของตนเอง

7.3 ครูผู้สอนได้แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรฝึกรอบม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังนี้

1. แนวคิดของการพัฒนาหลักสูตร
 - 1.1 ความหมายของหลักสูตร
 - 1.2 องค์ประกอบของหลักสูตร
 - 1.3 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร
 - 1.4 การประเมินหลักสูตร
2. แนวคิดของการฝึกรอบม
 - 2.1 ความหมายของการฝึกรอบม
 - 2.2 ประเภทของการฝึกรอบม
 - 2.3 เทคนิควิธีการฝึกรอบม
 - 2.4 ประโยชน์ของการฝึกรอบม
3. ทักษะการฟัง-พูด
 - 3.1 ความสำคัญของทักษะการฟัง-พูด
 - 3.2 กิจกรรมในการสอนทักษะฟัง-พูด
 - 3.3 ขั้นตอนการสอนทักษะการฟัง-พูด
 - 3.4 การวัดและประเมินผลทักษะฟัง-พูด
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. แนวคิดของการพัฒนาหลักสูตร

1.1 ความหมายของหลักสูตร

คำว่า หลักสูตร มีผู้ให้ความหมายไว้อย่างหลากหลาย ซึ่งแล้วแต่มุมมองของนักการศึกษาแต่ละท่าน ดังนี้

โอลิวา และ กอร์ดอน (Oliva and Gordon, 2013, p.4) ได้กล่าวว่า ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาได้มีการให้ความหมายของหลักสูตรไว้อย่างหลากหลายขึ้นอยู่กับปรัชญาทางความคิดของแต่ละบุคคล ดังนี้

1. หลักสูตร คือ รายวิชาหรือรายการเนื้อหาที่สอนในโรงเรียน
2. หลักสูตร คือ ประสบการณ์ที่จัดให้แก่ผู้เรียน
3. หลักสูตร คือ กิจกรรมการเรียนการสอนและวัสดุอุปกรณ์
4. หลักสูตร คือ สิ่งที่โรงเรียนผู้ปกครองคาดหวังหรือมุ่งหวังจะให้ผู้เรียนได้รับ หรือมีคุณสมบัติในสิ่งนั้น
5. หลักสูตร คือ พาหนะที่จะนำผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายของการศึกษา
6. หลักสูตร คือ สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ทางการเรียนและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน
7. หลักสูตร คือ กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูนักเรียนและสิ่งแวดล้อมในการเรียน
8. หลักสูตร คือ แผนหรือแนวทางหรือโครงการหรือข้อกำหนดในการจัดการศึกษาของโรงเรียน ทั้งกิจกรรมที่เกิดภายในภายในโรงเรียนและกิจกรรมภายนอกโรงเรียน
9. หลักสูตร คือ เอกสาร (หนังสือหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรต่าง ๆ เช่น แผนการสอน คู่มือครู แบบเรียน เป็นต้น)
10. หลักสูตร คือ วิชาความรู้สาขาหนึ่งที่ว่าด้วยทฤษฎีหลักการและแนวปฏิบัติในการพัฒนาหลักสูตร

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2554, น.6) ได้กล่าวถึงความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ทางการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในรายวิชา กลุ่มวิชา เนื้อหาสาระ รวมทั้งกิจกรรมต่างๆ ที่ได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

บุญเลี้ยง ทุมทอง (2554) กล่าวว่า คำว่า หลักสูตร แปลมาจากคำในภาษาอังกฤษว่า “curriculum” ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “currere” หมายถึง “running course” หรือเส้นทางที่ใช้วิ่งแข่ง ต่อมาได้นำศัพท์นี้มาใช้ในทางการศึกษาว่า “running sequence or learning experience” การที่เปรียบเทียบหลักสูตรกับสนาม หรือเส้นทางที่ใช้วิ่งแข่งอาจเนื่องมาจากการที่

ผู้เรียนจะสำเร็จการศึกษาในระดับใดหรือหลักสูตรใดก็ตาม ผู้เรียนต้องพึงฝาคความยากของวิชาหรือประสบการณ์การเรียนรู้ตามลำดับขั้นที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เช่นเดียวกับนักวิ่งที่ต้องวิ่งแข่งและพึงฝาคอุปสรรคไปสู่ชัยชนะและความสำเร็จให้ได้ หลักสูตรมีความหมายที่หลากหลายซึ่งสามารถนิยามความหมายของหลักสูตรในฐานะต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. หลักสูตรในฐานะที่เป็นรายวิชาและเนื้อหาสาระที่จัดให้แก่ผู้เรียน หมายถึง วิชาและเนื้อหาสาระที่กำหนดให้ผู้เรียนต้องเรียนในชั้นและระดับที่ต่าง ๆ หรือกลุ่มวิชาที่จัดขึ้นด้วยวัตถุประสงค์เฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง

2. หลักสูตรในฐานะที่เป็นเอกสารหลักสูตร หมายถึง เอกสารหลักสูตรที่จัดทำขึ้นประกอบไปด้วย จุดมุ่งหมาย หลักการ โครงสร้าง เนื้อหาสาระ อัตราเวลาเรียน กิจกรรมประสบการณ์ และการประเมินผลการเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ มีเจตคติที่ดีในการอยู่ร่วมกัน มีพฤติกรรมตามที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งสามารถจำแนกเอกสารออกเป็น 2 ประเภท คือ เอกสารหลักสูตร ที่กล่าวถึง สาระของหลักสูตรโดยตรง ได้แก่ จุดมุ่งหมาย หลักการ โครงสร้าง เนื้อหาของหลักสูตร และประเภทที่ 2 คือ เอกสารประกอบหลักสูตร ได้แก่ เอกสารที่อธิบายเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ของหลักสูตรเพื่อการนำไปใช้ให้บรรลุผลตามความมุ่งหมาย เช่น คู่มือหลักสูตร แผนการสอน เป็นต้น

3. หลักสูตรในฐานะที่เป็นกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดให้แก่ผู้เรียน หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดให้ผู้เรียน ที่ครูและนักเรียนจัดขึ้นหรือกิจกรรมการเรียนการสอนชนิดต่าง ๆ ที่เตรียมไว้และจัดให้แก่ผู้เรียนทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้ประสบการณ์และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามที่กำหนด

4. หลักสูตรในฐานะแผนสำหรับจัดโอกาสการเรียนรู้หรือประสบการณ์ที่คาดหวังแก่นักเรียน หมายถึง แผนในการจัดการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องปฏิบัติ โดยมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและประพฤติตามที่กำหนด

5. หลักสูตรในฐานะที่เป็นมวลประสบการณ์ หมายถึง ประสบการณ์ทุกอย่างของนักเรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบของโรงเรียนรวมถึงเนื้อหาวิชาที่โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียนด้วย

6. หลักสูตรในฐานะเป็นจุดหมายปลายทาง หมายถึง สิ่งที่สังคมมุ่งหวังหรือคาดหวังให้ผู้เรียนได้รับ ดังนั้น การจัดหลักสูตร การกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระกระบวนการเรียนการสอนและการประเมินผล จำเป็นต้องศึกษาและวางแผนให้สอดคล้องสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

7. หลักสูตรในฐานะที่เป็นระบบการเรียนการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง แผนการเตรียมโอกาสของการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนที่จัดขึ้นโดยโรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาที่รับผิดชอบ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ เป็นการคาดการณ์ล่วงหน้า

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556, น.3) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ทั้งหลายซึ่งเป็นแนวทางสำหรับจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่โรงเรียน จัดให้แก่ผู้เรียนเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะตามที่สังคมคาดหวังไว้

สุเทพ อ่วมเจริญ (2557) ได้สรุปความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หมายถึง ศาสตร์ที่ เรียนรู้เพื่อนำไปกำหนดวิถีทางที่นำไปสู่การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเพื่อการเรียนรู้จัดกลุ่มได้เป็น 5 กลุ่มดังนี้

1. หลักสูตรเป็นผลผลิตในรูปแบบ เอกสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือมัลติมีเดีย เป็นต้น
2. หลักสูตรเป็น โปรแกรมการศึกษา โดยปกติเขียนในรูปแบบหลักสูตรรายวิชา การจัดลำดับของมาตรฐานในการเรียนรู้ตามหลักสูตร
3. หลักสูตรเป็นความตั้งใจเพื่อการเรียนรู้ จะบอกจุดหมาย เนื้อหาสาระ มโนทัศน์ หลักการทั่วไป และผลการเรียนรู้
4. หลักสูตรเป็นประสบการณ์ของผู้เรียน มีกิจกรรม ทั้งมีการวางแผนและไม่ได้วางแผนไว้
5. หลักสูตรแฝง ไม่ได้เป็นหลักสูตรโดยตรง แต่จะเป็นสิ่งใดหรืออะไรก็ตาม ที่ผู้เรียนเรียนรู้ที่ ไม่ได้วางแผนไว้ หรือถึงแม้จะไม่ได้เป็นความคาดหวังไว้ แต่เป็นไปได้

จากความหมายของหลักสูตรที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า หลักสูตร คือ มวลประสบการณ์ทั้งหลาย ทั้งที่เป็นเอกสารและกิจกรรมการเรียนรู้ สามารถจัดขึ้นทั้งในและนอก โรงเรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะตามที่สังคมคาดหวัง

1.2 องค์ประกอบของหลักสูตร

องค์ประกอบของหลักสูตรเป็นส่วนสำคัญที่ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา ซึ่ง นักการศึกษาและพัฒนาหลักสูตรหลายท่านได้กล่าวไว้ในลักษณะที่สอดคล้องกันดังนี้

แอกเคอร์ (Akker, 2003, p.3 อ้างถึงใน สุพัตรา ประดับพงศ์ และปานชัย พูนวัตถุ, 2555, น.8) อธิบายของค์ประกอบของหลักสูตร ไว้ว่า มี 8 องค์ประกอบดังนี้

1. หลักการและเหตุผล (Rationale) หมายถึง การศึกษาข้อมูลพื้นฐานในด้านต่างๆ ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียน, การวิเคราะห์ศักยภาพของโรงเรียน, การวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลาง เพื่อกำหนดที่มาและเหตุผลที่ต้องมีการพัฒนาหลักสูตร

2. จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ (Aims & Objective) หมายถึง ความตั้งใจหรือความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้ที่จะผ่านหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความสำคัญ

เพราะเป็นตัวกำหนดทิศทางและขอบเขตในการให้การศึกษาแก่เด็ก ช่วยในการเลือกเนื้อหาและ กิจกรรมตลอดจนใช้เป็นมาตรการอย่างหนึ่ง

3. เนื้อหา (Content) หมายถึง การกำหนดเนื้อหา ประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ที่ คาดว่าจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ โดยดำเนินการตั้งแต่การเลือกเนื้อหา สารและประสบการณ์ การเรียงลำดับเนื้อหาสาระพร้อมทั้งการกำหนดเวลาเรียนที่เหมาะสม

4. กิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activities) หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอน ให้เป็นไปตามหลักสูตร เทคนิคในการจัดกิจกรรมให้แก่ผู้เรียนรวมทั้งการวัดและประเมินผลการ เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนซึ่งเป็นกระบวนการที่จำเป็นและ สำคัญของหลักสูตร

5. บทบาทของครูผู้สอน (Teacher Role) หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่สร้างประสบการณ์ การเรียนรู้ และการพัฒนาโดยรอบให้เกิดในตัวผู้เรียน เพื่อให้เกิดทักษะความรู้ความสามารถและ ประสบการณ์ในเชิงทักษะวิชาการ เป็นผู้ขับเคลื่อนนำไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

6. สื่อ และแหล่งเรียนรู้ (Materials & Learning Resources) หมายถึง วัสดุ ประกอบการจัดการการเรียนรู้ แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศ และประสบการณ์ ที่เสริมสร้างให้ ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ เช่น แบบเรียน อุปกรณ์การสอนและวัสดุโสตทัศนูปกรณ์ หรือวัสดุที่ ใช้ประกอบหลักสูตรที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและสะดวกยิ่งขึ้น

7. สถานที่ในการจัดการเรียนรู้ (Location) หมายถึง สถานที่ที่ใช้ในการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ตามหลักสูตรให้บรรลุตามจุดมุ่งหมาย สถานที่ควรเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูผู้สอนจึงต้องมีการจัดบรรยากาศของสถานที่ให้มีความเหมาะสม เช่น ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ต่างๆ หรือ บริเวณใดบริเวณหนึ่งที่ใช้จัดการเรียนการสอน

8. การวัดและประเมินผล (Assessment) หมายถึง การหาคำตอบว่าหลักสูตร สัมฤทธิ์ผลตามที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายหรือไม่ มากน้อยเพียงใด และอะไรเป็นสาเหตุ การวัดและ ประเมินผลหลักสูตรเป็นงานใหญ่และมีขอบเขตกว้าง ผู้ประเมินจำเป็นต้องวางโครงการการวัดและ ประเมินผลไว้ล่วงหน้า

นิตยา เปลื้องนุช (2554) บุญเลี้ยง ทุมทอง (2554) และพูนสุข อุคม (2556) มีความเห็นที่สอดคล้องกันว่าองค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วย

1. หลักการและจุดมุ่งหมาย หลักการเป็นส่วนหนึ่งที่ระบุดึงปรัชญา แนวความคิด เชื้อ ความคิด อันเป็นปณิธานของหลักสูตรว่ามีวัตถุประสงค์ หรือจุดเน้นหลักว่าต้องการจะพัฒนาอะไร เป็นข้อความที่ใช้ระบุดึงคุณลักษณะของหลักสูตรในมุมกว้าง สำหรับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นส่วนที่ระบุดึงเป้าหมายที่มุ่งให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาในด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งมักเป็นข้อความ

ที่เกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพส่วนบุคคลทำให้สามารถดำเนินตนเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมและร่วมพัฒนาสังคม

2. โครงสร้างหรือเนื้อหาสาระ เป็นส่วนที่ระบุถึงเนื้อหาสาระและมวล

ประสบการณ์ ที่คัดเลือกแล้วว่าสามารถสนองหลักการและจุดมุ่งหมาย โดยมีกรอบหรือขอบเขต และลำดับขั้นตอนของการจัดเนื้อหาและประสบการณ์ให้มีลักษณะต่อเนื่องสอดคล้องกับการพัฒนาของผู้เรียน

3. การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นส่วนหนึ่ง ที่กล่าวถึงแนวปฏิบัติ / แนวดำเนินการให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายและโครงสร้างที่กำหนดโดยระบุถึงแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อนำไปเป็นกรอบในการวางแผนการสอนและจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพผู้เรียนและชุมชน

4. การวัดประเมินและติดตามผล เป็นส่วนที่ระบุถึงหลักการที่เกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผล เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนอันเป็นขั้นตอนสุดท้าย ที่จะสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียน มีพัฒนาการเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ เพียงไร ผู้สอนควรปรับปรุงและพัฒนารูปแบบการสอนอย่างไร และยังสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการนำหลักสูตรไปปฏิบัติ

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าหลักสูตรมีองค์ประกอบ อยู่ 9 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาหลักสูตร กระบวนการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ บทบาทของครูผู้สอน สื่อและแหล่งเรียนรู้ สถานที่ในการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลหลักสูตร ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำองค์ประกอบหลักของหลักสูตร 5 องค์ประกอบที่ได้ศึกษานี้มาเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ได้แก่ หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาหลักสูตร กระบวนการจัดการเรียนรู้และการวัดและประเมินผลหลักสูตร

1.3 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรมีขั้นตอนการพัฒนาที่เป็นระเบียบแบบแผน ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร ดังนี้

วูดเวิร์ด (Woodward, 2001 อ้างถึงใน Vibulphol, 2010, p.335) ได้เสนอขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรว่า มีลักษณะเป็นวงจรที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง สามารถแบ่งออกเป็น 3 ได้แก่

1. ขั้นตอนการออกแบบหลักสูตร คือการสืบค้นข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียนและแหล่งเรียนรู้รวมถึงวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อะไร สอนอย่างไร

2. ชั้นระหว่างการใช้หลักสูตร เป็นการตอบสนองของผู้เรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่อและเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร

3. ชั้นหลังจากการใช้หลักสูตร เป็นการสะท้อนกลับผลจากการใช้หลักสูตร เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรต่อไป

นอกจากนี้ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรซึ่งประมวลจากแนวคิดของนักวิชาการหลายท่าน (สุพัตรา ประดับพงศ์ และ ปานชัย พูนวัตถุ 2555; พูนสุข อุดม 2556; พัชรินทร์ รอดสิน 2557; ปราณี สังขะตะววรรณ 2558) สามารถสรุปกระบวนการออกแบบหลักสูตรได้ดังนี้

1. การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ การศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของนักเรียน สภาพและความต้องการของชุมชน, สังคมธรรมชาติของการเรียนรู้, การวิเคราะห์ศักยภาพของโรงเรียน, การวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลาง, แผนการศึกษาแห่งชาติ รวมไปถึงทรัพยากร และความสะดวกในการพัฒนาหลักสูตร

2. การกำหนดวัตถุประสงค์ เป็นขั้นตอนเริ่มต้นของการดำเนินการ วัตถุประสงค์ที่ดีต้องสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ที่สะท้อนปรัชญาและความเชื่อของโรงเรียน แสดงคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนและเอกลักษณ์เฉพาะของสถานศึกษานั้นๆ รวมทั้งมีความชัดเจนสามารถปฏิบัติได้และเป็นที่ยอมรับของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา

3. การกำหนดเนื้อหาสาระ เป็นเรื่องของการกำหนดรายละเอียดของหัวข้อเนื้อหา การคัดเลือกเนื้อหาสาระ ให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่ถูกต้องเหมาะสมกับระดับชั้น ตรงตามหลักเกณฑ์ของแต่ละวิชา ให้อะไรที่ผู้เรียนสนใจและสอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียน โดยยึดเนื้อหาที่ได้กำหนดไว้แล้วในจุดหมายของหลักสูตรเป็นหลัก มีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ คุณลักษณะอันพึงประสงค์และวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เติบโตตามจุดมุ่งหมาย

4. การกำหนดวิธีการจัดการเรียนการสอน โดยครูเป็นผู้พิจารณาความเหมาะสมของการสอนการวางแผนหลักสูตรรวมถึงการแนะนำแหล่งของสื่อการจัดการเรียนการสอน โดยให้มีความยืดหยุ่นและมีอิสระแก่ครูและนักเรียน ซึ่งจะดำเนินการในรูปของการสอนและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ซึ่งครูต้องเรียนรู้หรือได้รับการอบรมวิธีการออกแบบการเรียนการสอน เพื่อสร้างรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้รูปแบบต่าง ๆ

5. การนำหลักสูตรไปใช้ เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญเพราะเป็นการนำหลักสูตรไปใช้จริง ขั้นตอนนี้เป็นบทบาทหลักของครูและนักเรียน โดยครูจะต้องเป็นผู้จัดการหลักในห้องเรียน มีความพร้อมที่จะจัดประสบการณ์การเรียนรู้และสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับธรรมชาติของผู้เรียนและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

6. ประเมินหลักสูตร เป็นกระบวนการของการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจุดอ่อน ข้อบกพร่องและปัญหาของการนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อนำไปเป็นแนวทางและข้อคิด โดยครูเป็นผู้พิจารณาขั้นตอนการประเมินผลเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของนักเรียน การประเมินหลักสูตร เป็นการประเมินที่ครอบคลุมทั้งระบบและต่อเนื่อง ประกอบด้วย การประเมินเอกสารหลักสูตร การประเมินการใช้หลักสูตร การประเมินสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตร การประเมินระบบหลักสูตรซึ่ง ข้อมูลที่ได้จากการประเมินผลจะใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการตัดสินใจเพื่อวางแผนในอนาคตต่อไปในการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้สอดคล้องและเหมาะสมต่อไป

7. ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร เป็นการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตรที่เกิดมรรคผลจะต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงในตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องและโครงสร้างขององค์กรที่ นอกเหนือ จากการเปลี่ยนแปลงตัวหลักสูตรเอง

จากข้อมูลดังกล่าวมานี้ สรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรมีขั้นตอนดังนี้ 1) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน 2) กำหนดวัตถุประสงค์ 3) กำหนดเนื้อหาสาระ 4) กำหนดวิธีการจัดการเรียนการสอน 5) นำหลักสูตรไปใช้ 6) ประเมินหลักสูตร และ 7) ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

1.4 การประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรเป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร เป็นการพิจารณาค่าของหลักสูตรโดยอาศัยวิธีการต่าง ๆ นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง การประเมินหลักสูตรดังนี้

สถาบันพัฒนาการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยภาคเหนือ (2560, น. 130) ระบุว่า การประเมินหลักสูตร หมายถึง การตัดสินคุณภาพ ประสิทธิภาพหรือคุณค่าของหลักสูตร โดยจุดมุ่งหมายของการประเมินหลักสูตร คือ

1. เพื่อหาค่าของหลักสูตร
2. ตัดสินเกี่ยวกับรูปแบบการสอนและการบริหารหลักสูตร
3. วัดคุณภาพผลผลิต
4. ปรับปรุงหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรจะต้องประเมินให้ครบทั้งระบบ ซึ่งประกอบด้วย

1. การประเมินเอกสารหลักสูตร คือ การตรวจสอบความสอดคล้อง การใช้ภาษา ความชัดเจน และความเหมาะสมของหลักสูตร จุดมุ่งหมายโครงสร้าง เนื้อหา ประสิทธิภาพ การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเกณฑ์การจบหลักสูตร

2. การประเมินระบบของหลักสูตร ได้แก่

2.1 การประเมินจุดหมายในระดับต่างๆ คือ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร จุดประสงค์ของกลุ่มวิชา จุดประสงค์รายวิชา จุดประสงค์การเรียนรู้ในระดับการสอน เพื่อตรวจสอบ ความเหมาะสมของผู้เรียนกับสภาพแวดล้อม

2.2 การประเมินการจัดเนื้อหาหลักสูตร คือ ความเหมาะสมของสัดส่วนเนื้อหา ความรู้และประสบการณ์การเรียนรู้ ความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.3 การประเมินการสอนของผู้สอน คือ ความสามารถและความถูกต้อง ในการปรับหลักสูตรมาใช้ในห้องเรียน

2.4 การประเมินระบบบริหารและการจัดการหลักสูตร คือ การประเมินความพร้อมในการใช้หลักสูตร การดำเนินการของสถานศึกษา การจัดสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ

2.5 การประเมินโปรแกรมการประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน คือ ความสอดคล้องของวิธีการประเมินผลการเรียนกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความถูกต้องเหมาะสมตามหลักวิชาการประเมินผลการเรียน

3. การประเมินผลผลิต คือ การติดตามผลสำเร็จ การศึกษาในด้านความรู้ ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงาน เจตคติต่อวิชาชีพ ความสำเร็จในการประกอบอาชีพ ความกระตือรือร้นในการแสวงหาความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพและในชีวิตส่วนตัว

นิรมล ศตวุฒิ (2560) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตร หมายถึง การหาคำตอบว่า หลักสูตรบรรลุผลตามที่กำหนดจุดมุ่งหมายไว้หรือไม่ บรรลุผลมากน้อยเพียงใด และสาเหตุที่ไม่บรรลุผลเพราะอะไร การประเมินหลักสูตรจึงเป็นกระบวนการเปรียบเทียบระหว่างผลการใช้หลักสูตรกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรว่าการนำหลักสูตรไปใช้จริงแล้วนั้นได้ผลใกล้เคียงกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ สามารถแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ช่วงหลักได้แก่ การประเมินก่อนการนำหลักสูตรไปใช้ และการนำหลักสูตรไปใช้จริง ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ระยะ คือการประเมินขณะจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรและการประเมินภายหลังเสร็จสิ้นการเรียนการสอนตามหลักสูตร ในการประเมินหลักสูตรมีการดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การวางแผนการประเมินหลักสูตร เป็นการวางแผนว่าจะประเมินหลักสูตรทั้งระบบ หรือประเมินหลักสูตรเฉพาะระบบย่อยอันใดอันหนึ่ง

2 การรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง การจัดข้อมูลเป็นหมวดหมู่ และการเตรียมการวิเคราะห์ข้อมูล

3. การวิเคราะห์ข้อมูล คือ การนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ตามเกณฑ์และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลที่วางแผนไว้

4. การรายงานผลวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการรายงานผลตามข้อมูลจริงที่พบ พร้อมทั้งปัญหา อุปสรรค และข้อควรปรับปรุงแก้ไข

มารุต พัฒนาผล (2561) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตรทั้งระบบจำเป็นต้องปฏิบัติ เพราะผลที่ได้จากการประเมินสามารถอธิบายและนำมาปรับปรุงหลักสูตรให้มีคุณภาพ ในภาพรวม ขั้นตอนการประเมินหลักสูตรมีดังนี้

1. พิจารณาเป้าหมายการประเมินหลักสูตร
2. กำหนดคณะกรรมการประเมินหลักสูตร
3. ประชุมคณะกรรมการประเมินหลักสูตร
4. กำหนดวัตถุประสงค์ และขอบข่ายการประเมินหลักสูตร
5. พัฒนาเครื่องมือและเทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. เลือกกิจกรรมการประเมินหลักสูตร
7. กำหนดแหล่งทรัพยากรและการคาดการณ์เกี่ยวกับปัญหาอันอาจเกิดขึ้น
8. เรียงลำดับความสำคัญของกิจกรรมการประเมินหลักสูตร
9. กำหนดวันที่เสร็จการประเมิน
10. วิเคราะห์ข้อมูลการประเมินหลักสูตร
11. เขียนรายงานผลการประเมินหลักสูตร

พิจิตรา ธงพานิช (2561) กล่าวว่า การประเมินหลักสูตรหมายถึง กระบวนการในการพิจารณาตัดสินคุณค่าของหลักสูตรว่าหลักสูตรนั้นๆ มีประสิทธิภาพแค่ไหนเมื่อนำไปใช้แล้ว บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่มีอะไรที่ต้องแก้ไขเพื่อนำผลที่ได้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการตัดสินใจหาทางเลือกที่ดีกว่าต่อไป มีขั้นตอนในการประเมินหลักสูตรดังนี้

1. ขั้นกำหนดวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการประเมิน ผู้ประเมินต้องกำหนด วัตถุประสงค์และเป้าหมายของการประเมินให้ชัดเจนว่าจะประเมินอะไร ในส่วนใดด้วย วัตถุประสงค์อย่างไร

2. ขั้นกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการที่จะใช้ในการประเมินผล การกำหนดเกณฑ์และวิธีการประเมินเปรียบเสมือนเข็มทิศที่จะนำไปสู่เป้าหมายของการประเมินเกณฑ์การประเมินจะเป็น เครื่องบ่งชี้คุณภาพในส่วนของหลักสูตรที่ถูกประเมิน การกำหนดวิธีการที่จะใช้การประเมินผลทำให้เราสามารถดำเนินงานไปตามขั้นตอนได้อย่างราบรื่น

3. ขั้นการสร้างเครื่องมือและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินหรือเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่จะมีผลทำให้การประเมินนั้นน่าเชื่อถือมากน้อยแค่ไหน ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินหรือเครื่องมือ

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจึงเป็นขั้นตอนที่สำคัญ ซึ่งผู้ประเมินจะต้องเลือกใช้และสร้างอย่างมีคุณภาพมีความเชื่อถือได้ และมีความเที่ยงตรงสูง

4. ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูล ในขั้นการรวบรวมข้อมูลนั้นผู้ประเมินต้องเก็บรวบรวมข้อมูลตามขอบเขตและระยะเวลาที่กำหนดไว้ ในบางครั้งถ้าจำเป็นต้องอาศัยผู้อื่นในการรวบรวมข้อมูล ควรพิจารณาผู้ที่จะมาทำหน้าที่เก็บรวบรวมข้อมูลที่มีความเหมาะสม เพราะผู้เก็บรวบรวมข้อมูลมีส่วนช่วยให้ข้อมูลที่รวบรวมได้มีความเที่ยงตรงและน่าเชื่อถือ

5. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล ในขั้นนี้ผู้ประเมินจะต้องกำหนดวิธีการจัดระบบข้อมูล พิจารณาเลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์ที่เหมาะสม แล้วจึงวิเคราะห์ ตั้งเคราะห์ข้อมูลเหล่านั้น โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้

6. ขั้นสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลและรายงานผลการประเมิน ในขั้นนี้ผู้ประเมินจะสรุปและรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต้น ผู้ประเมินจะต้องพิจารณารูปแบบของการรายงานผลว่าควรจะเป็นรูปแบบใด และการรายงานผลจะมุ่งเสนอข้อมูลที่บ่งชี้ให้เห็นว่าหลักสูตรมีคุณภาพหรือไม่ เพียงใด มีส่วนใดบ้างที่ควรแก้ไข ปรับปรุงหรือยกเลิก

จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า การประเมินหลักสูตร มีขั้นตอนดังนี้ 1) กำหนดวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในการประเมิน 2) กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการที่จะใช้ในการประเมินผล 3) สร้างเครื่องมือและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 4) เก็บรวบรวมข้อมูล 5) วิเคราะห์ข้อมูล 6) ขั้นสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลและรายงานผลการประเมิน

2. แนวคิดของการฝึกอบรม

2.1 ความหมายของการฝึกอบรม

จากการศึกษานิยามความหมายของการฝึกอบรมได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายไว้ดังนี้

วिरพันธ์ แก้วรัตน์ (2553) กล่าวว่า การฝึกอบรม คือ กระบวนการจัดการเรียนรู้ อย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างหรือเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถทักษะในด้านใดด้านหนึ่ง รวมถึงเจตคติของบุคคล อันจะช่วยพัฒนาและปรับปรุงให้บุคคลมีทักษะและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

เดือนเพ็ญพร ชัยภักดี (2554) ให้ความหมายของการฝึกอบรมว่า การฝึกอบรมเป็น กระบวนการจัดกิจกรรมการศึกษาอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอนต่อเนื่อง ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะและเจตคติของผู้เข้ารับการฝึกอบรมให้เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ต้องการ หลังการอบรม

สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ โดยการฝึกอบรมนั้นมีฐานความต้องการของผู้เข้าอบรม เป็นแรงจูงใจ และการจัดการฝึกอบรมจะต้องจัดให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เข้าอบรมด้วย จึงจะ ช่วยให้บรรลุเป้าหมายได้

สำนักงานศึกษาธิการภาค 1 (2555) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมว่า หมายถึง กระบวนการในการทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะความชำนาญ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอันจะเป็นผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

เรวดี จุฑารอด (2556) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้เฉพาะบุคคลที่มุ่งเน้นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างมีระบบ เพื่อพัฒนาทักษะ ความชำนาญ ความสามารถ และทัศนคติของบุคคล ให้ไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เพื่อช่วยให้การปฏิบัติงานและภาระหน้าที่ต่าง ๆ ในปัจจุบันและอนาคตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

สิทธิกร สุมาลี (2557) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึง การพัฒนาบุคคลอย่างมีระบบแบบแผนให้มีความรู้ความสามารถทักษะหรือความชำนาญตลอดจนมีประสบการณ์ และเจตคติที่ดีให้เหมาะสมกับการทำงานและส่งผลโดยตรงต่อการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานอันเป็นเป้าหมายหลักขององค์กร

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ มีระบบแบบแผน เพื่อให้ผู้เข้าร่วมฝึกอบรมเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะความชำนาญ มีเจตคติที่ดี อันจะช่วยพัฒนาและปรับปรุงให้บุคคลมีทักษะและประสบการณ์ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

2.2 ประเภทของการฝึกอบรม

การฝึกอบรมสามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ตามที่นักวิชาการได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับประเภทของการฝึกอบรมไว้ดังนี้

ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ (2554) ได้สรุปประเภทของการฝึกอบรมไว้ดังต่อไปนี้

1. การฝึกอบรมก่อนการทำงาน คือ การเตรียมความพร้อมทางด้านเนื้อหาวิชาการ รวมถึงข้อควรปฏิบัติตนในการทำงานอย่างกว้างๆ ที่จำเป็นต้องได้รับการถ่ายทอดประสบการณ์ ด้านนั้นๆ ดั่งนั้นในระยะก่อนการทำงาน

2. การอบรมปฐมนิเทศ คือ การอบรมให้แก่บุคคลในระยะแรก เป็นการแนะนำให้ทราบเกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้น เพื่อให้บุคลากรใหม่ ได้รู้จักกับหน่วยงาน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานและสร้างความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันดีขึ้น

3. การฝึกอบรมก่อนเข้าทำงาน เป็นการฝึกอบรมเพื่อเตรียมบุคลากรให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสม ซึ่งฝึกอบรมก่อนเข้าทำงาน สามารถดำเนินการโดยหน่วยงานเจ้าสังกัด หรือสถาบันวิชาชีพอื่นๆ ก็ได้

4. การฝึกอบรมระหว่างปฏิบัติการหรือประจำการ คือ การจัดการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ ความชำนาญงานในหน้าที่ที่ตนทำให้มากยิ่งขึ้นในขณะที่บุคคลยังดำรงตำแหน่งอยู่ โดยหน่วยงานหรือทางราชการจัดขึ้นเอง เช่น การอบรมพัฒนาระยะสั้น เป็นต้น

5. การฝึกอบรมเฉพาะเรื่องเฉพาะสาขาวิชา คือ การอบรมเทคนิค ปลีกย่อยเป็นรายละเอียดเฉพาะเรื่อง ซึ่งการอบรมรายละเอียดเฉพาะเรื่องเป็นการจัดอบรมพิเศษของหน่วยงาน เพื่อเสริมงานหลักให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

6. การอบรมพิเศษ คือ เป็นการอบรมรายการพิเศษ ที่นอกเหนือไปจากการอบรมหลักขององค์กรทั้ง 4 ข้อ ดังกล่าวข้างต้น เป็นการอบรมเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม หรือการอบรมให้บริการแก่คนภายนอกหน่วยงาน

ราชชนทร์ นพณ์รัฐวงศกร และคณะ (2559) ได้จำแนกประเภทของการฝึกอบรมที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การฝึกอบรมก่อนการทำงาน หรือการฝึกอบรมก่อนประจำการ เป็นการฝึกอบรมที่มุ่งให้ความรู้ความเข้าใจทั่วไป เกี่ยวกับงานในหน้าที่สำหรับบุคคลที่เข้าทำงานและปฏิบัติงานต่างๆ ในองค์กร การฝึกอบรมประเภทนี้ ได้แก่

1.1 การอบรมปฐมนิเทศ เป็นการอบรมสำหรับบุคคลที่เริ่มทำงานใหม่ให้รู้จักองค์กร สมาชิกในองค์กร กฎ ระเบียบ เงื่อนไข สิทธิสวัสดิการ หน้าที่ของตนเองและวัฒนธรรมในองค์กรเพื่อให้เกิดความมั่นใจ มีทัศนคติดีต่อองค์กร และสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมซึ่งจะใช้เวลาในการอบรม 1-2 วัน

1.2 การฝึกอบรมก่อนทำงานหรือ แนะนำงาน เป็นการอบรมแนะนำให้บุคลากรใหม่ได้เรียนรู้งานระบบและวิธีการ การควบคุม กำกับ ติดตามและการปฏิบัติงานเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อให้ผู้ที่เริ่มปฏิบัติงานรู้จักงานและวิธีการทำงานในหน้าที่ ที่ตนเองรับผิดชอบได้รวดเร็วขึ้นสามารถปฏิบัติงานได้ถูกต้องตามเป้าหมายหรือมาตรฐาน การฝึกอบรมในลักษณะนี้จะเป็นการฝึกอบรมตั้งแต่ 5-15 วัน

2. การฝึกอบรมระหว่างการทำงาน เป็นการฝึกอบรมสำหรับบุคลากรที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานหรือองค์กร เพื่อเพิ่มพูนหรือเพื่อทบทวนความรู้ความสามารถและทักษะการทำงานที่อาจล้าหรือขาดความชำนาญไปบ้าง หรือเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงงานที่รับผิดชอบ จำแนกออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 การฝึกอบรมในขณะที่ทำงาน เป็นการฝึกอบรมเป็นรายบุคคลหรือกลุ่ม วิธีการอบรมอาจจะทำโดย การฝึกหัดงานที่ต้องการความชำนาญมาก ๆ โดยการนำความรู้ทางทฤษฎีสู่การปฏิบัติ

2.2 การฝึกอบรมนอกที่ทำการ เป็นการฝึกอบรมอย่างเป็นทางการ ในสถานที่จัดฝึกอบรม ผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะต้องหยุดทำการปฏิบัติงานในหน้าที่ชั่วคราวเพื่อให้ได้ความรู้และทักษะจากการฝึกอบรมอย่างเต็มที่

3. การฝึกอบรมเฉพาะเรื่อง เป็นการฝึกอบรมให้ได้รายละเอียดเฉพาะเรื่อง เพื่อเพิ่มทักษะและความรู้ให้กว้างขวาง มีความชำนาญในการปฏิบัติงานมากขึ้น หลักสูตรของการฝึกอบรมใน ลักษณะนี้จะมีหลากหลาย ระยะเวลาของการฝึกอบรมจะขึ้นอยู่กับเนื้อหาของหลักสูตร

4. การฝึกอบรมในกรณีพิเศษ เป็นการฝึกอบรมเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม อาจจะเป็นการฝึกอบรมให้ทั้งบุคลากรของหน่วยงาน บุคลากรนอกหน่วยงานหรือเป็นความร่วมมือระหว่างหน่วยงานกับหน่วยงานหรือชุมชนในสังคม

สิทธิกร สุมาลี (2557) ได้จำแนกประเภทของการฝึกอบรมเป็น 4 ประเภทได้แก่

1. การฝึกอบรมก่อนประจำการ เป็นการฝึกอบรมให้กับผู้เข้างานใหม่ หรือเพิ่งจะเริ่มโครงการใหม่ ซึ่งเนื้อหาของอบรมจะเน้นในเรื่องของการกิจแรกเริ่ม และการกิจทั่วไปขององค์กร เนื้อหาโดยทั่วไปจะมีลักษณะผสมผสาน คือมีทั้งการฝึกอบรมในห้องและการฝึกอบรมภาคสนาม

2. การฝึกอบรมระหว่างประจำการ เป็นการอบรมในช่วงที่เข้าไปทำงานแล้ว การฝึกอบรมจะจัดให้เป็นระยะๆ ให้กับระดับของบุคลากรที่แตกต่างกันคล้ายๆ กับ on the job training ซึ่งระยะเวลายืดหยุ่นได้ตามความต้องการส่วนใหญ่จะใช้เวลาไม่นานนัก ประมาณ 1-3 สัปดาห์

3. การฝึกอบรมใน โครงการ เป็นการอบรมที่จัดให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในโครงการ เป็นการอบรมเฉพาะเรื่อง หรือเฉพาะประเภทของบุคลากร มีทั้งการอบรมทางด้านเทคนิคและการอบรมในเชิงการจัดการ

4. การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาตนเอง กินความหมายกว้างและครอบคลุม เป็นการอบรมเพื่อพินความรู้ใหม่ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการอบรมเต็มเวลาหรือบางส่วนของเวลา โดยหน่วยงานต้นสังกัด ระยะเวลาจะขึ้นอยู่กับคุณสมบัติที่หน่วยงานต้องการจะพัฒนา มีทั้งระยะสั้นและระยะยาวหรือบางคนอาจจะลาไปศึกษาต่อ ซึ่งการศึกษาต่อก็คือการฝึกอบรมอย่างเป็นทางการเช่นกัน

วีระพันธ์ แก้วรัตน์ (2553) กล่าวว่า การฝึกอบรมมีอยู่ด้วยกันหลายประเภท สามารถจำแนกตามเกณฑ์ต่างๆ ได้ ดังต่อไปนี้

1. แหล่งของการฝึกอบรม แบ่งได้เป็นสองลักษณะ คือ

1.1 การฝึกอบรมภายในองค์กร คือการฝึกอบรมที่องค์กรจัดการขึ้นภายในสถานที่ทำงาน โดยหน่วยฝึกอบรมขององค์กรจะเป็นผู้ออกแบบและพัฒนาหลักสูตร กำหนดตารางเวลา และเชิญผู้ทรงคุณวุฒิทั้งจากภายในและภายนอกองค์กรมาเป็นวิทยากร

1.2 การซื้อการอบรมจากภายนอก การฝึกอบรมประเภทนี้มิได้เป็นสิ่งที่จะต้องจัดการขึ้นเอง แต่เป็นการจ้างองค์กรฝึกอบรมภายนอกให้เป็นผู้จัดการฝึกอบรมแทน

2. การจัดประสบการณ์การฝึกอบรม

2.1. การฝึกอบรมในงาน การฝึกอบรมประเภทนี้จะกระทำโดย การให้ผู้รับการฝึกอบรมลงมือปฏิบัติงานจริงๆ ในสถานที่ทำงานจริง ภายใต้การดูแลเอาใจใส่ของพนักงานซึ่งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา คอยดูแลให้คำแนะนำและช่วยเหลือหากมีปัญหาเกิดขึ้น

2.2 การฝึกอบรมนอกงาน ผู้รับการฝึกอบรมประเภทนี้จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในสถานที่ฝึกอบรม โดยเฉพาะ และต้องหยุดพักการปฏิบัติงานภายในองค์กรไว้เป็นเวลาชั่วคราว จนกว่าการฝึกอบรมจะเสร็จสิ้น

3. ทักษะที่ต้องการฝึก หมายถึง สิ่งที่ต้องการฝึกอบรมต้องการเพิ่มพูนหรือสร้างขึ้นในตัวผู้รับการอบรม

3.1 การฝึกอบรมทักษะด้านเทคนิค คือ การฝึกอบรมที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานด้านเทคนิค

3.2 การฝึกอบรมทักษะด้านการจัดการ คือ การฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะด้านการจัดการและบริหารงาน

3.3 การฝึกอบรมทักษะด้านการติดต่อสัมพันธ์ การฝึกอบรมประเภทนี้มุ่งเน้นให้ผู้รับการฝึกอบรม มีการพัฒนาทักษะในด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น รวมทั้งการมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนร่วมงาน

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถจำแนกประเภทของการฝึกอบรมได้ดังนี้ 1) การจัดฝึกอบรมก่อนการทำงานเพื่อเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ 2) การจัดฝึกอบรมระหว่างการทำงานเพื่อเพิ่มพูนทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน และ3) การจัดฝึกอบรมเฉพาะเรื่องเพื่อเพิ่มความชำนาญและพัฒนาทักษะของผู้ปฏิบัติงาน

2.3 เทคนิควิธีการฝึกอบรม

เทคนิควิธีการฝึกอบรม คือ วิธีการที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์จากแหล่งความรู้ไปยังผู้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึง เทคนิคและวิธีการฝึกอบรมไว้ ดังนี้

ศันสนีย์ สังสรรค์อนันต์ (2559) กล่าวว่า เทคนิค วิธีของการฝึกอบรมที่นิยมปฏิบัติ มี 6 วิธี ได้แก่

1. การบรรยาย เป็นการฝึกอบรมโดยวิทยากรเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เข้ารับการอบรม มีลักษณะการฝึกอบรมบอกเล่าทางวิชาการ สื่อสารทางเดียวเพื่อสร้างเปลี่ยนแปลงความรู้ตึกนึกรคิด ความเชื่อ เพื่อให้เกิดการยอมรับเรื่องราว หลักการทฤษฎี

2. การประชุม การประชุมเป็นวิธีหนึ่งของการฝึกอบรมนิยมใช้ในหน่วยธุรกิจขนาดเล็ก เป็นการประชุมชี้แจง กฎ ระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ และเป็นเวทีในแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของผู้เข้ารับการฝึกอบรม และสรุปยึดถือกันเป็นมติของที่ประชุม

3. การนำอภิปราย เป็นเทคนิคการอบรมเพื่อให้ความรู้โดยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมอบรม สามารถแสดงความคิดเห็นเสรี ข้อยุติเป็นประโยชน์ ในการเพิ่มพูน ความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนการเรียนรู้ที่กว้างขวาง ตามวัตถุประสงค์และกรอบที่กำหนด โดยผู้นำอภิปรายต้องมีความรู้ความสามารถเป็นอย่างดี

4. การอภิปรายโดยผู้ทรงคุณวุฒิหลายคน การอภิปรายที่มีผู้อภิปรายระหว่าง 3-4 คน รวมทั้งผู้นำอภิปรายคอยสรุปและเชื่อมโยงเรื่องราวของวิทยากรแต่ละคนให้ผู้ฟังเข้าใจดีขึ้น โดยวิทยากรจะออกความเห็นในหัวข้อเรื่องเดียวกัน แต่เป็นความเห็นคนละทัศนของแต่ละคนไป

5. การอภิปรายแบบชิมโปเซียม การอภิปรายแบบนี้คล้ายกับการอภิปรายหมู่ โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิหลายคน วิธีการคือทุกคนพูดเรื่องเดียวกันแต่แบ่งกันพูดคนละตอน โดยมีผู้ดำเนินการอภิปรายเป็นผู้คอยเชื่อมโยงและประสานเรื่องให้ผู้ฟังเข้าใจดีขึ้น

6. การฝึกอบรมแบบอื่น ๆ เช่น การประชุมผู้มีประสบการณ์หรือมีความรอบรู้ในสาขาต่างๆ การประชุมทางวิชาการ การประชุมระดับผู้นำหัวหน้า การประชุมเชิงปฏิบัติการ การสัมมนา การตั้งเป็นคณะทำงาน การตั้งเป็นคณะกรรมการ การศึกษาจากกรณีการอภิปรายกลุ่มย่อย การระดมความคิด เป็นต้น

สิทธิกร สุมาลี (2557) กล่าวว่า เทคนิคในการฝึกอบรมประกอบด้วย

1. การบรรยาย การบรรยายเป็นการสื่อสารทางเดียว ผู้บรรยายอาจใช้สื่อทางการศึกษาหลายอย่างประกอบการบรรยาย ข้อดีของการบรรยายคือ ไม่มีค่าใช้จ่ายมากในการเตรียมการ และง่ายต่อการเตรียมการ ใช้ได้กับผู้เข้ารับการอบรมทั้งกลุ่มเล็กกลุ่มใหญ่ วิทยากรควรมีการเตรียมตัวมาอย่างดี เนื้อหาควรสั้นและกระชับรวมทั้งสื่อที่ใช้ประกอบการบรรยายควรน่าสนใจ

2. การอภิปรายโดยคณะวิทยากร เป็นวิธีการฝึกอบรมโดยคณะผู้เชี่ยวชาญตั้งแต่ 3 - 7 คน คณะผู้เชี่ยวชาญร่วมกันให้ความเห็นให้เรื่องที่ได้รับความหมายจากผู้ดำเนินการอภิปราย

ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรฝึกอบรม วิธีการนี้ช่วยให้ผู้เข้ารับการอบรมได้รับฟังความคิดเห็น ทำให้ได้ข้อคิดที่หลากหลายเป็นประโยชน์ต่อการทำงาน

3. การสาธิต เป็นวิธีการฝึกอบรมที่นิยมใช้ควบคู่กับการบรรยาย การสาธิตเป็นวิธีที่เหมาะสมกับการฝึกอบรมที่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดทักษะในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือให้ทราบกระบวนการทำงาน

4. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการให้ความรู้แก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมโดยบุคคล 2 ฝ่าย คือฝ่ายผู้สัมภาษณ์กับผู้ให้สัมภาษณ์ วัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รู้จักผู้เชี่ยวชาญที่เชิญมาได้รับฟังความคิดเห็นและสาระประโยชน์จากบุคคลที่มีชื่อเสียง มีความรู้ความสามารถ เพื่อจุดประกายความคิด หรือเร้าใจให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดความกระตือรือร้นที่จะลงมือปฏิบัติในเรื่องที่ได้รับฟัง

5. การสัมมนา การสัมมนาเป็นกิจกรรมที่อำนวยความสะดวกอย่างยิ่งต่อการดำเนินงานของหน่วยงาน ได้นำการสัมมนาไปใช้ในการแก้ปัญหา การพัฒนาการดำเนินงานและพัฒนาการเรียนการสอน

6. การประชุมเชิงปฏิบัติการ การประชุมเชิงปฏิบัติการมีลักษณะเป็นการประชุมเข้ม ผู้เข้ารับการฝึกอบรมจะได้ความรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติจนเกิดความรู้และทักษะในการปฏิบัติงานอย่างแท้จริง

คูลิต สระแก้ว (2562) และ รสสุคนธ์ มกรมณี (2557) มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าเทคนิควิธีการฝึกอบรม ประกอบด้วย 12 วิธี ดังนี้

1. การบรรยาย เป็นเทคนิคที่ใช้ในการถ่ายทอดความคิดเห็น ความรู้ ข้อมูลและข้อเท็จจริงด้วยการพูด อธิบาย หรือเล่าให้ฟัง เป็นเทคนิคที่ใช้กันอย่างแพร่หลายและสามารถใช้ประกอบกับเทคนิคอื่นๆ

2. การอภิปราย คือการที่กลุ่มคนที่มีความสนใจในปัญหาหรือเรื่องเดียวกันต้องการที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อหาข้อสรุปร่วมกัน ด้วยวิธีการวิเคราะห์และพิจารณาโดยอาศัยความคิดเห็น

3. การสาธิต เป็นการแสดงให้เห็นให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้เห็นการปฏิบัติจริง ซึ่งการกระทำหรือปฏิบัติจริงจะมีลักษณะคล้ายการสอนงาน นิยมใช้กับหัวข้อวิชาที่มีการปฏิบัติ วิทยากรจะเป็นผู้ทำให้อู แล้วผู้เข้ารับการฝึกอบรมทดลองทำตาม

4. การสอนงาน เป็นการแนะนำให้ผู้ปฏิบัติงานให้ถูกต้อง มักจะเป็นการสอนหรืออบรมในระหว่างการทำงาน อาจสอนตัวต่อตัวเป็นรายบุคคลหรือสอนเป็นกลุ่มเล็กๆ ซึ่งวิทยากรซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้สอนงานต้องมีประสบการณ์และทักษะในเรื่องที่สอนจริงๆ

5. การระดมสมอง เป็นการประชุมกลุ่มเล็กไม่เกิน 15 คน เปิดโอกาสให้ทุกคนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี ความคิดหรือข้อเสนอทุกอย่างจะได้รับการบันทึกไว้ แล้วมีการนำไปถกกันกรองอีกชั้นหนึ่ง

6. การประชุม/การอภิปรายกลุ่มย่อย เป็นการจัดผู้เข้ารับการฝึกอบรมจากกลุ่มใหญ่ที่มีคนจำนวนมาก ให้เป็นกลุ่มย่อยที่มีสมาชิกกลุ่มละ 2-6 คน แต่ละกลุ่มจะพิจารณาประเด็นปัญหาซึ่งอาจเป็นปัญหาเดียวกันหรือต่างกันภายในเวลาที่กำหนด มีวิทยากรประจำกลุ่มทำหน้าที่คอยช่วยเหลือ

7. การประชุม/การอภิปรายกลุ่มใหญ่ เป็นเทคนิคที่ใช้กับที่ประชุมขนาดใหญ่ซึ่งมีจำนวนคนมาก และเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมประชุม/ฝึกอบรมแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมด้วยการซักถามแสดงข้อเท็จจริง ปรัชญาหรือ หรือแสดงความคิดเห็นกับวิทยากร ซึ่งวิทยากรจะเป็นผู้พูดให้ฟังในช่วงแรก จากนั้นผู้เข้ารับการฝึกอบรมจึงสอบถามและแสดงความคิดเห็นได้

8. กรณีศึกษา เป็นเทคนิคการฝึกอบรมที่นำเอาเรื่องราวหรือกรณีที่เป็นปัญหาซึ่งเกิดขึ้นจริงๆ มาเสนอในกลุ่มผู้เข้ารับการฝึกอบรม แล้วให้สมาชิกในกลุ่มใช้หลักวิชาการและประสบการณ์ที่ได้จากการปฏิบัติงานมาผสมผสาน เพื่อวิเคราะห์กรณีที่ยกมาให้ โดยมีวิทยากรที่ปรึกษาคอยให้คำแนะนำและให้แนวทาง เพื่อช่วยให้สมาชิกกลุ่มสามารถวิเคราะห์ปัญหาได้ตรงตามวัตถุประสงค์

9. เกมการบริหาร เป็นการแข่งขันระหว่างกลุ่มบุคคลตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป โดยแข่งขันเพื่อดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างหนึ่ง เป็นการให้ปฏิบัติเหมือนเหตุการณ์จริง อาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับการสื่อสาร การตัดสินใจ การวางแผน การเป็นผู้นำมนุษยสัมพันธ์ เป็นต้น ขนาดของกลุ่มในการแข่งขันขึ้นอยู่กับเกมการแข่งขัน ทุกคนในกลุ่มร่วมกันแข่งขันตามเกม

10. การแสดงบทบาทสมมติ เป็นเทคนิคที่นำเอาเรื่องที่เป็นกรณีตัวอย่างมาเสนอในรูปแบบการแสดงบทบาท เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมองเห็นภาพสิ่งที่ต้องการให้เรียนรู้ได้ชัดเจนขึ้น ในการแสดงบทบาทสมมติ วิทยากรจะต้องเตรียมเรื่อง เนื้อหา และบทบาทของตัวละครไว้ล่วงหน้า ส่วนผู้แสดงบทบาทจะใช้วิธีอาสาสมัครจากสมาชิกผู้เข้ารับการฝึกอบรม วิทยากรจะเป็นเพียงผู้ให้ข้อมูล

11. การศึกษาดูงานนอกสถานที่ เป็นการนำผู้เข้ารับการฝึกอบรมไปศึกษายังสถานที่อื่นๆ ซึ่งอยู่นอกสถานที่ฝึกอบรม เพื่อให้พบเห็นของจริงซึ่งผู้จัดเตรียมการไว้แล้วเป็นอย่างดี

12. การประชุม/การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ เป็นรูปแบบของการฝึกอบรมที่ส่งเสริมให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดการเรียนรู้ทั้งด้านทฤษฎีและปฏิบัติ สามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติงานในสถานการณ์จริงที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมปฏิบัติอยู่

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า เทคนิควิธีการฝึกอบรมประกอบด้วย การอภิปรายกลุ่มใหญ่ การอภิปรายกลุ่มย่อย การอภิปรายโดยใช้ผู้ทรงคุณวุฒิ การอภิปรายโดยคณะวิทยากร การบรรยาย การระดมสมอง การสอนงาน กรณีศึกษา การแสดงบทบาทสมมุติ การใช้เกม การประชุมเชิงปฏิบัติการ การสาธิต การสัมภาษณ์ และการสัมมนา

2.4 ประโยชน์ของการฝึกอบรม

การฝึกอบรมมีประโยชน์และก่อให้เกิดผลดีหลายประการ ดังที่นักวิชาการได้กล่าวถึงต่อไปนี้

สิทธิกร สุมาลี (2557) ได้ระบุประโยชน์ของการฝึกอบรมไว้ว่า

1. การฝึกอบรมทำให้ระบบงานดีขึ้น ในการบริหารงานไม่ว่าจะเป็นหน่วยราชการ องค์กรบริษัท
2. การฝึกอบรมช่วยให้ย่นระยะเวลาเรียนรู้งาน
3. การฝึกอบรมช่วยให้แบ่งเบาภาระของผู้บริหาร เพราะผู้ผ่านการฝึกอบรมจะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานเป็นอย่างดี
4. การฝึกอบรมเป็นการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนา
5. การฝึกอบรมช่วยให้ขวัญของผู้เข้ารับการอบรมดีขึ้น เพราะเป็นการสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ปฏิบัติงานว่าสามารถทำงานได้ถูกต้อง ตามแนวทางที่ได้รับจากการฝึกอบรม
6. การฝึกอบรมส่งเสริมให้ผู้ปฏิบัติงานทุกระดับมีเจตคติที่ดีต่อองค์กร
7. การฝึกอบรมจะช่วยให้เกิดความคล่องตัวในการทำงานและช่วยเพิ่มพูนทักษะความชำนาญงานแก่บุคลากร
8. การฝึกอบรมเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายได้มาก เมื่อเทียบกับการจัดส่งบุคลากรไปศึกษาเล่าเรียนเต็มเวลาในสถานศึกษาต่างๆ
9. การฝึกอบรมสามารถจัดได้ในวันหยุดหรือนอกเวลางานปกติ ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการทำงาน
10. การฝึกอบรมช่วยให้เกิดความรักความสามัคคีขึ้นระหว่างบุคลากรที่อยู่ในองค์กร
11. การฝึกอบรมเป็นการสนับสนุนให้บุคคลได้รับการศึกษาตลอดชีพอย่างต่อเนื่อง ซึ่งตรงกับธรรมชาติของมนุษย์

ศันสนีย์ สัจจธรรม (2559) กล่าวว่า การฝึกอบรมมีประโยชน์ทั้งในระดับปฏิบัติงาน และในระดับหัวหน้างาน โดยการฝึกอบรมช่วยให้ระบบวิธีการปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น ช่วยลดเวลาในการเรียนงาน และช่วยลดภาระหน้าที่ของผู้บังคับบัญชา และเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของหน่วยงาน

วิระพันธ์ แก้วรัตน์ (2553) กล่าวถึงประโยชน์ของการฝึกอบรมไว้ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาความรู้ ทักษะ ความสามารถ และเจตคติของพนักงาน
2. ช่วยลดค่าใช้จ่ายด้านค่าจ้างแรงงาน และลดเวลาที่ใช้ในการพัฒนาพนักงานที่ขาดประสบการณ์ เพื่อให้มีผลการปฏิบัติงานอยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจ
3. ช่วยลดค่าใช้จ่ายด้านการบริหารบุคคล
4. ช่วยพัฒนาพนักงานเพื่อเป็นกำลังทดแทนในอนาคต
5. ช่วยเตรียมพนักงานก่อนการก้าวขึ้นไปสู่ตำแหน่งหน้าที่ที่สูงขึ้น
6. ช่วยขจัดความล่าช้าด้านทักษะ เทคโนโลยี วิธีการทำงาน และการผลิต
7. ช่วยปรับปรุงและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างพนักงานในองค์กรรวมทั้งช่วยเพิ่มพูนขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของพนักงาน

ชัยวัฒน์ จิวพานิชย์และ ชัยวัฒน์ วารี (2554) กล่าวว่า การฝึกอบรมมีประโยชน์ต่อองค์กรและบุคคลในองค์กร ส่งเสริมการบริหารงาน และการดำเนินงานให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิภาพ อีกทั้งก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่องค์กร ประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกอบรมที่เห็นเด่นชัดมีดังนี้

1. สนองความต้องการของคน
2. ลดเวลาการเรียนรู้
3. ปรับปรุงความสามารถในการทำงานให้สูงขึ้น
4. ลดการสิ้นเปลือง
5. ลดการขาดงาน
6. ลดอุบัติเหตุ
7. ลดการลาออก
8. เพื่อประโยชน์แก่พนักงานผู้รับการอบรม เช่น มีความสามารถในการทำงานสูงขึ้น มีความมั่นใจในการทำงานภาคภูมิใจ รักงานมากขึ้น มีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น

จากการศึกษาประโยชน์ของการฝึกอบรมสามารถสรุปได้ว่า การฝึกอบรมช่วยพัฒนาความรู้ ทักษะ ความสามารถ และเจตคติต่อการปฏิบัติงานของผู้เข้ารับการอบรม ทำให้ผู้เข้า

รับการฝึกอบรมสามารถปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล ประหยัดค่าใช้จ่ายและ
ย่นระยะเวลาในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของหน่วยงาน

3. ทักษะการฟัง-พูด

3.1 ความสำคัญของทักษะการฟัง-พูด

ทักษะฟัง-พูด เป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสารที่สำคัญของมนุษย์ ให้สามารถ
ปฏิสัมพันธ์ สื่อสารกันโดยไม่ต้องอาศัยอุปกรณ์หรือเครื่องมือใดใด มีนักวิชาการหลายท่านได้
กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการฟัง-พูด ดังนี้

จิตทล ยานารมย์ (2556) กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สอดคล้องและควบคู่
ไปกับทักษะการฟัง เมื่อมีการพูดเกิดขึ้นย่อมจะทำให้เกิดทักษะการฟังด้วย การสอนพูดจะแทรกปน
ไปกับการสอนฟังซึ่งเป็นทักษะที่จะฝึกควบคู่กันไปกับการฟัง ทักษะการฟัง-พูดจึงเป็นเครื่องมือที่
สำคัญในการสื่อสารยิ่งกว่าทักษะการอ่านและการเขียน

อลอนโซ (Alonso, 2014) กล่าวว่า ทักษะการฟังและทักษะการพูดเป็นทักษะที่
มีการเชื่อมโยงกันและเป็นทักษะสำคัญที่ต้องนำมาฝึกปฏิบัติด้วยกัน ทักษะเหล่านี้เป็นส่วนที่
สำคัญมากในการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาควบคู่กันไป

บาลาสรี (Balasree, 2017) กล่าวว่า ทักษะการฟัง-พูด เป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่ง
การฟังถือได้ว่าเป็นขั้นตอนแรกในการเรียนรู้ภาษา เป็นทักษะในการทำความเข้าใจภาษาพูด
และทักษะพื้นฐานที่สองคือทักษะการพูดซึ่งมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าทักษะใดๆ ในการเรียน
ภาษาอังกฤษผู้เรียนใช้เวลาหลายปี แต่ก็ยังไม่สามารถพูดได้ เนื่องจากไม่ได้มีการฝึกพูดสนทนา
โต้ตอบกันจริง จึงทำให้เกิดความล้มเหลวในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

เฮดาโรวา (Haydarova, 2017) กล่าวว่า เมื่อมนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นสังคม มีการ
ติดต่อสื่อสารและทำกิจกรรมต่างๆด้วยกัน มนุษย์จะรับรู้เรื่องราวและความหมาย รหัส หรือ
สัญลักษณ์ต่างๆ โดยรวมเรียกว่า ภาษา ทักษะการฟังและการพูดมีความสำคัญอย่างมาก เพราะเป็น
ทักษะแรกที่ทำให้มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารและทำกิจกรรมร่วมกันได้ ซึ่งการติดต่อสื่อสาร
เบื้องต้นจำเป็นต้องพูดปราศรัยบอกกล่าวเรื่องราวให้คนอื่นได้ฟังและเกิดความเข้าใจ

เดลามैन และ สปริง (Delamain and Spring, 2019) ได้กล่าวถึงความสำคัญของ
ทักษะการฟัง-พูดว่า เป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญและจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนา เนื่องจาก
ทักษะการฟังที่ดีจะสามารถทำให้มนุษย์เข้าใจทุกสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว และทักษะการพูดที่ดีจะทำให้

มนุษย์สามารถพูดทุกสิ่งที่ต้องการได้โดยไม่มีปัญหา ทำให้เปิดโลกแห่งการสื่อสารทั้งในด้านอาชีพและสังคม

จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่าทักษะฟัง-พูด เป็นทักษะการสื่อสาร 2 ทักษะแรกที่ทำให้มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารและทำกิจกรรมร่วมกัน จึงเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ทักษะทั้งสองมีความเชื่อมโยงกันจึงต้องได้รับการพัฒนาควบคู่กันไป

3.2 กิจกรรมในการสอนทักษะฟัง-พูด

การจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฟัง-พูดนั้นมีหลากหลายกิจกรรมซึ่งผู้สอนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ตามความเหมาะสม ตามที่นักวิชาการหลายท่านกล่าวไว้ดังนี้

กัลยา (ไกววัฒนิช) สุวรรณภยิ (2555) ได้ระบุกิจกรรมที่ใช้ในการสอนทักษะฟัง-พูดไว้ ดังนี้

1. การพูดแนะนำตัวเอง พูดแนะนำผู้อื่น
2. การออกคำสั่งให้ปฏิบัติตาม
3. การเล่นเกมต่างๆ เช่น แข่งขันตอบคำถาม
4. แสดงบทบาทสมมุติในสถานการณ์ต่างๆ
5. การอภิปรายโต้ว่าที่ในหัวข้อที่สนใจ
6. การแสดงละครประกอบเพลง
7. การสัมภาษณ์บุคคลต่างๆ ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น เพื่อน ครู นักท่องเที่ยว

นักกีฬา พนักงานขาย เป็นต้น

วรรณพรรณ เลิศวัตรการต์ (2556) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆ ในการสอนทักษะ การฟัง-พูด ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถาม-ตอบเกี่ยวกับข้อมูลของเพื่อนในชั้น หรือประสบการณ์

ต่างๆ นอกชั้นเรียน

4. จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กันไป

เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น

5. ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา
6. ให้โต้ว่าที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
7. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์

8. ให้แสดงบทบาทสมมุติ

9. การทัศนศึกษา

อารีรักษ์ มีแจ้ง (2558) ได้กล่าวถึงกิจกรรมในการสอนทักษะฟัง-พูดโดยเป็นการจัดการเรียนการสอนที่บูรณาการทักษะการฟังและทักษะการพูดดังนี้

1. กิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูล (information gap) เป็นกิจกรรมที่กำหนดให้ผู้เรียนทั้งสองฝ่ายมีข้อมูลคนละส่วน และทั้งคู่ต้องสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ตามภาระงานที่กำหนด

2. กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ (role play) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมุติขึ้นมาใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงบทบาทสมมุติต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนได้กำหนดไว้

3. กิจกรรมสถานการณ์จำลอง (simulation) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้จากเนื้อหาบทเรียนมาใช้สนทนาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด โดยมีครูเป็นผู้ออกแบบ

4. กิจกรรมการแก้ปัญหา (problem-solving activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดปัญหาหรือสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเองในการแก้ปัญหานั้นโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่ได้เรียนรู้จากบทเรียน

5. กิจกรรมการสัมภาษณ์ (interview) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สามารถกระทำได้ทั้งในและนอกห้องเรียน เช่น บทเรียนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ผู้สอนอาจมอบหมายให้ผู้เรียนไปสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มาจากต่างประเทศ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยผู้สอนและผู้เรียนคิดประเด็นการสัมภาษณ์ ในการชั้นเรียนก่อนที่ผู้เรียนจะไปสัมภาษณ์จริง จากนั้นจึงให้ผู้เรียนกลับมารายงานผลการสัมภาษณ์ให้ผู้เรียนในชั้นฟัง

6. กิจกรรมการแสดงละคร (play) และละครสั้นภาษาอังกฤษ (skit) โดยผู้เรียนสวมบทบาทเป็นตัวละครต่างๆ ในเนื้อเรื่อง และแสดงตามบทบาทที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นวิธีการฝึกทักษะการพูดอีกวิธีหนึ่งที่ได้รับคามนิยมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

7. กิจกรรมที่ใช้ภาพเป็นสื่อ (using picture) เป็นการนำภาพมาเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดสนทนา แสดงความคิดเห็น ถาม-ตอบ หรือ เล่าเรื่อง เป็นต้น

8. กิจกรรมเลียนแบบรายการโทรทัศน์ (imitating tv program) เช่น รายการทำอาหาร รายการเดินแฟชั่นเสื้อผ้า รายการประกวดร้องเพลง เป็นต้น โดยผู้สอนควรเลือกให้สอดคล้องกับเนื้อหาของบทเรียน

โบลิน (Bolen , 2015) กล่าวถึง กิจกรรมที่ในการสอนทักษะฟัง-พูด 15 กิจกรรม ดังนี้

1) กิจกรรมการสำรวจ (surveys) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสำรวจ หาข้อมูลต่าง ๆ สนับสนุนการมีปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนที่มีความหลากหลาย การสำรวจช่วยให้นักเรียนฝึกการใช้คำถาม

2) กิจกรรมที่ปรึกษา (giving advice) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียน ได้ร่วมอภิปรายเกี่ยวกับคำแนะนำที่นักเรียนได้รับ เช่น นักเรียนทุกคนได้รับจดหมายฉบับเดียวกันหรือแตกต่างกัน แต่ละคนมีเวลา 3-8 นาที (ขึ้นอยู่กับระดับ) เพื่อรับคำแนะนำจากเพื่อน ชั้นเรียน มีการอภิปรายสั้นๆ เกี่ยวกับคำแนะนำที่แต่ละคนได้รับ

3) กิจกรรมบอร์ดเกม (board games) เป็นกิจกรรมที่ฝึกทักษะฟัง-พูด เพราะนักเรียนต้องพูดคำตอบที่ถูกต้องเพื่อตอบคำถาม และนักเรียนคนอื่น ๆ ต้องฟังอย่างระมัดระวัง เพื่อให้แน่ใจว่าคำตอบนั้นถูกต้อง

4) กิจกรรมดิกโตกลอส (dictogloss) โดยการแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มจากนั้นส่งตัวแทนออกมาแล้วฟังเรื่องเล่าหรือเหตุการณ์จากครู แล้วให้นักเรียนไปบอกต่อ หรือเล่าต่อสมาชิกในกลุ่ม จากนั้น แต่ละกลุ่มส่งสมาชิกคนสุดท้ายออกมาเล่าเหตุการณ์ที่ตนได้ฟังมา

5) กิจกรรมการใช้บทสนทนา (conversation) เป็นการใช้บทสนทนาสั้นๆ ในการเริ่มต้นการเรียน ทำให้นักเรียนได้คิดพูดและผลิตเพลงกับการใช้ภาษาอังกฤษ เช่นการเริ่มต้นด้วยคำถาม What's your favourite subject? Why? Who is your favourite teacher of all-time? Why are they your favourite? เป็นต้น

6) กิจกรรมการใช้บทเรียนการฟัง (listening Lesson) เป็นการใช้บทเรียนเกี่ยวกับการฟัง เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ธรรมชาติของภาษาเมื่อผู้เรียนเข้าใจพื้นฐานของภาษาและคุ้นเคยกับสำเนียงการออกเสียง ผู้สอนสามารถเพิ่มกิจกรรมการฟังและการพูดอื่น ๆ ได้ในเวลาต่อมา

7) กิจกรรมปริศนาและใช้คำถามเล็ก ๆ น้อย (riddles and trivia questions) เป็นการใช้เกมปริศนาคำทาย หรือคำถามต่างๆ โดยผู้สอนอ่านคำถามให้นักเรียนฟัง จากนั้นให้นักเรียนบอกคำตอบเพื่อมุ่งเน้นการพูด

8) กิจกรรมการใช้วิดีโอภาษาอังกฤษ (English videos) เป็นหนึ่งในกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ปัจจุบันมีแหล่งข้อมูลมากมายบน YouTube ผู้สอนสามารถค้นหาวิดีโอที่น่าสนใจและสามารถพัฒนาผู้เรียนได้ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน เช่น เริ่มชั้นเรียนโดยให้นักเรียนพูดคุยเกี่ยวกับชื่อเรื่องของวิดีโอ จากนั้นดูวิดีโอและตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ดู หรือทำกิจกรรมการพูดเกี่ยวกับหัวข้อ

9) กิจกรรมนักวิ่งเขียนตามคำบอก (running dictation) เป็นหนึ่งในเกมการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่สนุกสนาน โดยการให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนที่เป็นนักวิ่งมาอ่านหรือฟังคำศัพท์หรือประโยคหน้าห้อง จากนั้น ให้วิ่งไปกระซิบบอกๆ กับเพื่อนในกลุ่มจนถึงคนสุดท้ายที่ทำหน้าที่เป็นเลขานุการ เขียนหรือพูดคำหรือประโยคที่ตนได้ยินมา

10) กิจกรรมบทบาทสมมุติ (role play) เป็นการกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ ผู้สอนสามารถกำหนดหัวข้อ ให้นักเรียนสร้างบทสนทนาและแสดงบทบาทตามเรื่องราว

11) กิจกรรมนำเสนองาน (presentations) เหมาะกับนักเรียนที่มีพื้นฐานระดับดีขึ้นไปและต้องการความท้าทาย ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นงาน และต้องนำเสนอหน้าชั้นเรียน

12) กิจกรรม นาทีเดียว (just a minute) ให้นักเรียนได้ฝึกพูดเกี่ยวกับหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งเป็นเวลาหนึ่งนาทีโดยไม่หยุด อาจจะมีการให้นักเรียนที่กำลังฟังอยู่ถามคำถาม 2-3 ข้อเมื่อผู้พูดพูดครบ 1 นาที

13) กิจกรรมผู้เชี่ยวชาญ (the expert) คือ ให้นักเรียนเลือกหัวข้อ เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขา รู้ ถนัด หรือสนใจ อาจเป็นงานอดิเรก หรือกิจกรรมต่างๆ แล้วสนทนาแลกเปลี่ยนกับนักเรียนคนอื่นๆ ในชั้นเรียนอย่างน้อยหนึ่งคน

14) กิจกรรมการบอกทิศทาง (directions activities) เป็นการถามตอบเกี่ยวกับการบอกทิศทาง หรือ การเดินทาง และอาจประยุกต์เป็นเกม เช่น เกมช่องว่างของข้อมูล (gap filling) หรือเกมปิดตาแล้วให้เพื่อนบอกทิศทางไปยังจุดหมาย (blind traveler) เป็นต้น

15) การสนทนากลุ่มย่อย (small group discussions) เป็นการสนทนากลุ่มเล็กๆ หาก มีชั้นเรียนขนาดใหญ่ขึ้นอาจต้องการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยๆ เพื่อให้สามารถอภิปรายกลุ่มย่อยได้

จากการศึกษากิจกรรมในการสอนทักษะฟัง-พูด มีกิจกรรมที่สามารถนำมาปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอน ได้ดังนี้ กิจกรรมการสัมภาษณ์ กิจกรรมการถาม-ตอบ การสั่งและการทำตามคำสั่ง กิจกรรมช่องว่างระหว่างข้อมูล กิจกรรมบทบาทสมมุติ กิจกรรมการบอกทิศทาง กิจกรรมที่ปรึกษา กิจกรรมสนทนากลุ่มย่อย กิจกรรมสถานการณ์จำลอง กิจกรรมการแก้ปัญหา กิจกรรมการแสดงละคร กิจกรรมการเขียนแบบรายการโทรทัศน์ กิจกรรมไต่वाที่ภาษาอังกฤษ กิจกรรมทัศนศึกษา และกิจกรรมโดยใช้เกมทางภาษาต่าง ๆ

3.3 ขั้นตอนการสอนทักษะการฟัง-พูด

ขั้นตอนการสอนทักษะฟัง-พูด มีการกำหนดขั้นตอนไว้อย่างชัดเจนมีระเบียบแบบแผน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียน จากการศึกษานักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนทักษะการฟัง-พูด ดังนี้

ริชาร์ดส์ (Richards, 2016) ได้เสนอขั้นตอนการสอนทักษะการฟัง-พูด ไว้ 3 ขั้นตอนดังนี้

1) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (presentation or introduction new language) เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดเพราะถือเป็นจุดเริ่มต้นการเรียนรู้และการฝึกใช้ภาษาในลำดับต่อไปในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาต่อผู้เรียน โดยผู้เรียนจะได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาด้วย ในขั้นนี้จะแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 นำเข้าสู่เนื้อหา (lead-in) ผู้สอนจะเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียน โดยอาจใช้รูปภาพการเล่าเรื่องเป็นต้นจากนั้นจึงเสนอเนื้อหาทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยเนื้อหาควรมี สถานการณ์กำกับซึ่งอาจจะเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนาไม่ควรเป็นประโยคเดี่ยวควรเป็นเรื่องราวที่ผู้เรียนมีพื้นความรู้อยู่บ้างแล้ว

1.2 กระตุ้นการเรียนรู้ (elicitation) ผู้สอนจะกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยการตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านเพียงใดด้วยการถามคำถามให้ตอบสังเกตคุณลักษณะการตอบถ้าตอบได้คล่องแคล่วก็ไม่ต้องเสนอเนื้อหามากนักแต่ถ้าได้บ้างไม่ได้บ้างจะต้องหากวิธีในการอธิบายเนื้อหาทางภาษาให้ผู้เรียนเข้าใจ

1.3 อธิบายเนื้อหาทางภาษา (explanation) ผู้สอนต้องอธิบายและแสดงให้ผู้เรียน เห็นว่าเนื้อหาภาษานั้นมีรูปแบบวิธีการใช้และมีความหมายอย่างไรและถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ หรือภาษาถิ่นในการอธิบายก็ได้

ขั้นที่ 2 ขั้นการฝึก (practice/controlled) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ ใหม่ในลักษณะการฝึกแบบควบคุม (controlled practice) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาจริงอย่าง อิสระในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้นผู้สอนจะเริ่มต้น กิจกรรมให้เช่นอธิบายวิธีทำกิจกรรมจัดกลุ่มผู้เรียนหลังจากนั้นผู้เรียนจะเป็นผู้กระทำกิจกรรมเอง ทั้งหมดผู้สอนจะคอยแนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหาในการทำกิจกรรมและเป็นผู้ให้ข้อมูล ย้อนกลับหรือประเมินผลการทำกิจกรรมภายหลัง

ขั้นที่ 3 ขั้นแสดงออก (production) เป็นขั้นตอนที่นำความรู้และทักษะภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่นการแสดงบทบาทสมมติการแสดงละครการเล่นเกมร้องเพลงและการทำ

แบบฝึกหัดในการสอนแต่ละครั้งเน้นบูรณาการทักษะการฟังพูด

บราวน์ (Brown, 2013) กล่าวถึง ขั้นตอนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ 3 ขั้นตอน หรือ เรียกว่า 3P ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการเสนอเนื้อหา (presentation) ขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริง โดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และ โครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ

ขั้นที่ 2 ขั้นการฝึก (practice) การฝึกปฏิบัติเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อยๆ ปล่อยให้ทำเองมากขึ้น การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก

ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (production) เป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนเพื่อการสื่อสาร โดยทั่วไปมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเองโดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำ ทั้งนี้ ผู้สอนต้องเน้นขั้นตอนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาแล้วไปใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ โดยผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนดังการฝึกในขั้นการฝึก และการได้เลือกใช้ภาษา ด้วยตนเองจะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงานหรือสถานการณ์

อุบล สรรพชัยพงษ์ (2556) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนทักษะการฟัง-พูด โดยเน้นทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. การตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนทำอะไร โดยมีจุดประสงค์ปลายทาง และจุดประสงค์นำทาง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 จุดประสงค์ปลายทาง เป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ คือ ฟัง-พูด เพื่อสื่อสารได้ เช่น สามารถสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้ถูกต้องเหมาะสม

1.2 จุดประสงค์นำทาง เป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุจุดประสงค์ในข้อ

1.3 คือให้รู้ความหมายศัพท์โครงสร้างหรือสำนวนใหม่และให้ความรู้ทางสังคมภาษาศาสตร์ที่มีในบทสนทนาอันนั้นคือเป็นการทำความเข้าใจในบริบท

2. การดำเนินการสอน เรื่องที่จะนำมาสอนเป็นสิ่งซึ่งปรากฏอยู่ในจุดประสงค์นำทางทั้งสิ้น ผู้สอนจะต้องนำมาสอนโดยใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ เข้าช่วย มีการถาม-ตอบ ชักซ้อมความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับ ถือเป็นกรให้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ในขั้นนี้

3. การฝึกพูด เป็นขั้นตอนที่เป็นหัวใจของการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้ต้องตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้ว ผู้สอนจะใช้กิจกรรมตลอดจนกลวิธีต่าง ๆ เช่น ให้ถาม-ตอบเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือเป็นคู่ ๆ ตามความเหมาะสมกับเรื่องที่สอนและลักษณะของผู้เรียน ตลอดจนใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ มาช่วยให้การสอนน่าสนใจด้วย เป็นการใช้ความสามารถทางการสื่อสาร

4. การถ่ายโอน เป็นการจัดกิจกรรมหลังการฝึกสนทนาตามบทเรียนแล้ว คือผู้เรียนมีโอกาสนำบทเรียนนั้นมาพลิกเพลงหรือเปลี่ยนแปลงบทสนทนาอันเป็นบทสนทนาใหม่ก็ได้ในการฝึกทักษะการฟัง-พูด

กฤษฎา เพชรารักษ์ (2556) ได้เสนอขั้นตอนการดำเนินการสอนทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. ขึ้นเสนอเนื้อหา เน้นที่การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาโดยดำเนินการดังนี้

1.1 ผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหา โดยผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียน เช่น การใช้รูปภาพ การเล่าเรื่อง การเล่านิทาน

1.2 เสนอเนื้อหาทางภาษาให้ผู้เรียนฟังหรืออ่าน ในด้านเนื้อหาที่เสนอควรมีบริบทหรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย

1.3 กระตุ้นการเรียนรู้ โดยตรวจสอบพื้นฐานความรู้ความเข้าใจ ถ้าผู้เรียนตอบได้บางส่วนหรือไม่ได้ ผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสนองหรืออธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้ผู้เรียนเข้าใจ

2. ขั้นการฝึก เป็นขั้นตอนให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ โดยการดำเนินการดังนี้

2.1 ขั้นการฝึก มีผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการฝึก โดยฝึกทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่และฝึกเป็นกลุ่มย่อย

2.2 ขั้นการฝึกทีละคน ในขณะที่เดียวกันควรให้ผู้เรียนที่เหลือมีส่วนร่วมช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สิ่งสำคัญผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนเพื่อแก้ไข

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ขั้นนี้เปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกห้องเรียน โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทาง วิธีฝึกมักฝึกในรูปแบบของการทำกิจกรรมต่าง ๆ ผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดกิจกรรมขึ้นต้นและป้อนข้อมูลย้อนกลับให้ผู้เรียน

จากการศึกษาขั้นตอนของการสอนทักษะฟัง-พูด จะเห็นได้ว่าเป็นกระบวนการที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและนำภาษาไปฝึกใช้ ผู้วิจัยได้ตั้งเคราะห์ขั้นตอนการสอนทักษะฟัง-พูดเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นนำเสนอเนื้อหา 2) ขั้นฝึกปฏิบัติ และ 3) ขั้นใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

3.4 การวัดและประเมินผลทักษะฟัง-พูด

การวัดและประเมินผลทักษะฟัง-พูด นับเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งในกระบวนการจัดการเรียนการสอน เป็นการดำเนินการเพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการใช้ทักษะดังกล่าวจากการศึกษามีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงวิธีการวัดและประเมินผลทักษะฟัง-พูดไว้ดังนี้

รามาท (Rahmat, 2017) กล่าวว่า การประเมินทักษะฟัง-พูด เป็นการวัดและประเมินทักษะการสื่อสารทางภาษา ผู้เรียนจะต้องมีความรู้และมีทักษะในการนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม โดยนำความรู้จากกระบวนการเรียนรู้ภาษาตลอดจน กระบวนการต่างๆ มาผนวกกับความรู้ภายในตนเองและสามารถใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆ ได้จริง มีสาระสำคัญของการประเมิน คือ ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ ด้านความถูกต้องของ ไวยากรณ์ ด้านการปฏิสัมพันธ์ และด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา

เวอร์เนอร์ (Verner, 2011) ได้แบ่งองค์ประกอบของการวัดและประเมินผลทักษะฟัง-พูด ไว้ดังนี้

1. ความคล่องในการพูด (fluency of speech) คือ การพูดได้คล่องแคล่ว ไม่ติดขัด ไม่พูดตะกุกตะกัก แต่ไม่ใช้การพูดอย่างรวดเร็ว

2. การใช้ไวยากรณ์ (grammar use) คือ การพูดถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

3. ความเข้าใจในการฟัง (listening comprehension) คือ ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร ไม่หยุดนิ่งหรือเงิบ มีการโต้ตอบคู่สนทนาอย่างเข้าใจ

4. การออกเสียง (pronunciation) คือ การพูดออกเสียงได้อย่างถูกต้อง เมื่อออกเสียงผิดมีการแก้ไขอย่างทันท่วงที

5. การเลือกใช้คำศัพท์อย่างเหมาะสม (vocabulary appropriateness) คือ การเลือกใช้คำศัพท์ในการพูดได้อย่างเหมาะสมและนำคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วมาใช้

อารีย์ ปรีดีกุล (2554) กล่าวว่า แนวทางการวัดและประเมินผลทักษะฟัง-พูดที่ดีที่สุด คือ การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่คล้ายกับสถานการณ์จริง โดยมีจุดมุ่งหมายของการประเมิน 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การประเมินผลย่อย (formative assessment) เป็นการประเมินตั้งแต่เริ่มทำการเรียนการสอนและประเมินต่อเนื่องเป็นระยะๆ จนจบการเรียนการสอน เป็นการประเมินที่มุ่งพัฒนาความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียนตามกระบวนการ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. การประเมินผลรวม (summative assessment) เป็นการประเมินผลรวมที่จัดขึ้นเมื่อการเรียนการสอนเสร็จสิ้นลงในระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือการประเมินสรุปเพื่อตรวจสอบความสามารถรวบยอดในระยะยาว ซึ่งเทคนิคต่างๆ ที่ใช้มีหลายรูปแบบ เช่น ประเมินผลการปฏิบัติจริง (performance assessment) การทดสอบ (paper and pencil test) การสังเกตและการรับรู้ (observation and perceptions) การสื่อสารส่วนบุคคล (personal communication) และการประเมินทักษะทางภาษาตามสภาพจริง (authentic assessment)

ด้านวิธีการประเมิน เป็นการประเมินตามสภาพจริง ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยการปฏิบัติ โดยเป็นทั้งผู้รับสารหรือผู้ฟังและผู้ส่งสารหรือผู้พูด โดยมีรูปแบบเกณฑ์การประเมินแบบแยกประเด็น (analytic rubrics) มีประเด็นหลักในการประเมิน 6 ประเด็น ได้แก่ การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่วในการพูด ความเข้าใจในเรื่องที่สื่อสาร การเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งสามารถแบ่งเกณฑ์การประเมินโดยให้คะแนนเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาในการออกเสียงเป็นอย่างมาก ทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยกแก่การทำความเข้าใจในคำพูดได้ ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำเรื่อยๆ ว่าผู้พูดต้องการสื่อสารอะไร

ระดับที่ 3 มีปัญหาทางการออกเสียงน้อย ผู้ฟังต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้ มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แต่ยังมีปัญหาเรื่องการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่าเจ้าของภาษา

2. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสนทนาสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดเลือกใช้คำศัพท์ผิดเนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัดทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ประโยคคำพูดที่ใช้ในการสนทนามีอยู่อย่างจำกัด เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ วลี สำนวนได้อย่างถูกต้อง เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

3. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดสามารถใช้ไวยากรณ์ง่ายๆ ได้ แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และลำดับคำผิดบ่อย ๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้งจนทำให้เข้าใจความหมายของประโยคผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ้างแต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดพูดมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์ผิดเพียงเล็กน้อย เช่น เรียงลำดับคำผิดแต่ก็แก้ไขใหม่ได้ถูกต้อง

4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการสนทนาเป็นเวลานานมากจนทำให้ไม่สามารถสนทนาได้รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นบ่อยครั้ง หยุดคิดเป็นเวลานานเพราะมีความรู้จำกัดในเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องในการพูด ไม่มากนักเนื่องจากมีปัญหาด้านการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด มีการพูดสะดุดเป็นบางครั้ง เนื่องจากปัญหาด้านการใช้ภาษา

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถพูดเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการคิดหาคำพูด มักจะพูดคำซ้ำและพูดตะกุกตะกัก

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้าและ

มักพูดคำซ้ำ

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำ

เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้หมดไม่มีปัญหา

6. การเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์

ระดับที่ 1 ไม่สามารถพูดเกี่ยวกับเรื่องที่กำหนดให้ได้

ระดับที่ 2 มีความสามารถในการพูดที่จำกัดมาก สามารถพูดสื่อสารกับผู้อื่น

ได้บ้างเล็กน้อย การใช้ภาษาตามลักษณะวัฒนธรรมทางสังคมยังไม่เหมาะสม

ระดับที่ 3 มีความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับเรื่อง และสถานการณ์

ในขณะนั้นได้ดีพอสมควร

ระดับที่ 4 มีความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับเรื่อง สถานการณ์

และบริบทที่เกิดขึ้นในการสนทนา โดยแทบจะไม่มีข้อผิดพลาดในการพูดเลย

ระดับที่ 5 มีความสามารถในการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับเรื่อง สถานการณ์

และบริบทที่เกิดขึ้นในการสนทนา โดยไม่มีข้อผิดพลาดในการพูด

บุญล้อม พันธน์นาค (2560) สรุปว่าการวัดและการประเมินผลการใช้ภาษา มีแบบทดสอบการวัดผลและประเมินผลทักษะการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีหลายวิธี ได้แก่

1. ให้ตอบคำถามที่ผู้สอนถามเกี่ยวกับการสนทนาที่เกิดขึ้น

2. ให้ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามแบบปากเปล่าโดยให้ผู้เรียนฟังเรื่องจาก

ผู้สอนหรือเทปแล้วเติมคำที่หายไปจากบทสนทนาข้อความหรือเรื่องเล่า

3. ให้อธิบายรูปภาพหรือฟังเทปโดยใช้ศัพท์และโครงสร้างที่เรียนมาแล้วตลอดจนสังเกตผู้ที่เกี่ยวข้องในภาพเรื่อง เพศ วัยวุฒิ สถานภาพทางสังคม อาชีพ สภาพแวดล้อม สีหน้า ท่าทาง อากัปกริยาและความรู้สึกตลอดจนความสัมพันธ์ของผู้เกี่ยวข้องหรือคู่สนทนาในภาพที่สามารถจะเดาได้จากภาพหรือการฟังเทป

4. ให้สนทนาเป็นคู่ ๆ โดยสร้างสถานการณ์ให้

5. ให้บันทึกข้อมูลตารางเวลาทำงานแล้วนัดการประชุมสำหรับครั้งต่อไป

6. ให้อ่านงานเพื่อน ๆ หลังจากสำรวจกิจกรรมที่เพื่อน ๆ ทำมากที่สุดในแต่ละวัน หรือเวลาที่กำหนด

7. ให้อ่านการสัมภาษณ์ปากเปล่า

8. ให้อ่านบรรยายโดยเล่าเรื่องราวจากจินตนาการของตนเองหรือจาก ประสบการณ์จริง

9. แบบทดสอบต่างๆ ต้องมีการวางแผนเตรียมการ เลือกชนิดของ แบบทดสอบให้

10. เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการทดสอบกำหนดเนื้อหาต่าง ๆ ที่จะออก ข้อสอบ

11. กำหนดเวลาที่ใช้ในการทดสอบ การตรวจให้คะแนนและการกำหนดวิธีแปล

12. ความหมายของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ แบบทดสอบที่สามารถใช้ได้มีหลาย

13. ประเภท เช่น แบบทดสอบที่ใช้ภาพ แบบสัมภาษณ์ แบบทดสอบอ่านออกเสียง

14. แบบทดสอบแบบให้เล่าเรื่องและแบบทดสอบด้วยวิธีการ โคลงแบบปากเปล่า

อัจฉรา วงศ์โสธร (2561) กล่าวว่า การวัดผลและประเมินผลทักษะการฟังและการ พูดสามารถวัดรวมกันได้ในกรณีการวัดความสามารถในการสนทนา โดยใช้วิธีการวัดทางตรง คือให้นักเรียนออกมาสนทนากันโดยไม่มีการเตรียมบทสนทนาดังหน้า ดังนั้นคู่สนทนาจะต้องใช้ความสามารถในการฟังเป็นพื้นฐานและใช้ความสามารถในการพูดเพื่อสนทนาสื่อความหมาย สำหรับการวัดทักษะการฟัง-พูดทางอ้อม ได้แก่ การใช้แบบทดสอบซึ่งไม่สามารถวัดความสามารถทางการฟัง-พูดอย่างแท้จริงได้ เหมาะสมสำหรับใช้วัดผู้เข้าทดสอบจำนวนมาก ลักษณะของข้อสอบมักจะเป็นการให้บทสนทนา แล้วเว้นที่ว่างบางตอนไว้ให้ผู้เข้าสอบเลือกคำพูดที่เหมาะสมมาเติมในบทสนทนา ก็จะได้คะแนน หากไม่เหมาะสมก็จะไม่ได้คะแนน

จากการศึกษาข้อมูลสามารถสรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลทักษะฟัง-พูดสามารถวัดได้ ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยมีประเด็นหลักในการวัดและประเมินผล คือ ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ ด้านความถูกต้องของไวยากรณ์ ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา ด้านความเข้าใจในเรื่องที่สื่อสารและด้านความเหมาะสมกับสถานการณ์

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถในทักษะฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

3.1 งานวิจัยในประเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับผู้เรียนเพื่อส่งเสริมความสามารถในทักษะฟัง-พูด ดังนี้

สุนีตา โนมิตชัยวัฒน์ (2555) ได้การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมคำภาษาอังกฤษและทักษะสังคมสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2555 จำนวน 38 คน ใช้เวลาในการทดลอง 3 วัน รวม 20 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรคำภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 81.12/80.90 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ ทำให้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมคำภาษาอังกฤษและทักษะสังคมของนักศึกษาหลังอบรมสูงกว่าก่อนอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรมโดยภาพรวมในระดับมากที่สุด

ณดา บิลดาจูด และคณะ (2558) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อยกระดับทักษะภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรปของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนบ้านย่านตาขาว อำเภอย่านตาขาว จังหวัดตรัง จำนวน 30 คนเครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย หลักสูตรฝึกอบรม แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมินทักษะภาษาอังกฤษทั้ง ฟัง พูด อ่าน และเขียน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะภาษาอังกฤษหลังฝึกอบรม สูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นงลักษณ์ เรือนแพ (2558) ได้พัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนตราษตระการคุณ จังหวัดตราด จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษด้านการให้ข้อมูล แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบบูรณาการ แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ

เพื่อให้ข้อมูล ผลการวิจัย พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังการใช้หลักสูตร สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนด อีกทั้งผู้เรียนร้อยละ 100 มีแนวโน้มพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ

อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง และวรางคณา ภูศิริภิญโญ (2559) ได้พัฒนาหลักสูตร ฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ 1) แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ 2) หลักสูตรฝึกอบรม ค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ 3) แบบประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรฝึกอบรมค่าย ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.90/75.60 ซึ่งสูงกว่า เกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผลคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน 8.08 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน และ กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการใช้หลักสูตร ฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด

ภูริชญา เผือกพรหม (2559) ได้พัฒนาหลักสูตรการเรียนรู้อังกฤษตามแนวคิด การบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน เดริยมอุดมศึกษาภาคใต้ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 12 (นครศรีธรรมราช- พัทลุง) ปีการศึกษา 2559 จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัด ความรู้ทางภาษาอังกฤษและแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในบริบทชีวิตจริง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนการรู้ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษาครูและนักเรียน เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรอยู่ในระดับดี

3.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเพื่อส่งเสริมความสามารถในทักษะฟัง-พูด ในต่างประเทศ ดังนี้

รามาน (Raman, 2011) ได้ศึกษาผลของการออกแบบหลักสูตรฝึกอบรม เพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

ครั้งนี้ได้แก่นักเรียนเกรด 6 โรงเรียน เซนต์ แอนส์ แกรมมา รัฐอาน ประเทศอินเดีย โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 34 คน ได้แก่ กลุ่มที่ 1) กลุ่มทดลองเรียนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ กลุ่มที่ 2) กลุ่มควบคุมโดยเรียนตามหลักสูตรปกติของโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนตามหลักสูตรปกติของโรงเรียน

ครอสแมน (Crossman, 2014) ได้ทำออกแบบและพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษทางวิชาการอย่างเข้มสำหรับผู้เรียนชาวพื้นเมืองที่จะเข้ามหาวิทยาลัย กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้เรียนชาวพื้นเมืองที่จบการศึกษาระดับชั้นเกรด 12 และกำลังจะเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยยูนิเวอร์ซิตีออฟแคนาดา ในปี 2011 โดยหลักสูตรนี้ใช้เวลาเรียน 6 สัปดาห์ รวม 120 ชั่วโมง มีนักเรียนสนใจสมัครเข้าร่วมหลักสูตรนี้ จำนวน 11 คน โดยมีการทดสอบและวิเคราะห์ผู้เรียนรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทุกคนมีผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เอสลิท (Eslit, 2018) ได้ศึกษาผลของการใช้หลักสูตรพัฒนาทักษะการสื่อสารแบบก้าวหน้าเพื่อพัฒนาทักษะฟังพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนเกรด 10 โรงเรียน อะบูโน ไฮ สกูล อันเนกซ์ ฟิลิปปินส์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้หลักสูตรพัฒนาการสื่อสารแบบก้าวหน้า มีความสามารถในการฟังและการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

จากผลงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า มีการพัฒนาหลักสูตรและหลักสูตรฝึกอบรม เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะฟัง-พูด โดยใช้กับผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ซึ่งผลการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าว ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง-พูดสูงขึ้น ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีและมีความพึงพอใจต่อการเรียน นอกจากนี้ผลการวิจัยในต่างประเทศยังได้แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนได้ดีกว่าการเรียนตามหลักสูตรปกติทั่วไปอีกด้วย ดังนั้นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมจึงเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาทักษะฟัง-พูดให้กับผู้เรียน อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาเรียนการสอนโดยคำนึงถึงความต้องการและบริบทของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะฟัง-พูดของตนได้อย่างเต็มศักยภาพและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอนในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลตามขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาและหาคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาและหาคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว

ในขั้นการพัฒนาและหาคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว มีขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1.1 ผู้ให้ข้อมูล

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว ผู้ให้ข้อมูลในขั้นตอนนี้ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ ในระดับอุดมศึกษาและระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 3 ท่าน

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ในขั้นตอนนี้ประกอบด้วย

1.2.1 หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว

1.2.2 แบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว

โดยมีรายละเอียดของการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1.2.1 หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว ผู้วิจัย ได้สร้างหลักสูตรฝึกอบรม ดังนี้

1) ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการจัดทำหลักสูตรฝึกอบรม และ แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด เพื่อนำไปจัดทำหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว

2) ศึกษาข้อมูลบริบททางภาษาที่ใช้สื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติจากสถานที่จริง คือ วัดป่าแก้ว

3) สร้างหลักสูตรฝึกอบรม โดยองค์ประกอบของหลักสูตร ได้แก่ หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม ระยะเวลาในการฝึกอบรม สถานที่ในการฝึกอบรม เนื้อหาในการฝึกอบรม การประเมินการฝึกอบรม

4) นำหลักสูตรฝึกอบรมที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบรูปแบบและเนื้อหา ตลอดจนขอคำแนะนำ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปรับระยะเวลาในการฝึกอบรมให้เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน และการวัดและประเมินผลควรเน้นการฝึกปฏิบัติ

5) นำหลักสูตรฝึกอบรมที่ปรับแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน (ดูรายชื่อ ในภาคผนวก ก) วิเคราะห์ความสอดคล้องเชิงเนื้อหาโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item - Objective congruence : IOC) โดยมีเกณฑ์ความหมายของการให้คะแนน ดังนี้

คะแนน +1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับจุดประสงค์ ที่ต้องการวัด

คะแนน 0 หมายถึง ท่านไม่แน่ใจว่าข้อความมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ ที่ต้องการวัด

คะแนน -1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ ที่ต้องการวัด

ซึ่งผลการประเมินได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง)

1.2.2 แบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษาหลักการและวิธีการสร้างแบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรม

2) กำหนดกรอบเนื้อหาในการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร ฝึกอบรม เกี่ยวกับหลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์การฝึกอบรม ระยะเวลาในการฝึกอบรม เนื้อหา ในการฝึกอบรม และการวัดผลประเมินผลการฝึกอบรม

3) สร้างแบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรมให้ครอบคลุมขอบข่ายที่กำหนด โดยแบบประเมินมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต การกำหนดเกณฑ์ให้ค่าน้ำหนักคะแนนดังนี้

5 หมายถึง หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมในระดับมาก

3 หมายถึง หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

2 หมายถึง หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมในระดับน้อย

1 หมายถึง หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

แบบประเมินมีประเด็นการประเมิน ทั้งหมด 5 ประเด็น ได้แก่ หลักการ และเหตุผล วัตถุประสงค์การฝึกอบรม ระยะเวลาในการฝึกอบรม เนื้อหาในการฝึกอบรม และการวัดผลประเมินผลการฝึกอบรม รวม 14 ข้อ

4) นำแบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรมให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องและครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการประเมินพร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไข โดยผู้วิจัยได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ ดังนี้ ปรับเนื้อหาในแบบประเมินให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการประเมินแก้ไขข้อความในแบบประเมินให้กระชับ ชัดเจนและเข้าใจง่าย และตัดข้อความบางประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นการประเมินหลักสูตร

5) นำแบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรมที่ปรับแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) วิเคราะห์ความสอดคล้องเชิงเนื้อหาโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item - Objective congruence : IOC) โดยมีเกณฑ์ความหมายของการให้คะแนน ดังนี้

คะแนน +1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่
ต้องการวัด

คะแนน 0 หมายถึง ท่านไม่แน่ใจว่าข้อความมีความสอดคล้องกับ
จุดประสงค์ ที่ต้องการวัด

คะแนน -1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่
ต้องการวัด

ซึ่งผลการประเมินได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง)

1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมดังต่อไปนี้

1.3.1 นำหลักสูตรฝึกอบรมที่ปรับปรุงแก้ไขและผ่านการวิเคราะห์ความสอดคล้องเชิงเนื้อหาให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) ประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร โดยใช้แบบประเมินหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง)

1.3.2 ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์และปรับหลักสูตรตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับการปรับการพิมพ์และการปรับระยะเวลาในการฝึกอบรม

1.3.3 จัดพิมพ์หลักสูตรฝึกอบรมฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) แล้วนำมาแปลผลตามเกณฑ์ดังนี้

4.50-5.00 หมายความว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

3.50-4.49 หมายความว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมในระดับมาก

2.50-3.49 หมายความว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

1.50-2.49 หมายความว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมในระดับพอใช้

ต่ำกว่า 1.50 หมายความว่า หลักสูตรฝึกอบรมมีความเหมาะสมในระดับควรปรับปรุง

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั

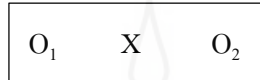
จากการพัฒนาและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั แล้วผู้วิจัยได้ทำการศึกษาผลการใช้หลักสูตร โดยได้กำหนดขอบเขตไว้ดังต่อไปนี้

2.1 ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

2.2 รูปแบบการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยโดยใช้การวิจัยรูปแบบกลุ่มเดียว มีการทดสอบก่อนและหลังฝึกอบรม (One Group Pretest - Posttest Design) (กิตติยา วงษ์จันทร์ 2561, น.14) ซึ่งมีรูปแบบการทดลองดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

- O₁ แทน การทดสอบก่อนเรียน (Pretest)
 X แทน การสอนด้วยหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว
 O₂ การทดสอบหลังเรียน (Posttest)

2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว ในด้านผลการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูด และความพึงพอใจที่มีต่อการฝึกอบรม ครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

2.3.1 แผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว

2.3.2 แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

2.3.3 แบบประเมินความพึงพอใจต่อการฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว

โดยมีรายละเอียดของการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

2.3.1 แผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1) ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด

2) กำหนดวิธีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรฝึกอบรม โดยสร้างแผนการจัดกิจกรรมการฝึกอบรม ที่เน้นส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด จำนวน 4 แผน ได้แก่

Knowing about Thum Wua Monastery, Asking and Giving Information, Telling about Daily Activities และ Talking about Transportation มุ่งเป้าประกอบของแผนการจัดกิจกรรมฝึกรวม ดังนี้

(1) สารสำคัญ เป็นการระบุความคิดรวบยอดหรือสารสำคัญของเนื้อหา ประสพการณ์ที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียนหลังจากนักเรียนได้รับการฝึกรวมจากแผนการจัดกิจกรรมฝึกรวมแต่ละแผน

(2) วัตถุประสงค์ เป็นการกำหนดจุดประสงค์ที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อเรียนจบตามแผนการฝึกรวมแล้วและต้องครอบคลุมมวลพฤติกรรม 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ความเข้าใจ ด้านทักษะกระบวนการ และด้านคุณลักษณะหรือเจตคติ

(3) เนื้อหาสาระ เป็นการระบุ เนื้อหาสาระที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการฝึกรวม ซึ่งเนื้อหาประกอบด้วย คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างประโยค และประเด็นทางวัฒนธรรม

(4) ขั้นตอนการจัดกิจกรรม ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอนดังนี้

ก. ชี้นำเสนอเนื้อหา

ก) ครูทบทวนความรู้เดิมของนักเรียน ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างประโยคที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว และแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้

ข) ครูนำเสนอเนื้อหาสาระบทเรียนใหม่ ได้แก่ คำศัพท์

โครงสร้างประโยค

ค) ครูให้นักเรียนฝึกรวมออกเสียงคำศัพท์และประโยคผ่านกิจกรรมและการทำแบบฝึกหัดโดยครูคอยชี้แนะให้ความช่วยเหลือ

ข. ขั้นฝึกปฏิบัติ

ก) นักเรียนฟังบทสนทนาจากคลิปเสียง แล้วให้นักเรียนดูสคริปต์ พร้อมออกเสียงตามบทสนทนา

ข) นักเรียนออกมาสนทนาตามบทสนทนาหน้าห้อง ครูให้

ข้อเสนอแนะ

ค. ขั้นใช้ภาษา

ก) นักเรียนจับคู่ แล้วจับสลากสถานการณ์ จากนั้นช่วยกันแต่งบทสนทนา

ข) นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาที่

นักเรียนแต่ง

ค) ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาบทเรียน

(5) สื่อ/วัสดุอุปกรณ์ ได้แก่ บัตรภาพ บัตรคำ แถบประโยค คลิปเสียงบทสนทนา ใบงาน สคริปต์บทสนทนา

(6) การวัดและประเมินผล โดยการวัดและประเมินผลจาก การแต่งบทสนทนา, การแสดงบทบาทสมมุติ และการให้ความร่วมมือความมุ่งมั่นตั้งใจในการทำกิจกรรม

3) นำแผนการจัดกิจกรรมฝึกรูปแบบ ที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบรูปแบบและเนื้อหา ตลอดจนขอคำแนะนำ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลำดับขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการฟัง-พูด และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นนำเสนอและขั้นฝึกปฏิบัติให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

4) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ก) ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 โดยค่าเฉลี่ยรายแผนเท่ากับ 4.23, 4.32, 4.33, 4.35 ตามลำดับ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง) จากนั้นผู้วิจัยได้ปรับปรุงแผนการสอนตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญดังนี้ ปรับสำนวนภาษาในบทสนทนาและสลากสถานการณ์ให้มีความถูกต้อง ปรับใบงานให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ การเรียนรู้ และปรับรูปแบบการพิมพ์ เช่น ขนาดตัวอักษร การเว้นระยะตัวอักษร

5) จัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

2.3.2 แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1) ศึกษาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการฟัง-พูด และการสร้างแบบทดสอบที่เหมาะสมกับการทดสอบการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2) สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูด ซึ่งลักษณะของแบบทดสอบเป็นแบบทดสอบปฏิบัติ จำนวน 1 ฉบับ แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นการทดสอบโดยการสัมภาษณ์ ถาม - ตอบ นักเรียนเป็นรายบุคคลโดยให้นักเรียนสุ่มหยิบภาพสถานที่ต่างๆ ภายในวัดขึ้นมา 5 ภาพ แล้วบอกชื่อสถานที่ตามภาพที่นักเรียนสุ่มได้เป็นภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งระบุการใช้งานของสถานที่นั้นๆ และให้นักเรียนจับสลากข้อมูลส่วนตัวของชาวต่างชาติ แล้วตอบคำถาม จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ชื่อ ชื่อประเทศ ระยะเวลาที่มาปฏิบัติธรรม เหตุผลที่ต้องการมาที่วัด และรู้จักวัดนี้ได้อย่างไร

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนสนทนาเป็นคู่ โดยจับสลากสถานการณ์เกี่ยวกับกิจกรรม ต่างๆ ภายในวัด และการเดินทางออกจากวัด จำนวน 2 ข้อ จากนั้นแต่งบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมติ

3) นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบรูปแบบและเนื้อหาตลอดจนขอคำแนะนำเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ ดังนี้ ตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาและความเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน ปรับข้อสอบทุกข้อให้สอดคล้องกับเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้ แก้ไขข้อสอบให้เป็นข้อสอบปฏิบัติที่เน้นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง และการปรับรูปแบบการพิมพ์ เช่น ขนาดตัวอักษร การเว้นระยะตัวอักษร เป็นต้น

4) นำข้อสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) พิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item - Objective congruence : IOC) โดยมีเกณฑ์ความหมายของการให้คะแนน ดังนี้

คะแนน +1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

คะแนน 0 หมายถึง ท่านไม่แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

คะแนน -1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ซึ่งผลการประเมินได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง) และผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับสำนวนภาษาในสถานการณ์ให้มีความเป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษามากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขคำสั่งให้มีความกระชับและเข้าใจง่ายมากขึ้น รวมถึงการตรวจสอบแก้ไขคำที่สะกดผิด ต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะดังกล่าวทุกกรณี

5) จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับจริงเพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค)

2.3.2 แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษาหลักการและวิธีการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการฝึกอบรม

2) กำหนดกรอบเนื้อหาในการประเมิน โดยกำหนดประเด็นการประเมิน ออกเป็นข้อๆ คือ เนื้อหาของการฝึกอบรม กิจกรรมการฝึกอบรม วิทยาการในการฝึกอบรม ระยะเวลาในการฝึกอบรม ทักษะความรู้ที่ได้จากการฝึกอบรมและการนำไปใช้

3) สร้างแบบประเมินความพึงพอใจให้ครอบคลุมประเด็นที่กำหนด จำนวน 10 ข้อ ในประเด็นเกี่ยวกับ เนื้อหาของการฝึกอบรม กิจกรรมการฝึกอบรม วิทยาการในการฝึกอบรม ระยะเวลาในการฝึกอบรม ทักษะความรู้ที่ได้จากการฝึกอบรมและการนำไปใช้ แบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต โดยกำหนดเกณฑ์การให้ค่าน้ำหนักคะแนน ดังนี้

5 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

3 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

2 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4) นำแบบประเมินความพึงพอใจให้อาจารย์ที่ปรึกษาดูตรวจสอบความถูกต้อง และครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการประเมินพร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไข โดยผู้วิจัยได้ปรับปรุงตาม ข้อเสนอแนะ ดังนี้ ปรับเนื้อหาในแบบประเมินให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการประเมิน และ ปรับแก้ไขข้อความในแบบประเมินให้กระชับ ชัดเจนและเข้าใจง่าย

5) นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) ประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหา โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item - Objective congruence : IOC) โดยมีเกณฑ์ความหมายของการให้คะแนน ดังนี้

คะแนน +1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับจุดประสงค์ ที่ต้องการวัด

คะแนน 0 หมายถึง ท่านไม่แน่ใจว่าข้อความมีความสอดคล้องกับ จุดประสงค์ ที่ต้องการวัด

คะแนน -1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ ที่ต้องการวัด

ซึ่งผลการประเมินได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ซึ่งเป็นไปตาม เกณฑ์ที่กำหนด (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง)

6) จัดพิมพ์แบบประเมินความพึงพอใจฉบับจริงเพื่อนำไปใช้ในการเก็บ รวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค)

2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยใช้สถานที่ ณ ห้องภาษาอังกฤษ โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

2.4.1 ผู้วิจัยติดต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชเพื่อทำหนังสือขออนุญาตดำเนินการฝึกอบรม ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน

2.4.2 ผู้วิจัยเข้าพบผู้อำนวยการโรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนขอความร่วมมือในการวิจัย

2.4.3 ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1) ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยปฐมนิเทศนักเรียนผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับรายละเอียดของการฝึกอบรม ใช้เวลา 15 นาที จากนั้นทำการทดสอบก่อนฝึกอบรม โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ กับนักเรียนเป็นรายบุคคลและเป็นคู่ ซึ่งเป็นแบบทดสอบปฏิบัติ ซึ่งใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง

2) ดำเนินการฝึกอบรมโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว ตามแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมจำนวน 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง ใช้ระยะเวลาในการฝึกอบรม 2 วัน โดยวันแรกดำเนินการอบรมตามแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม เรื่อง Knowing about Thum Wua Monastery และ Asking and Giving Information วันที่สองอบรมตามแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม เรื่อง Telling about Daily Activities และ Talking about Transportation รวมระยะเวลาในการฝึกอบรมตามแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมทั้ง 4 แผน ใช้เวลา 12 ชั่วโมง (ดูรายละเอียดตารางฝึกอบรมในภาคผนวก ก)

3) หลังจากเสร็จสิ้นการฝึกอบรม ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนฝึกอบรม ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง

4) ให้นักเรียนตอบแบบประเมินความพึงพอใจหลังจากเสร็จสิ้นการฝึกอบรมด้วยหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 ข้อ ใช้เวลา 15 นาที

5) นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

จากการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.5.1 การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังฝึกอบรมวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบเครื่องหมาย (sign-test dependent samples) โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ SPSS

2.5.2 การประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการฝึกอบรมหลังจากฝึกอบรมวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ดังนี้

4.50-5.00	หมายความว่า	นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50-4.49	หมายความว่า	นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
2.50-3.49	หมายความว่า	นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
1.50-2.49	หมายความว่า	นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
ต่ำกว่า 1.50	หมายความว่า	นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับ ผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวัช เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผู้วิจัยนำเสนอผลการ วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ใน การสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวัช

1.1 ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรม ชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวัช ประกอบด้วย หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์การฝึกอบรม ระยะเวลา ในการฝึกอบรม สถานที่ในการฝึกอบรม เนื้อหาในการฝึกอบรม การประเมินผลการฝึกอบรม มี รายละเอียดดังนี้

1.1.1 หลักการและเหตุผล

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่นิยมใช้ในการติดต่อสื่อสารกันอยู่ทั่วโลก ปัจจุบันมีบทบาทอย่างมากในชีวิตประจำวัน ทักษะฟัง - พูดเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ ที่ใช้ ในการติดต่อสื่อสาร จากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนในการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษในปีการศึกษา 2562 ที่ผ่านมา พบว่า นักเรียนมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะ ฟัง-พูดของตนเองให้สามารถสื่อสารได้ โดยต้องการ โอกาสในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของ ภาษา ครูผู้สอนได้พิจารณาข้อมูลดังกล่าว จึงเล็งเห็นแหล่งเรียนรู้ที่น่าสนใจที่นักเรียนสามารถ พบปะสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และตั้งอยู่ใกล้โรงเรียนคือ วัดป่าอ้อวัช ซึ่งมีชาวต่างชาติให้ความ สนใจในการมาศึกษาธรรมะและฝึกสมาธิ ปีละหลายพันคนจาก 140 ประเทศทั่วโลก ดังนั้นการ ฝึกอบรมเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ทักษะฟัง-พูด จึงมีความเหมาะสม เนื่องจากใช้ เวลาในการฝึกอบรมไม่นานนักและประเด็นเนื้อหาจำกัดอยู่ในบริบทของสถานปฏิบัติธรรมเท่านั้น ครูผู้สอนจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร

กับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) โดยผ่านการเรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎีและ
การฝึกปฏิบัติ ในบริบทของแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น

1.1.2 วัตถุประสงค์การฝึกอบรม

- 1) เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
- 2) เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ
ในสถานการณ์จริงจากแหล่งเรียนรู้ใกล้ตัว
- 3) เพื่อเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และสร้างความตระหนัก ถึง
ความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

1.1.3 ระยะเวลาในการฝึกอบรม

ระยะเวลาในการอบรม 2 วัน จำนวน 12 ชั่วโมง

1.1.4 สถานที่ในการฝึกอบรม

โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) ตำบลห้วยผา อำเภอเมือง จังหวัด
แม่ฮ่องสอน

1.1.5 เนื้อหาในการฝึกอบรม

การฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรม
ชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) แบ่งเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

- 1) Knowing about Thum Wua Monastery
- 2) Asking and Giving Information
- 3) Telling about Daily Activities
- 4) Talking about Transportation

1.1.6 การประเมินผลการฝึกอบรม

ประกอบด้วยการประเมินผล 2 ประเด็น ดังนี้

- 1) การประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลัง
ฝึกอบรม
- 2) การประเมินความพึงพอใจที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม

1.2 ผลการหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม

1.2.1 ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม ผู้เชี่ยวชาญ
ประเมินผลหลักสูตรฝึกอบรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ดังที่ได้แสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้
ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว

ลำดับ	ประเด็นการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
1.	หลักการและเหตุผล			
1.1	สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของปัญหาและ ความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม	4.67	0.58	มากที่สุด
1.2	มีความเชื่อมโยงระหว่างความสำคัญของปัญหา และความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม	4.33	0.58	มาก
1.3	มีการใช้ภาษาในการเรียบเรียงที่เข้าใจง่าย ชัดเจน สามารถให้ภาพรวมของหลักสูตรฝึกอบรมได้	4.33	0.58	มาก
2.	วัตถุประสงค์การฝึกอบรม			
2.1	สอดคล้องกับหลักการและเหตุผลของหลักสูตร ฝึกอบรม	4.67	0.58	มากที่สุด
2.2	สอดคล้องกับกิจกรรมการฝึกอบรม	4.33	0.58	มาก
2.3	มีความชัดเจน นำไปสู่การปฏิบัติ รวมทั้งสามารถ วัดและประเมินผลได้จริง	3.67	0.58	มาก
3.	ระยะเวลาในการฝึกอบรม			
3.1	เหมาะสมกับระดับขั้นของผู้เข้ารับการฝึกอบรม	3.67	0.58	มาก
3.2	เหมาะสมกับกิจกรรมการฝึกอบรม	4.00	0.00	มาก
4.	เนื้อหาในการฝึกอบรม			
4.1	สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ฝึกอบรม	4.33	0.58	มาก
4.2	เรียงลำดับความสำคัญของเนื้อหาสาระ	4.67	0.58	มากที่สุด

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลำดับ	ประเด็นการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
4.3	มีความชัดเจน	4.00	0.00	มาก
5.	การวัดผลประเมินผลการฝึกอบรม			
5.1	สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม	4.33	0.58	มาก
5.2	มีวิธีการวัดประเมินที่หลากหลาย	3.67	0.58	มาก
5.3	ครอบคลุมสิ่งที่ต้องวัดประเมิน	4.33	0.58	มาก
	รวม	4.21	0.49	มาก

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 โดยประเด็นที่มีความเหมาะสมมากที่สุด 3 ประเด็น คือ หลักการและเหตุผลสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของปัญหาและความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม วัตถุประสงค์การฝึกอบรมสอดคล้องกับหลักการและเหตุผลของหลักสูตรฝึกอบรม และเนื้อหาในการฝึกอบรมมีการเรียงลำดับความสำคัญ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.58 ส่วนประเด็นอื่นๆได้รับการประเมินในระดับมาก

ตอนที่ 2 ผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั

2.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษก่อนและหลังฝึกอบรม โดยใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษก่อนและหลังฝึกอบรม โดยใช้
หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ
ณ วัดป่าถ้ำแก้ว

การเปลี่ยนแปลงความสามารถในการฟัง-พูด	จำนวน	
ความสามารถในการฟัง-พูดเปลี่ยนแปลงทางดีขึ้น	20	
ความสามารถในการฟัง-พูดเปลี่ยนแปลงทางลดลง	0	b = .000
ความสามารถในการฟัง-พูดไม่เปลี่ยนแปลง	0	
รวม	20	

*P < .01

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า คะแนนความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ
หลังฝึกอบรมโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรม
ชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว ของนักเรียนทั้งหมด 20 คน มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นทุกคน แสดงว่าคะแนน
ความสามารถในการฟัง-พูด หลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการ
สื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการ
ติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว

ลำดับ	ประเด็นการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1	เนื้อหาตรงกับความต้องการของนักเรียน	4.15	0.75	มาก
2	เนื้อหาที่น่าสนใจ	4.35	0.69	มาก
3	กิจกรรมการฝึกอบรมมีความน่าสนใจ	4.55	0.60	มากที่สุด

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ลำดับ	ประเด็นการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
4	กิจกรรมการฝึกอบรมมีความหลากหลาย	4.00	0.82	มาก
5	ครูผู้สอนมีความสามารถในการจัดกิจกรรมได้อย่างน่าสนใจ	4.25	0.41	มาก
6	นักเรียนมีโอกาสดูฟังภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.60	0.59	มากที่สุด
7	นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในอนาคต	4.05	0.67	มาก
8	นักเรียนได้พัฒนาทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของตนเองมากขึ้น	4.15	0.88	มาก
9	ระยะเวลาในการฝึกอบรมมีความเหมาะสม	3.30	0.88	ปานกลาง
10	นักเรียนมีความพึงพอใจที่ได้เข้าร่วมการอบรมในครั้งนี้	4.30	0.80	มาก
	รวม	4.17	0.71	มาก

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว อยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.17 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.71 โดยนักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด 2 ประเด็นคือ นักเรียนมีโอกาสดูฟังภาษาอังกฤษมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.59 และกิจกรรมการฝึกอบรมมีความน่าสนใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.60 สำหรับประเด็นที่นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับปานกลาง 1 ประเด็น คือ ระยะเวลาในการฝึกอบรมมีความเหมาะสม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.88 ส่วนประเด็นอื่นๆ ได้รับการประเมินในระดับมาก

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของวิจัย

1.1.1 เพื่อพัฒนาและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ)

1.1.2 เพื่อศึกษาผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว โดยการ

1) เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการฝึกอบรม

2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการ
ฝึกอบรม

1.2 สมมุติฐานการวิจัย

ความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) หลังการฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว สูงกว่าก่อนฝึกอบรม

1.3 วิธีการดำเนินการวิจัย

1.3.1 **ขั้นการพัฒนาและหาคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว**

1) ผู้ให้ข้อมูล ในขั้นการพัฒนาและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม ผู้ให้ข้อมูลประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาและระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 3 ท่าน

2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

(1) หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว องค์ประกอบของหลักสูตร ได้แก่ หลักการและเหตุผลของการฝึกอบรม วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม ระยะเวลาในการฝึกอบรม สถานที่ในการฝึกอบรม เนื้อหาและกระบวนการจัดการเรียนรู้ในการฝึกอบรม จำนวน 4 หัวข้อ ได้แก่ 1) Knowing about Thum Wua Monastery 2) Asking and Giving Information 3) Telling about Daily Activities 4) Talking about Transportation และ การประเมินผลการฝึกอบรม จากนั้นนำหลักสูตรฝึกอบรมที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบรูปแบบ และเนื้อหา ตลอดจนขอคำแนะนำ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน วิเคราะห์ความสอดคล้องเชิงเนื้อหาโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item - Objective congruence : IOC) ซึ่งผลการประเมินได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง)

(2) แบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว โดยได้กำหนดกรอบเนื้อหาในการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม และสร้างแบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรมให้ครอบคลุมขอบข่ายที่กำหนด จากนั้นนำแบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรมให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องและครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการประเมินพร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไข โดยผู้วิจัยได้ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ แล้วนำแบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหา โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item - Objective congruence : IOC) ซึ่งผลการประเมินได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ง)

3) การเก็บรวบรวมข้อมูล

(1) นำหลักสูตรฝึกอบรมที่ปรับปรุงแก้ไขและผ่านการวิเคราะห์ความสอดคล้องเชิงเนื้อหาแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) ประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร โดยใช้แบบประเมินหลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4) การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร โดยผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์ โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5) ผลการวิจัย

(1) ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติ
 ธรรมชาติ ฌ วัดป่าถ้ำวัว ประกอบด้วย หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์การฝึกอบรม
 ระยะเวลาในการฝึกอบรม สถานที่ในการฝึกอบรม เนื้อหาในการฝึกอบรม การประเมินผลการ
 ฝึกอบรม

(2) ผลการหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม

ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง
 ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาติ ฌ วัดป่าถ้ำวัว โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า
 มีความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ
 0.49

1.3.2 ชั้นการศึกษาผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ใน การสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาติ ฌ วัดป่าถ้ำวัว

1) ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา
 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20
 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

(1) แผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม ตามหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง
 ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาติ ฌ วัดป่าถ้ำวัว จำนวน 4 แผน
 ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการฝึกอบรม จำนวน 4 แผน ได้แก่ แผนที่ 1 Knowing about
 Thum Wua Monastery, แผนที่ 2 Asking and Giving Information, แผนที่ 3 Talking about Daily
 Activities และ แผนที่ 4 Talking about Transportation ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมของ
 แผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31

(2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่
 3 จัดทำเป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูด จำนวน 1 ฉบับ แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบโดยการสัมภาษณ์ ถาม - ตอบ นักเรียน
 เป็นรายบุคคล โดยให้นักเรียนดูหีบภาพสถานที่ต่าง ๆ ภายในวัดขึ้นมา 5 ภาพ แล้วบอกชื่อ
 สถานที่ตามภาพที่นักเรียนดูได้ พร้อมประโยชน์การใช้งานของสถานที่ จำนวน 5 ข้อ และให้

นักเรียนจับสลากข้อมูลส่วนตัวของชาวต่างชาติ แล้วตอบคำถาม จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ชื่อ ชื่อ ประเทศ ระยะเวลาที่มาปฏิบัติธรรม เหตุผลที่ต้องการมาที่วัด และรู้จักวัดได้อย่างไร

ตอนที่ 2 เป็นการกำหนดสถานการณ์แล้วให้นักเรียนจับคู่แต่งบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมุติเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของวัด จำนวน 1 ข้อ และการเดินทางออกจากวัดอีก 1 ข้อ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ได้รับการประเมินความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษพิจารณาความตรงเนื้อหา แบบทดสอบโดย ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item - Objective congruence : IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00

(3) แบบประเมินความพึงพอใจต่อการฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว โดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ของลิเคิร์ท โดยแบบประเมินความพึงพอใจต่อการฝึกอบรมได้รับการประเมินความสอดคล้องเชิงเนื้อหา โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item - Objective congruence : IOC) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งผลการประเมินได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

3) การเก็บรวบรวมข้อมูล

(1) ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยปฐมนิเทศนักเรียนผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมเป็นเวลา 15 นาที จากนั้นทำการทดสอบก่อนฝึกอบรมโดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ กับนักเรียนเป็นรายบุคคลและเป็นคู่ ซึ่งเป็นแบบทดสอบปฏิบัติใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง

(2) ดำเนินการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว ตามแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม จำนวน 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง ระยะเวลาในการฝึกอบรม 2 วัน โดยวันที่ 1 ดำเนินการอบรมตามแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม เรื่อง Knowing about Thum Wua Monastery และ Asking and Giving Information วันที่ 2 อบรมตามแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม เรื่อง Telling about Daily Activities และ Talking about Transportation รวมระยะเวลาในการฝึกอบรมตามแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรมทั้ง 4 แผน ใช้เวลา 12 ชั่วโมง

(3) หลังจากเสร็จสิ้นการฝึกอบรม ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนฝึกอบรม ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง

(4) ให้นักเรียนตอบแบบประเมินความพึงพอใจหลังจากเสร็จสิ้นการฝึกอบรม ด้วยหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 ข้อ ใช้เวลา 15 นาที

4) การวิเคราะห์ข้อมูล

(1) การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังฝึกอบรมโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบเครื่องหมายโดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ SPSS

(2) การประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการฝึกอบรมหลังการฝึกอบรม โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5) ผลการวิจัย

(1) ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังฝึกอบรม โดยใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว พบว่า ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

(2) ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการฝึกอบรมอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.17 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.71

2. อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน ไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอน สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

2.1 ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วย หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์การฝึกอบรม ระยะเวลาในการฝึกอบรม สถานที่ในการฝึกอบรม เนื้อหาในการฝึกอบรม การประเมินผลการฝึกอบรม โดย

หลักสูตรฝึกอบรมได้รับการประเมินความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านพบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเกิดจาก

2.1.1 หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น มีขั้นตอนในการพัฒนาอย่างเป็นระบบ มีระเบียบแบบแผนมีความสอดคล้องกันระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตร โดยเริ่มจากผู้วิจัยได้เห็นถึงปัญหาของผลการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ จากการทำให้นักเรียนสะท้อนความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนในปีการศึกษาที่ผ่านมา จึงนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเมื่อทราบปัญหาและความต้องการของนักเรียนแล้วจึงนำข้อมูลมากำหนดหลักการและเหตุผลของหลักสูตร อันเป็นการระบุถึงความเป็นมาของหลักสูตรฝึกอบรม ความต้องการของผู้เรียน และความจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรดังกล่าว จากนั้นจึงกำหนดวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมให้มีความสอดคล้องกับหลักการและเหตุผลเพื่อนำไปสู่การกำหนดเนื้อหาสาระและการจัดกิจกรรมการฝึกอบรม รวมถึงการวัดและประเมินผล สอดคล้องกับ ปราณี สังฆะตวรรรณ (2558) ที่ได้ระบุขั้นตอนของกระบวนการออกแบบหลักสูตรไว้ 5 ขั้นตอน คือ การกำหนดจุดมุ่งหมาย การกำหนดเนื้อหา การนำหลักสูตรไปใช้ และการประเมินหลักสูตร อีกทั้งยังสอดคล้องกับ ภูริชญา เผือกพรหม (2559, น. 194) และวารุณี อัสวโกคิน (2554, น.137) ที่พบว่า การพัฒนาหลักสูตรที่องค์ประกอบและขั้นตอนของการพัฒนาหลักสูตรมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องและสอดคล้องกัน เริ่มจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการของผู้เรียนเพื่อให้ได้องค์ประกอบหลักของหลักสูตรคือ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร นำไปสู่ การกำหนดองค์ประกอบหลักด้านอื่น ๆ ของเอกสารหลักสูตร อาทิ การจัดทำระดับเนื้อหาสาระ วิธีการจัดกิจกรรมการฝึกอบรม และการวัดประเมินผล เป็นต้น ทำให้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิว่ามีคุณภาพอยู่ในระดับดีทุกด้าน

2.1.2 ในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรอย่างละเอียดภายใต้การดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษาในทุกขั้นตอน มีการปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา เช่น การปรับเนื้อหาหลักสูตรให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์หลักสูตร การปรับระยะเวลาในการฝึกอบรมให้เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน การวัด และประเมินผลที่เน้นการฝึกปฏิบัติ การปรับข้อความต่างๆ ให้กระชับ ชัดเจนและเข้าใจง่าย การตัดข้อความบางประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร เป็นต้น ทำให้หลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นเป็นหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ เหมาะสำหรับการพัฒนาทักษะ ฟัง-พูด ตามบริบทของผู้เรียนและได้รับการประเมินคุณภาพอยู่ในระดับดีทุกด้านจากผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2 จากการศึกษาผลการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั้ว ที่พัฒนาขึ้นโดยการเปรียบเทียบ

ความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียน หลังฝึกอบรมสูงกว่าก่อนฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากปัจจัยหลายประการดังนี้

2.2.1 กิจกรรมการฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้น เป็นกิจกรรมการฝึกอบรมที่เน้นพัฒนาทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ จัดขึ้นตามความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก ซึ่งเกิดจากการที่ผู้เรียนได้สะท้อนความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง จึงทำให้นักเรียนให้ความสนใจ เห็นความสำคัญและตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมตลอดการฝึกอบรม สอดคล้องกับสุณิศา โนมัยชัยวัฒน์ (2555, น.197) ที่พบว่า การจัดกิจกรรมการฝึกอบรมโดยคำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก ส่งผลให้การฝึกอบรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับวารุณี อัสวโกกิน (2554, น.138) ที่พบว่า กิจกรรมการฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้นได้สนองความต้องการของผู้เข้าร่วมอบรม โดยยึดหลักผู้เข้ารับการอบรมเป็นศูนย์กลางในการฝึกอบรม และเน้นความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรมในการนำภาษาอังกฤษไปใช้จริง จึงทำให้ผู้รับการฝึกอบรมมีความรู้และทักษะดีขึ้น

2.2.2 กิจกรรมการฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกอบรม เป็นกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง โดยผู้วิจัยได้ออกแบบแผนการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมทั้ง 4 แผนให้เป็นไปตามขั้นตอนการสอนทักษะฟัง-พูด เพื่อการสื่อสาร ได้แก่ ขั้นนำเสนอเนื้อหา ขั้นฝึกปฏิบัติ และขั้นใช้ภาษา โดยเริ่มจากให้นักเรียนทบทวนความรู้เดิม และนำเสนอเนื้อหาบทเรียนใหม่ จากนั้นให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ โดยการให้นักเรียนฟังเทปบทสนทนาแล้วฝึกออกเสียงตามบทสนทนา แล้วกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนจับคู่เพื่อสร้างบทสนทนาด้วยตนเองและฝึกสนทนากับคู่สนทนา โดยการแสดงบทบาทสมมุติในขั้นการใช้ภาษา ซึ่งจากกิจกรรมการฝึกอบรมตามขั้นตอนดังกล่าวเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะฟัง-พูด ในสถานการณ์ที่สมจริง และเป็นการฝึกฝนในวิธีการซ้ำๆ ในทุกแผนกิจกรรมการฝึกอบรม สอดคล้องกับ ริชาร์ดส์ (Richards, 2016) และบราวน์ (Brown, 2013) ที่ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนทักษะฟัง-พูด ไว้ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเสนอเนื้อหา เป็นการให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ขั้นฝึกปฏิบัติ ที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมและขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นขั้นที่ผู้เรียนนำความรู้และทักษะภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ อย่างอิสระ เช่น การแสดงบทบาทสมมุติ เช่นเดียวกับ ณาต บิลดาวุต (2560, น.55) ที่พบว่า การเน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ และใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั้ว จากการให้นักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการฝึกอบรมหลังเสร็จสิ้นการฝึกอบรม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการฝึกอบรมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.17 โดยนักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด 2 ประเด็นคือ นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนภาษาอังกฤษมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 และกิจกรรมการฝึกอบรม มีความน่าสนใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 และประเด็นนักเรียนมีความพึงพอใจในระดับปานกลาง 1 ประเด็น คือ ระยะเวลาในการฝึกอบรมมีความเหมาะสม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะจากสาเหตุ ดังนี้

2.3.1 หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั้ว เป็นหลักสูตรฝึกอบรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ในบริบทของวัดป่าอ้อวั้ว ซึ่งเป็นแหล่งเรียนรู้ใกล้ตัวในชุมชนของนักเรียน เนื้อหาในการฝึกอบรมเป็นเรื่องแปลกใหม่ไม่มีในเนื้อหาบทเรียนปกติทั่วไป ทำให้นักเรียนเห็นถึงประโยชน์และความสำคัญจากการเข้าร่วมฝึกอบรมว่าสามารถนำทักษะความรู้ไปใช้ในการสนทนาได้ในสถานการณ์จริงตามบริบทของวัดในชุมชน จากการสังเกตของครูผู้สอนระหว่างการฝึกอบรมพบว่า นักเรียนจึงมีความสนใจและกระตือรือร้น อีกทั้งตั้งใจฝึกปฏิบัติกิจกรรมมากกว่าการเรียนในห้องเรียนตามปกติ โดยนักเรียนพยายามฝึกออกเสียงคำศัพท์และบทสนทนาซ้ำๆ และมีการสอบถามครูเมื่อไม่สามารถพูดออกเสียงหรือไม่มั่นใจในการออกเสียงของตนเองเสมอ สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนชนก เมืองเชียงหวาน (2558, น.173) ที่พบว่าการจัดการเรียนรู้ที่เกิดจากความต้องการของนักเรียน อีกทั้งเนื้อหาที่ครูนำมาจัดการเรียนรู้เป็นเรื่องใกล้ตัวที่อยู่ในชุมชนของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น ในการแสวงหาความรู้ มีความมุ่งมั่นในการฝึกฝน เพราะเห็นถึงความสำคัญและการใช้ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ ส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นในระดับพึงพอใจมากที่สุด นอกจากนี้ นงลักษณ์ แพงเรือน (2558, น.225) พบว่า เนื้อหาสาระในหลักสูตรที่ผู้เรียนไม่เคยเรียนมาก่อนและเป็นสิ่งแปลกใหม่ ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะเรียนรู้และจดจำ เกิดแรงจูงใจในการฝึกพูดจนเกิดความมั่นใจอีกด้วย

2.3.2 กิจกรรมการฝึกอบรมเน้นการฝึกปฏิบัติตามกระบวนการสอนทักษะฟัง-พูด ทำให้นักเรียนเกิดการพัฒนาทักษะการฟัง-พูด อย่างเป็นระบบตามขั้นตอน และทุกกิจกรรมได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการฝึกปฏิบัติ นักเรียนมีความตั้งใจในการร่วมกิจกรรมในชั้น นำเสนอเนื้อหาเป็นอย่างดี เพื่อนำทักษะความรู้ไปฝึกปฏิบัติ และเป็นพื้นฐานในขั้นการใช้ภาษาสร้างบทสนทนาของตนเอง จากการที่นักเรียนได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติตามแผนการจัดกิจกรรม

ภาษาอังกฤษ การวัดและประเมินผลมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เน้นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงโดยใช้แบบทดสอบที่เน้นการปฏิบัติ จากปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ จึงทำให้หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั้ว สามารถพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียนและทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจหลังจากเข้าร่วมฝึกอบรมตามหลักสูตร

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 ควรเชิญวิทยากรที่เป็นเจ้าของภาษาหรือผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติมาเป็นผู้ช่วยวิทยากรเพื่อช่วยให้คำแนะนำหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการออกเสียงบทสนทนาและการใช้กริยาท่าทางที่เหมาะสมตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

3.1.2 เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid -19) จึงไม่สามารถนำนักเรียนเข้าไปฝึกปฏิบัติได้ ในสถานที่จริง ณ วัดป่าอ้อวั้ว แต่หากสถานการณ์โรคระบาดคลี่คลายเป็นปกติ ควรนำนักเรียนไปฝึกปฏิบัติในสถานที่ดังกล่าวเพื่อให้นักเรียนได้นำความรู้และทักษะจากการฝึกอบรมไปใช้ในสถานการณ์จริงและได้ฝึกทักษะฟัง-พูดจากประสบการณ์ตรงซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในรายวิชาเพิ่มเติมที่เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนและชุมชน เพื่อให้ตรงกับความต้องการและความต้องการของผู้เรียนทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและสามารถนำทักษะความรู้เหล่านั้นไปใช้ได้ สถานการณ์จริง

3.2.1 ควรมีการเพิ่มระยะเวลาในการฝึกอบรมเพื่อให้นักเรียนได้มีเวลาฝึกฝนและทบทวนทักษะความรู้ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของตนมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2557). *แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการ
เรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จามจรีโปรดักส์.
- กัลญัญ เพชรภรณ์. (2556). *เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาครูสำหรับการจัดการเรียนรู้
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ENN 3202)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนสุนันทา.
- กัลยา (ไกว้วฉนิช) สุวรรณกาฮี. (2555). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ. ใน ประมวลสาระชุดวิชาสารัตถะ
และวิทยวิธีทางภาษาอังกฤษ. (หน่วยที่ 1-7)*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- กิตติยา วงษ์จันทร์. (2561). *การออกแบบการวิจัย รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ การกำหนดตัวอย่าง
และการวิเคราะห์ข้อมูล*. สืบค้นจาก [https://www.ubu.ac.th/web/files_up/08f
2019050616142231.pdf](https://www.ubu.ac.th/web/files_up/08f2019050616142231.pdf).
- จิตพิสูทธิ์ จันตะคุต. (2555). *ความสำคัญของภาษาอังกฤษ*. สืบค้นจาก
<https://sites.google.com/site/krujitpisut>.
- จุฑามาส เฟ็งโคณา, เบญจมาศ ณ ทองแก้ว, อำนวย รักษาพล, บุญศิลป์ จิตตะประพันธ์, และ
เทพินทร์ ภพทวี. (2560). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สำหรับการท่องเที่ยวโดยชุมชน จังหวัดชุมพร. วารสารวิจัยเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่,
9(1), 38-51*.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2556). *การพัฒนาหลักสูตร ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: ทวีพรินทร์
(1991).
- ชัยวัฒน์ จิวพานิชย์, และ ชัยวัฒน์ วารี. (2554). *รายงานการวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
การสร้างบทเรียนออนไลน์ โดยใช้ LMS Moodle เพื่อการเตรียมความพร้อมในการฝึก
ประสบการณ์วิชาชีพครู ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนสุนันทา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

- จิตพล ยานารมย์. (2556). การพัฒนาทักษะการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ชั้นปีที่ 5/1 โรงเรียนเตรียมบัณฑิตพิชชาลัย. สืบค้นจาก
<http://www.hu.ac.th/symposium2014/proceedings/data/3511/3511-6.pdf>.
- ณดา บิลดาเวศ, อมลวรรณ วีระธรรมโม, และ ศิริรัตน์ สิ้นประจักษ์ผล. (2558). การพัฒนาหลักสูตร
ฝึกอบรมเพื่อยกระดับทักษะภาษาอังกฤษตามกรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป
ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ,
17(1), 48-56.
- ดุสิต สระแก้ว. (2562). เทคนิคการฝึกอบรม. สืบค้นจาก <http://tls.labour.go.th> > hrdg-07-06-2562-07.
- เดือนเพ็ญพร ชัยภักดี. (2554). ความสำคัญและความหมายของการฝึกอบรม. สืบค้นจาก
<https://sites.google.com/site/duanpenporn/training>.
- ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ. (2554). รายงานการวิจัยการพัฒนาชุดฝึกอบรมทางไกล เรื่อง เทคโนโลยี
สารสนเทศและการสื่อสารที่ใช้ในการศึกษาทางไกล มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช,
นนทบุรี.
- นงลักษณ์ แพงเรือน. (2558). การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
กรุงเทพฯ.
- นิตยา เปลื้องนุช. (2554). การบริหารหลักสูตร. ขอนแก่น: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นิรมล ศตวุฒิ. (2560). การพัฒนาหลักสูตร Curriculum development. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บัลลังก์ โรหิตเสถียร. (2561). นโยบายและจุดเน้นการจัดการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ
ปีงบประมาณ 2562. สืบค้นจาก <https://gnews.apps.go.th/news?news=31159>.
- บุญกว้าง ศรีสุทโธ. (2562, 25 ตุลาคม). วัฒนธรรมกับภาษา [Video file]. สืบค้นจาก
<https://www.youtube.com/watch?v=tkj0r3xg4pq>.
- บุญล้อม พันธุ์นาค. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับแบบตามแนวการ
สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์).
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, กรุงเทพฯ.

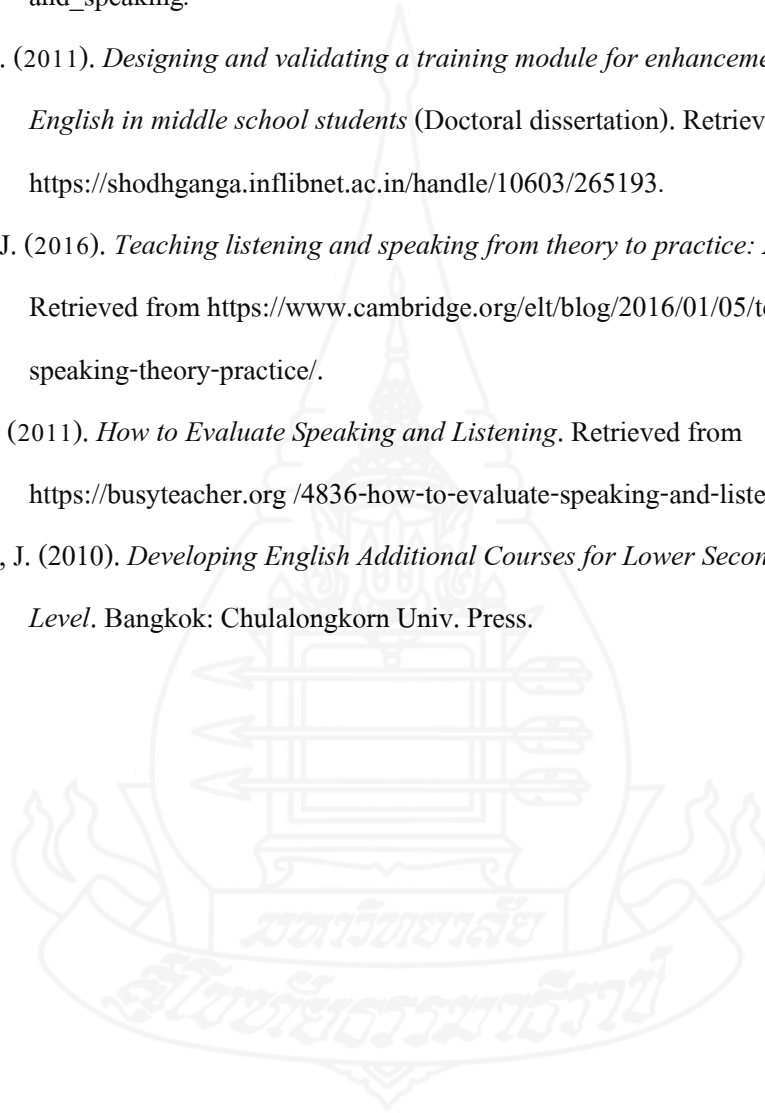
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2554). *การพัฒนาหลักสูตร*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: บริษัทแอดทีฟ พรินท์. ปราณี สังฆะตะววรรณ. (2558). *ทฤษฎีหลักสูตร หลักการ และกระบวนการพัฒนาหลักสูตร*. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาสัมมนาหลักสูตรและการสอน*. (หน่วยที่ 1-7). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- พัชรินทร์ รอดสิน. (2557). *การพัฒนาหลักสูตร*. สืบค้นจาก <http://www.rachpracha47.ac.th>.
- พิจิตรา ชงพานิช. (2561). *การประเมินหลักสูตร*. สืบค้นจาก <https://wanradangennam.blogspot.com/p/week-12.html>.
- พูนสุข อุดม. (2556). *การพัฒนาหลักสูตร (Curriculum Development)*. [ม.ป.ท.]
- ภูริชญา เผือกพรหม. (2559). *การพัฒนาหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดการบูรณาการเนื้อหา กับภาษาและการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐานสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- มารุต พัฒนาผล. (2561). *การประเมินหลักสูตรเพื่อการเรียนรู้และพัฒนา*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จรัสสินทวงศ์การพิมพ์.
- รสสุคนธ์ มกรมณี. (2557). *เทคนิคการฝึกอบรม*. สืบค้นจาก <https://www.academia.edu/4373947/เทคนิคการฝึกอบรม>.
- รัตนชนก เมืองเชียงหวาน. (2558). *การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม วิชาภาษาจีน โดยบูรณาการ ข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ราเชนทร์ นพณัฐวงศกร, ปุณณ์พิชญา รอดเปล่ง, และอาริยาพัชร น้อยวิไล. (2559). *การฝึกอบรม: หัวใจสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ Training: Heart of Human Resources Development*. ใน *วีระพันธ์ ดั่งทองสุข (บรรณาธิการ), รายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการระดับชาติสหวิทยาการ เอเชียอาคเนย์ 2559 (Proceedings of SAUNIC 2016)* (หน้า 712-720). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์.
- เรวดี จุลรอด. (2556). *กระบวนการฝึกอบรมและการบริหารงานฝึกอบรม*. สืบค้นจาก <https://www.gotoknow.org/posts/189628>.

- วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์. (2556). *การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟัง และพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน มารีวิทยา.* (รายงานการค้นคว้าอิสระปริญญาโทฉบับที่ 5 ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัย ศิลปากร, นครปฐม.
- วรวิทย์ พานิชนันท์. (2555). พ.ศ. 2555 ปีแห่งการพูดภาษาอังกฤษ (*English Speaking Year 2012*). สืบค้นจาก <https://ohteacher.wordpress.com>.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554). *การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2).* กรุงเทพฯ: อาร์ แอนด์ ปรินท์.
- วีระพันธ์ แก้วรัตน์. (2553). *การฝึกอบรมและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์.* ลำปาง: มหาวิทยาลัย โยนก.
- คันสนีย์ สังสรรค์อนันต์. 2559. *รายงานการวิจัยพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การผลิตรายการวิทยุ รูปแบบรายการสารคดี สำหรับครูระดับปฐมวัยในจังหวัดนนทบุรี.* มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- สถาบันพัฒนาการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยภาคเหนือ. (2560). *คู่มือการพัฒนา หลักสูตรสำหรับครู กศน.* ลำปาง: บอยการพิมพ์.
- สมเด็ย เกตุอินทร์, สุชาติ ลีตระกูล, ศรีชัย มุ่งไธสง, และ พูนชัย ยาวีราช. (2560). กลยุทธ์การ ขับเคลื่อนนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการเป็นประชาคม อาเซียนของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เชียงใหม่ เขต 3. *วารสารการวิจัยกาสะลองคำ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่*, 11(1), 43-54. สืบค้นจาก <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/ksk/article/view/123215>.
- สายหยุด ปัญญาโร. (2561, 30 ธันวาคม). *เจ้าอาวาสวัดป่าแก้ว [บทสัมภาษณ์].* สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2560). *Boot Camp Thailand: ความเป็นมา โครงการ.* สืบค้นจาก <http://bootcamp.esdc.go.th/home>.
- สำนักงานศึกษาธิการภาค 1. (2555). *องค์ความรู้เรื่อง เทคนิคการจัดฝึกอบรม (Training Technique).* สืบค้นจาก <http://www.reo15.moe.go.th/web/images/yutasan/km57/km576.pdf>.
- สิทธิกร สุมาลี. (2557). *เอกสารประกอบการสอนวิชาหลักสูตรและการสอน.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- สุเทพ อ่วมเจริญ. (2557). *การพัฒนาหลักสูตร: ทฤษฎีและการปฏิบัติ*. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุนีตา โฉมิตชัยวัฒน์. (2555). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านกิจกรรมคำภาษาอังกฤษ และทักษะสังคม สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม).
- สุพัตรา ประดับพงศ์ และปานชัย พูนวิทย์. (2555). *การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ. ใน ประมวลสาระชุดวิชาสาระและวิธีวิทยาภาษาอังกฤษ. (หน่วยที่ 1-7). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.*
- อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง และวรางคณา ภูศิริภิญโญ. (2559). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมคำภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ. ใน ชุมพล เสมอจันทร์ (บรรณาธิการ), รายงานสืบเนื่องการประชุมสัมมนาวิชาการ (Proceedings) การนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ เครือข่ายบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ ครั้งที่ 17 ประจำปี 2560 (หน้า 283-294). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.*
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2561). *การวัดผลและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ. ใน ประมวลสาระชุดวิชาสาระและวิธีวิทยาภาษาอังกฤษ. (หน่วยที่ 8-15). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.*
- อารีย์ ปรีดีกุล. (2554). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.*
- อารีรักษ์ มีแจ้ง. (2558). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่บูรณาการทักษะการฟังและการพูด. (หน่วยที่ 6, หน้า 1-50). ใน ประมวลสาระชุดวิชาการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ. (หน่วยที่ 1-7). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.*

- อุบล ธรรมพัชญพงษ์. (2556). ปัญหาการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ. ใน *ประมวลสาระชุดวิชา หลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและบริบททางภาษา*. (หน่วยที่ 8-15). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- Alonso, R. (2014). Teaching speaking: An exploratory study in two academic contexts. *Porta Linguarum*, 8(1), 145-160. Retrieved from <https://www.semanticscholar.org/paper/teaching-speaking%3a-an-exploratory-study-in-two-alonso>.
- Balasree1, W. M. (2017). The importance of teaching listening and speaking skills. *International Journal of Science Technology and Management*, 6(2), 171-175. Retrieved from <http://www.ijstm.com> > 1486214756_s187_ijstm.
- Bolen, J. K. (2015). *How to teach English conversation: Teaching English speaking*. Retrieved from <https://eslspeaking.org/english-conversation-class/>.
- Brown, J. D. (2013). *Promoting fluency in EFL classroom*. Retrieved from <http://jalt.org/pansin/2013/html/Brown.htm>.
- Crossman, E. K. (2014). *Intensive English for academic purposes: A curriculum designed and developed for local English language learners entering university* (Doctoral dissertation). Retrieved from <https://prism.ucalgary.ca/handle/11023/1707>.
- Delamain, C. & Spring, J. (2019). *Speaking, listening and understanding: Games and activities for 5-7 years old*. New York: The T aylor & Francis Group.
- Edgar, R. E. (2018). *Listening and speaking skill of senior high school: Towards a progressive communication program*. Retrieved from <https://www.researchgate.net/publication/330009577>.
- Fareen, J. (2013). English communication today: problems and perspectives on communicating in English in the Technical Colleges of Tamilnadu. *Journal of Advances in English Language Teaching*, 1(4), 106 – 116. Retrieved from <https://european-science.com/jaelt/article/view/292>.
- Haydarova, K. D. (2017). *The importance of listening and speaking*. Retrieved from <http://journalpro.ru/articles/the-importance-of-listening-and-speaking/>.

- Oliva, P. F. & Gordon II, W. R. (2013). *Developing the Curriculum*. Singapore: Pearson Education South Asia Pte Ltd.
- Rahmat, H. N. (2017). *Teaching listening & speaking: Assessment of listening & speaking skills*. Retrieved from https://www.academia.edu/7973921/teaching_listening_and_speaking.
- Raman, G. (2011). *Designing and validating a training module for enhancement of spoken skill in English in middle school students* (Doctoral dissertation). Retrieved from <https://shodhganga.inflibnet.ac.in/handle/10603/265193>.
- Richards, J. (2016). *Teaching listening and speaking from theory to practice: An introduction*. Retrieved from <https://www.cambridge.org/elt/blog/2016/01/05/teaching-listening-speaking-theory-practice/>.
- Verner, S. (2011). *How to Evaluate Speaking and Listening*. Retrieved from <https://busyteacher.org/4836-how-to-evaluate-speaking-and-listening.html>.
- Vibulphol, J. (2010). *Developing English Additional Courses for Lower Secondary Education Level*. Bangkok: Chulalongkorn Univ. Press.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

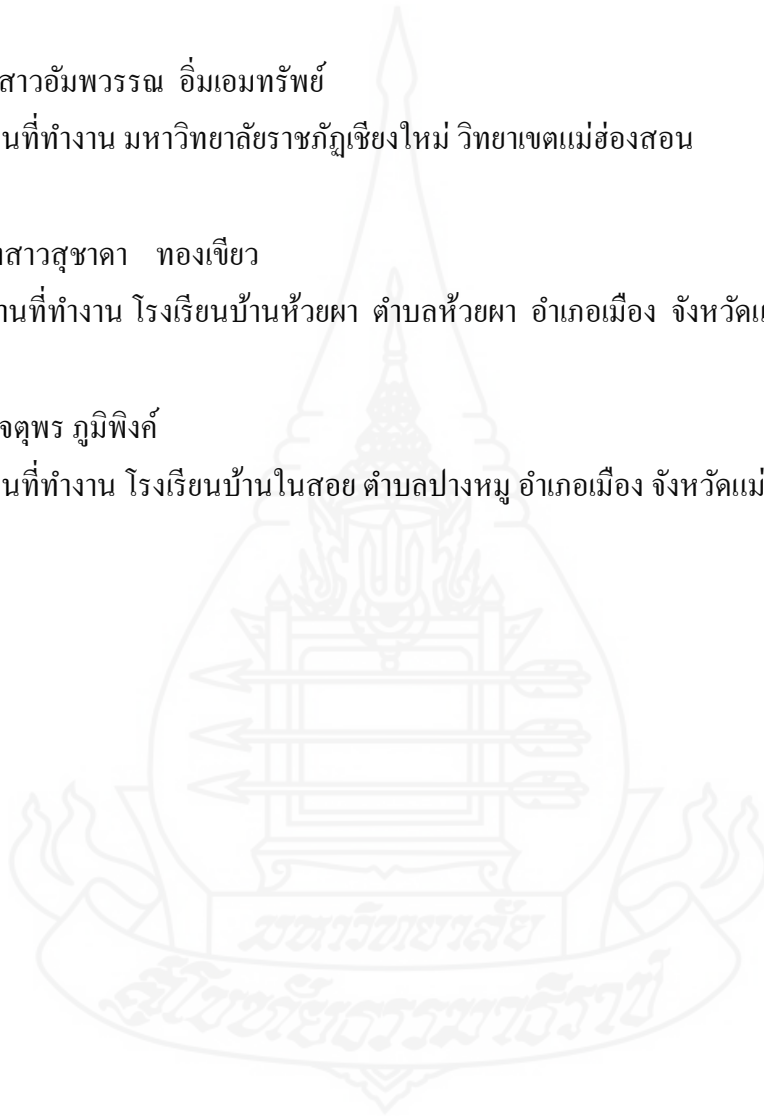

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ตรวจประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกอบรม

เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าคำว้าว
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

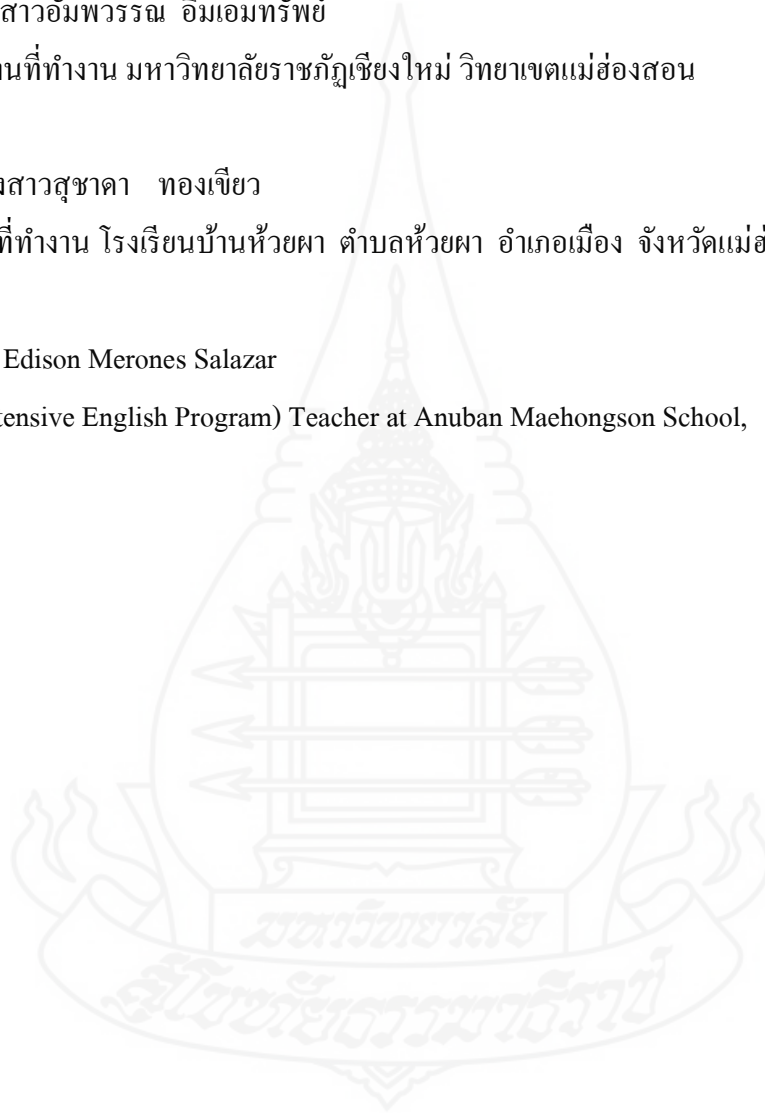
1. ชื่อ นางสาวอัมพวรรณ อิ่มเอมทรัพย์
สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ วิทยาเขตแม่ฮ่องสอน
2. ชื่อ นางสาวสุชาดา ทองเขียว
สถานที่ทำงาน โรงเรียนบ้านห้วยผา ตำบลห้วยผา อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน
3. ชื่อ นายจตุพร ภูมิพิงค์
สถานที่ทำงาน โรงเรียนบ้านโนนสอย ตำบลปางหมู อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ตรวจแบบประเมินความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับข้อสอบรายข้อ
แบบทดสอบความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. ชื่อ นางสาวอัมพวรรณ อิ่มเอมทรัพย์
สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ วิทยาเขตแม่ฮ่องสอน
2. ชื่อ นางสาวสุชาดา ทองเขียว
สถานที่ทำงาน โรงเรียนบ้านห้วยผา ตำบลห้วยผา อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน
3. ชื่อ Mr. Edison Merones Salazar
IEP (Intensive English Program) Teacher at Anuban Maehongson School,

ภาคผนวก ข

สำเนาขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือ

ที่ อว ๐๖๐๒.๑๖ (บ)/๗๗๗๘

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๒๐

๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน Mr. Edison Merones Salazar

สิ่งที่ส่งมาด้วยโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน ๓ ชุด

ด้วยนางสาวกาญจนา นະນອງ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน วิชาเอกภาษาอังกฤษ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว เพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๙๙ (บ้านแม่สุยะ) จังหวัดแม่ฮ่องสอน ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่แนบมาด้วยนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลและได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือที่จัดทำนั้นมีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย ทางสาขาวิชาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อการปรับปรุงเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอิสระของนักศึกษาผู้นี้ด้วย สำหรับรายละเอียดอื่น ๆ นักศึกษาจะนำเรียนด้วยตนเอง

สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิรนาท แสนสา)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ฝ่ายบัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๒๕๐๔-๘๕๐๕

โทรสาร. ๐-๒๕๐๓-๓๕๖๖-๗

เบอร์โทรศัพท์นักศึกษา ๐๘๑-๐๒๗-๓๖๒๓

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

**หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ
ณ วัดป่าอ้อวั เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ)**

หลักการและเหตุผล

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่นิยมใช้ในการติดต่อสื่อสารกันอยู่ทั่วโลก ปัจจุบันมีบทบาทอย่างมากในชีวิตประจำวัน การศึกษาไทยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ เพื่อการติดต่อสื่อสารและรับส่งข้อมูลสารสนเทศ นำมาซึ่งการพัฒนาให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของพลเมืองไทย กระทรวงศึกษาธิการได้เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษ จึงได้มีการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ตลอดจนสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติ ในสถานการณ์ต่าง ๆ อีกทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงองค์ความรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียนได้ง่ายและกว้างขึ้น

ทักษะฟัง - พูดเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญ ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันมากที่สุด จากความสำคัญของทักษะการฟังและการพูดดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ส่งเสริมในปี 2555 เป็นปีแห่งการพูดภาษาอังกฤษ (English Speaking Year 2012) กระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกพูด มีความกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษ โดยมุ่งหวังให้เยาวชนไทยสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้มากขึ้น

แม้ว่าที่ผ่านมาได้มีนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งระบบ ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นการสื่อสาร แต่กระนั้นก็ยังไม่ส่งผลต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนเท่าที่ควร สาเหตุของปัญหาทักษะดังกล่าว คือ ในห้องเรียนภาษาอังกฤษส่วนมาก ครูผู้สอนไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกสนทนาโต้ตอบ สื่อสาร หรือแสดงความคิดเห็นของตนเอง ผู้เรียนขาดโอกาสในการเรียนรู้ตามสถานการณ์จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้นอกห้องเรียน ไม่ค่อยมีโอกาสได้พบปะพูดคุยกับเจ้าของภาษา หรือบุคคลที่มีความหลากหลายในด้านเชื้อชาติ ภาษา ในสถานการณ์ที่แตกต่าง ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยและไม่มีความมั่นใจในการพูด ดังนั้นเมื่อผู้เรียนเติบโตขึ้นจึงไม่มั่นใจในความคิดและความสามารถของตน จึงเลือกที่จะไม่พูดหรือเดินหนีเมื่อพบเจอชาวต่างชาติในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนสูญเสียความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และเสียโอกาสได้รับประสบการณ์ชีวิต สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) ซึ่งตามความคาดหวังของนักเรียนและผู้ปกครองนั้น ต้องการนำความรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษไปใช้ติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันเมื่อพบปะชาวต่างชาติ แต่ในความเป็นจริงเมื่อนักเรียน เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนยังคงไม่สามารถนำความรู้ที่ได้จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน รายวิชาภาษาอังกฤษมาใช้สื่อสารในสถานการณ์จริงได้ ดังที่คาดหวังไว้ เนื่องจากผู้เรียนไม่เคยพบเจอกับชาวต่างชาติ ไม่คุ้นเคยกับสถานการณ์ที่แปลกใหม่ จึงทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ ประหม่า กลัวพูดผิด จึงไม่สามารถสนทนาโต้ตอบกับคู่สนทนาต่างชาติได้

จากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในปีการศึกษา 2561 ที่ผ่านมา พบว่า นักเรียนมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะฟัง-พูดของตนเองให้สามารถสื่อสารได้ โดยต้องการโอกาสในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา ครูผู้สอนได้พิจารณาข้อมูลดังกล่าว จึงเล็งเห็นแหล่งเรียนรู้ที่น่าสนใจที่นักเรียนสามารถพบปะสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และตั้งอยู่ใกล้โรงเรียนคือ วัดป่าถ้ำวัว สถานที่ปฏิบัติธรรมที่สำคัญของจังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมที่ดีที่สุด 1 ใน 5 ของโลก มีชาวต่างชาติให้ความสนใจในการมาศึกษาธรรมะและฝึกสมาธิ ปีละหลายพันคนจาก 140 ประเทศทั่วโลก สถานที่แห่งนี้จึงมีความเหมาะสมที่จะเป็นแหล่งเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงนอกชั้นเรียน ดังนั้นเพื่อให้นักเรียนได้ประโยชน์สูงสุดในการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงดังกล่าว จึงควรที่จะมีการให้ความรู้กับนักเรียนเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนจำเป็นต้องทราบและนำไปใช้ในบริบทของสถานปฏิบัติธรรมดังกล่าว

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น การฝึกอบรมเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ทักษะฟัง-พูด จึงมีความเหมาะสม เนื่องจากใช้เวลาในการฝึกอบรมไม่นานนัก และประเด็นเนื้อหาจำกัดอยู่ในบริบทของสถานปฏิบัติธรรมเท่านั้น ครูผู้สอนจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว ส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) โดยผ่านการเรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงซึ่งเป็นแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น

วัตถุประสงค์การฝึกอบรม

1. เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริงจากแหล่งเรียนรู้ใกล้ตัว

2. เพื่อเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ผู้เข้ารับการอบรม

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) ปีการศึกษา 2563
จำนวน 20 คน

ระยะเวลาในการฝึกอบรม

ระยะเวลาในการอบรม 2 วัน จำนวน 12 ชั่วโมง

สถานที่ฝึกอบรม

โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) ตำบลห้วยผา อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน

เนื้อหาในการฝึกอบรม

การฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) แบ่งเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

- 1) Knowing about Thum Wua Monastery
- 2) Asking and Giving Information
- 3) Telling about Daily Activities
- 4) Talking about Transportation

การประเมินผลการฝึกอบรม

ประกอบด้วย การประเมินผล 2 ประเด็น ดังนี้

1. การประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังฝึกอบรม
2. การประเมินความพึงพอใจต่อหลักสูตรฝึกอบรม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงจากแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นที่ใกล้ตัว
2. นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
3. นักเรียนมีความกล้าแสดงออก เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากขึ้น

ตารางการฝึกอบรม เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ
ณ วัดป่าอ้อแก้ว เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) ระหว่างวันที่ 16-17 มกราคม 2564

วัน/	07.45	08.00	09.00	10.00	11.00	13.00	14.00	15.00	16.00	
เวลา	- 08.00	- 09.00	- 10.00	- 11.00	- 12.00	พัก	-14.00	- 15.00	- 16.00	- 16.15
16			อบรมหัวข้อที่ 1				อบรมหัวข้อที่ 2			
ม.ค.	ปฐม	ทดสอบ	Knowing about				Asking and Giving			
2564	นิเทศ (15 นาที)	pretest (1 ชั่วโมง)	Thum Wua Monastery (3 ชั่วโมง)				Information (3 ชั่วโมง)			
17		อบรมหัวข้อที่ 3		อบรม		อบรมหัวข้อ		ทดสอบ		
ม.ค.		Telling about Daily Activities		หัวข้อ		ที่ 4 (ต่อ)		pretest	แบบ	
2564		(3 ชั่วโมง)		ที่ 4		Talking		(1 ชั่วโมง)	ทดสอบ	
				Talking		about			ความ	
				about		Transportation			พึงพอใจ	
				Transportation		(2 ชั่วโมง)			(15 นาที)	
				(1 ชั่วโมง)						

แผนการจัดกิจกรรมฝึกรวมที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ
เรื่อง Knowing about Thum Wua Monastery

ระยะเวลา 3 ชั่วโมง
ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3

1. สาระสำคัญ

การสนทนาโต้ตอบ เกี่ยวกับชื่อสถานที่ภายในวัดและอธิบายลักษณะการใช้งานของสถานที่ต่าง ๆ เป็นความรู้พื้นฐานสำหรับการเตรียมความพร้อมในการสื่อสารเพื่อแนะนำให้ข้อมูลแก่ผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้คำศัพท์ ส่วนวน และรูปแบบของประโยคที่ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ พร้อมทั้งออกเสียงคำและประโยคให้ถูกต้องเกี่ยวกับชื่อสถานที่และอธิบายลักษณะการใช้งานของสถานที่ต่าง ๆ อีกทั้งต้องรู้จักวัฒนธรรม มารยาทในการแนะนำต่าง ๆ เพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทเรียนผู้เรียนสามารถ

- 1) บอกชื่อสถานที่ต่าง ๆ ภายในวัดได้ถูกต้องตามหลักการ ได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง (K)
- 2) อธิบายลักษณะการใช้งานของสถานที่ต่าง ๆ ได้ถูกต้อง (K)
- 3) แสดงบทบาทสมมติอธิบายให้ข้อมูลเกี่ยวกับชื่อและลักษณะการใช้งานของสถานที่ต่าง ๆ ได้ถูกต้อง โดยเลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และใช้กิริยาท่าทางได้อย่างเหมาะสม (P)
- 4) มีเจตคติที่ดี มุ่งมั่นในการพัฒนาศักยภาพของตนในการฝึกฝน มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน (A)

3. เนื้อหาสาระ

1) คำศัพท์ ส่วนวน : monastery, guest meditator residence area, walking meditation area, cave, men/women dormitory, man/woman kuti, dharma hall, bedding and clothes storage, utility storage,

2) โครงสร้างประโยค : การใช้ What ในการถามชื่อและลักษณะการใช้งานของสถานที่ และวิธีการตอบ เช่น

What is this place called?

- It is Dhamma hall.

What is it used for?

It is used for listening to the Dhamma talk and practicing meditation class.

3) ประเด็นทางวัฒนธรรม :

การเลือกใช้ระดับภาษาที่สุภาพในการให้ข้อมูล ให้เหมาะสมกับสถานภาพทางสังคมของบุคคล

การใช้ภาษากาย (body language) เช่น การแสดงออกทางสีหน้าท่าทาง การสบตา โดยสามารถผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้อย่างเหมาะสม ถูกกาลเทศะ

5. ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

ขั้นนำเสนอเนื้อหา

1) ครูผู้สอนทบทวนคำศัพท์ชื่อสถานที่ต่าง ๆ ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว ได้แก่คำว่า temple, vegetable farm, central kitchen, rice field, toilet, shop โดยแสดงรูปภาพสถานที่ให้นักเรียนดูแล้วถามนักเรียนว่า Do you know this place? What is the place called? What is the name of the place? แล้วให้นักเรียนตอบว่าสถานที่ในรูปคืออะไร

temple

vegetable farm

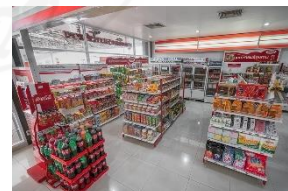
central kitchen

rice field

toilet

shop

2) ครูผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์ของบทเรียน ว่าการเรียนรู้ในบทนี้จะเป็นการใช้ภาษาในการสนทนาโต้ตอบ เกี่ยวกับชื่อสถานที่และอธิบายลักษณะการใช้งานของสถานที่ต่าง ๆ ภายในวัดป่าถ้ำวัว

3) ครูผู้สอนสอนคำศัพท์ใหม่เกี่ยวกับสถานที่ต่าง ๆ ภายในวัด ได้แก่ คำว่า monastery, guest meditator residence area, walking meditation area, cave, men/women dormitory, man/woman kuti, dharma hall, bedding and clothes storage, utility storage โดยออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง 2 ครั้ง พร้อมกับแสดงบัตรภาพสถานที่และคำศัพท์ให้นักเรียนออกเสียงตาม แล้วให้นักเรียนฝึกออกเสียงพร้อมกันทั้งห้อง เป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล จากนั้นนักเรียนร่วมกันบอกความหมายของคำศัพท์

4) ครูผู้สอนสุ่มแจกบัตรภาพสถานที่และบัตรคำศัพท์ชื่อสถานที่ภายในวัดให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น แล้วให้นักเรียนตามหาเพื่อนที่ได้รับบัตรภาพสถานที่หรือบัตรคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกัน เมื่อนักเรียนสามารถตามหาคู่ที่ได้รับบัตรภาพสถานที่หรือบัตรคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับของตนแล้ว ให้ออกมาหน้าชั้นพร้อมกับชูบัตรภาพสถานที่และออกเสียงคำศัพท์ให้เพื่อนออกเสียงตามพร้อมกับบอกความหมายของคำศัพท์ โดยมีครูคอยแนะนำการออกเสียงที่ถูกต้อง

5) ครูแจกใบงานที่ 1 ให้นักเรียนคาดเดาลักษณะการใช้งานของสถานที่โดยการจับคู่สถานที่กับลักษณะการใช้ประโยชน์ จากนั้นครูกับนักเรียนร่วมกันเฉลยคำตอบ

6) ครูให้นักเรียนดูบทสนทนา ดังนี้

บทสนทนา

Teacher : What is the place called?

Students : It is the dhamma hall.

Teacher : What is it used for?

Students : It is used for listening to the dhamma talk and practicing meditation.

จากนั้นให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงและแปลความหมายของบทสนทนา

7) ครูสุ่มจับบัตรภาพขึ้นมาทีละภาพแล้วถามนักเรียนว่า What is the place called? โดยนักเรียนตอบพร้อมกันว่า **It is the dhamma hall.** จากนั้นครูถามนักเรียนต่อไปว่า What is it used for? นักเรียนตอบพร้อมกันว่า **It is used for listening to the dhamma talk and practicing meditation.** แล้วนำรูปภาพสถานที่ต่างๆ ไปติดบนชาร์ตแผ่นที่แผ่นใหญ่ ที่ติดไว้บนกระดาน เพื่อให้นักเรียนทราบตำแหน่งที่ตั้งของสถานที่นั้น ๆ ภายในวัด ครูจับบัตรภาพขึ้นตั้งคำถามนักเรียน แล้วนำไปติดบนชาร์ตแผ่นที่จนครบทุกภาพ

ขั้นฝึกปฏิบัติ

8) นักเรียนฟังบทสนทนาจากเทปบทสนทนา 2 รอบ เมื่อฟังจบแล้วให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

Situation 1

- Where are a foreigner and Panya?

(They are in front of the utility storage)

- What is the place used for?

(It is used for storing dry food and various tools.)

Situation 2

- Where does Darin meet a foreigner?

(She meets a foreigner near the dhamma hall.)

- What is the place used for?

(It is used for listening to the dhamma talk and practicing meditation class.)

9) ครูผู้สอนแจกสคริปท์บทสนทนา แล้วให้นักเรียนฟังเทปบทสนทนาอีกครั้งพร้อมให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามบทสนทนา

Situation 1 : A foreigner and Kanya are in front of the utility storage

Kanya : This place is called the utility storage.

Foreigner : What is the place used for ?

Kanya : It is used for storing dry food and various tools.

Foreigner : Ok, I get it now. Thank you.

Situation 2 : Darin meets a foreigner near the dhamma hall.

And he asks her about the place.

Foreigner : What is the building over there?

Volunteer : It is the dhamma hall.

Foreigner : What is it used for?.

Volunteer : It is used for listening to the dhamma talk and practicing meditation .

Foreigner : Oh! I see, thanks a lot.

10) ครูผู้สอนลุ่มนักเรียนออกมาสนทนาหน้าห้อง จากนั้นครูให้คำแนะนำเกี่ยวกับความถูกต้องด้านการออกเสียงและการใช้กริยาทำทางที่เหมาะสมในการสนทนา

ขั้นใช้ภาษา

11) นักเรียนจับคู่ แล้วจับฉลากสถานการณ์ที่กำหนดให้ จากนั้นช่วยกันแต่งบทสนทนาของตนเอง ในการสนทนาเกี่ยวกับการถามชื่อสถานที่และอธิบายลักษณะการใช้ประโยชน์ของสถานที่นั้น ๆ ตามสถานการณ์ที่กำหนดไว้ในใบงานที่ 2

12) นักเรียนแสดงบทบาทสมมุติจากบทสนทนาที่นักเรียนแต่งไว้ โดยให้นักเรียนแสดงบทบาทเป็นอาสาสมัครอำนวยความสะดวกของวัดและชาวต่างชาติที่เข้ามาปฏิบัติธรรม

13) ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาของบทเรียนทั้งในประเด็นเนื้อหาทางภาษาและวัฒนธรรม

6. สื่อ/วัสดุอุปกรณ์

- 1) บัตรคำศัพท์
- 2) รูปภาพสถานที่
- 3) ใบงาน 1 จับคู่สถานที่กับลักษณะการใช้ประโยชน์
- 4) ใบงาน 2 แต่งบทสนทนาจากสถานการณ์ที่กำหนดให้
- 5) ชาร์ตแผนที่
- 6) คลิปเสียงบทสนทนา
- 7) ตัวอย่างบทสนทนา
- 8) ชุดคำศัพท์สถานที่และลักษณะการใช้งานที่ใช้ในบทสนทนา

7. การวัดและประเมินผล

1) ประเมินจากแต่งบทสนทนา และแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียนการแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน

2) ประเมินจากการสังเกตความร่วมมือ ความมุ่งมั่นในการพัฒนาตนเองและความตั้งใจ ในการทำกิจกรรม

บันทึกผลหลังการสอน

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ

.....

.....

.....

.....

แนวทางแก้ไข / ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อครูผู้สอน.....

(นางสาวกาญจนา นະนง)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Name.....Class.....

Worksheet 1**Knowing about places at Thum Wua Monastery**

Match the places in column A with their description in column B. Write the letter in the blank provided.

Column A

- ___ 1. Thum Wua monastery
- ___ 2. guest meditator residence area
- ___ 3. walking meditation area
- ___ 4. cave
- ___ 5. men/women dormitory
- ___ 6. man/woman kuti
- ___ 7. dharma hall
- ___ 8. bedding and clothes storage
- ___ 9. utility storage
- ___ 10. central kitchen
- ___ 11. vegetable farm
- ___ 12. rice field
- ___ 13. shop

Column B

- a. the monk's practicing vipassana meditation.
- b. storing white uniform and sleeping stuff.
- c. private meditator to stay.
- d. a temple famous for practicing meditation with beautiful nature.
- e. storing dry food and various tools.
- f. cooking food for all monks and meditators.
- g. staying by sharing the room with other.
- h. practicing meditation by walking.
- i. residential area for the meditators.
- j. listening to the dhamma talk and practicing meditation class.
- k. growing rice.
- l. buying something you need.
- m. planting vegetable to cook food for the meditators.

เฉลย

Name.....Class.....

Column A

- __d__ 1. Thum Wua monastery
- __i__ 2. guest meditator residence area
- __h__ 3. walking meditation area
- __a__ 4. cave
- __g__ 5. men/women dormitory
- __c__ 6. man/woman kuti
- __j__ 7. dharma hall
- __b__ 8. bedding and clothes storage
- __e__ 9. utility storage
- __f__ 10. central kitchen
- __m__ 11. vegetable farm
- __k__ 12. rice field
- __l__ 13. shop

Column B

- a. the monk's practicing vipassana meditation.
- b. storing white uniform and sleeping stuff.
- c. private meditator to stay.
- d. a temple famous for practicing meditation with beautiful nature.
- e. storing dry food and various tools.
- f. cooking food for all monks and meditators.
- g. staying by sharing the room with other.
- h. practicing meditation by walking.
- i. residential area for the meditators.
- j. listening to the dhamma talk and practicing meditation class.
- k. growing rice.
- l. buying something you need.
- m. planting vegetable to cook food for the meditators.

Suppose you meet a foreigner at **guest meditator residence area** and he/she asks you about the place. Write a conversation between you and a foreigner.

Suppose you meet a foreigner at **walking meditation area** and he/she asks you about the place. Write a conversation between you and a foreigner.

Suppose you meet a foreigner at **cave** and he/she asks you about the place. Write a conversation between you and a foreigner.

Suppose you meet a foreigner at **men / women dormitory** and he/she asks you about the place. Write a conversation between you and a foreigner.

Suppose you meet a foreigner at **man/woman kuti** and he/she asks you about the place. Write a conversation between you and a foreigner.

Suppose you meet a foreigner at **dharmahall** and he/she asks you about the place. Write a conversation between you and a foreigner.

Suppose you meet a foreigner at **bedding and clothes storage** and he/she asks you about the place. Write a conversation between you and a foreigner.

Suppose you meet a foreigner at **utility storage** and he/she asks you about the place. Write a conversation between you and a foreigner.

Suppose you meet a foreigner at **central kitchen** and he/she asks you about the place. Write a conversation between you and a foreigner.

Suppose you meet a foreigner at **vegetable farm** and he/she asks you about the place. Write a conversation between you and a foreigner.

คำศัพท์สถานที่ และ ลักษณะการใช้งานที่ใช้ในบทธนนา

monastery : It is a temple for practicing meditation.

guest meditator residence area : It is used for residential area for the meditators.

walking meditation area : It is used for practicing meditation by walking.

cave : It is used for the monk's practicing vipassana meditation.

men/women dormitory : It is used for staying by sharing the room with other.

man/woman kuti : It is used for private meditator to stay.

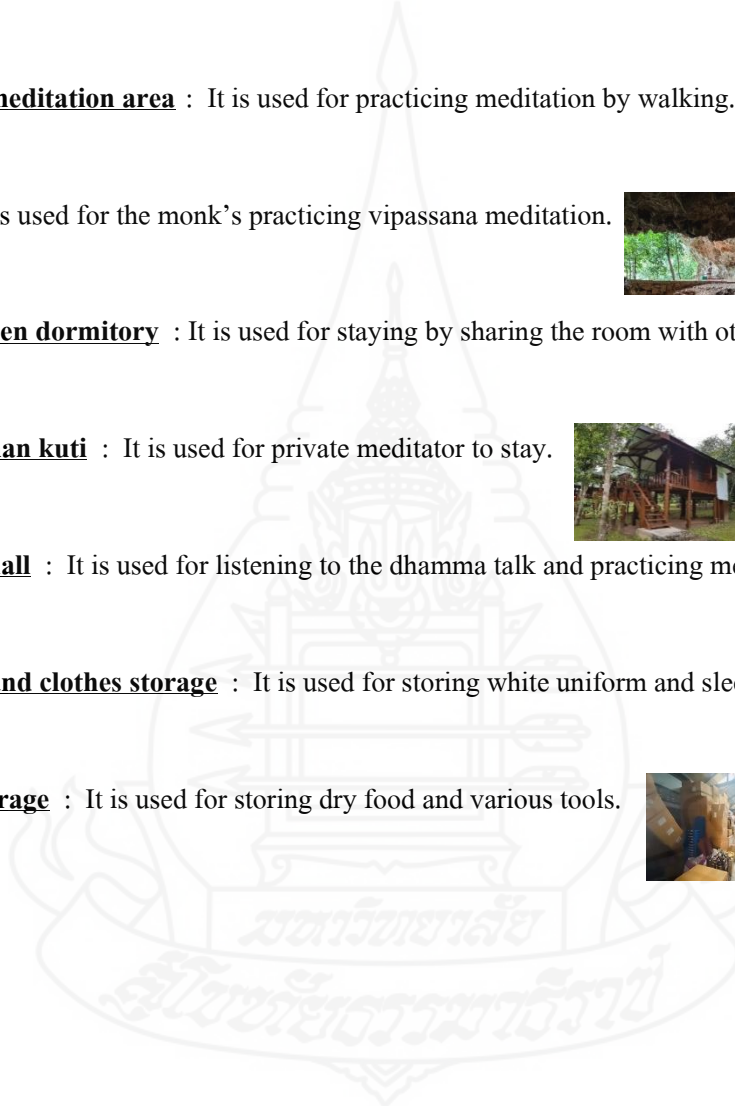
dharma hall : It is used for listening to the dhamma talk and practicing meditation.

bedding and clothes storage : It is used for storing white uniform and sleeping stuff.

utility storage : It is used for storing dry food and various tools.

ตัวอย่างผลงานนักเรียน

Name... Thaijinn Class... M.3

Worksheet 1

Knowing about places at Thum Wua Monastery

Match the places in column A with their description in column B. Write the letter in the blank provided.

Column A

- d 1. Thum Wua monastery
i 2. guest meditator residence area
h 3. walking meditation area
a 4. cave
g 5. men/women dormitory
c 6. man/woman kuti
j 7. dharma hall
b 8. bedding and clothes storage
e 9. utility storage
f 10. ^{ครัวกลาง} central kitchen
m 11. vegetable farm
K 12. rice field
l 13. shop

Column B

- a. the monk's practicing vipassana meditation.
b. storing white uniform and sleeping stuff.
^{กุฏิส่วนตัว} c. private meditator to stay.
^{วัดดัง} d. a temple famous for practicing meditation with beautiful nature. ^{ธรรมชาติ}
^{ที่วางของ} e. storing dry food and various tools.
f. cooking food for all monks and meditators.
g. staying by sharing the room with other.
h. practicing meditation by walking.
i. residential area for the meditators.
j. listening to the dhamma talk and practicing meditation class.
k. growing rice.
l. buying something you need.
^{ปลูก} m. planting vegetable to cook food for the ^{ทำ} meditators.

Very good
 90
 16 / Jan / 2021

คำชี้แจง แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง-พูดนี้ มี จำนวน 2 ตอน รวม 12 ข้อ 20 คะแนน โดยข้อสอบเป็นแบบสัมภาษณ์และการสมมุติสถานการณ์ ให้นักเรียนสนทนาโต้ตอบกับครูหรือคู่สนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนด ให้ถูกต้องเหมาะสมที่สุด

ตอนที่ 1 : เป็นการถาม - ตอบ รายบุคคล

1. สัมภาษณ์ ถาม-ตอบ โดย ให้นักเรียนสุ่มหยิบภาพขึ้นมา 5 ภาพ จากภาพทั้งหมดที่กำหนดให้ แล้วบอกชื่อสถานที่ พร้อมประโยชน์การใช้งาน (5 คะแนน)

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์

Teacher : What is the place called?

Students : It is the Dhamma hall.

Teacher : What is it used for?

Students : It is used for listening to the Dhamma talk and practicing meditation.

2. สัมภาษณ์ ถาม-ตอบ ให้นักเรียนจับสลากข้อมูลของชาวต่างชาติ แล้วสมมุติว่านักเรียนเป็นชาวต่างชาติที่มาปฏิบัติธรรม ณ วัดป่าถ้ำวัว แล้วครูเป็นอาสาสมัครช่วยงานของวัด จงตอบคำถามของอาสาสมัครต่อไปนี้ (5 คะแนน)

- 1) What is your name?
- 2) Where are you from?
- 3) How long will you stay?
- 4) Why did you come to this monastery?
- 5) How do you know about this place?

 <p>Name Athena Watson Age 18 Country U.S.A. Occupation University student Period of stay 6 days</p>	 <p>Name Christopher Lopez Age 35 Country France Occupation Programmer Period of stay 9 days</p>
 <p>Name Andrea Jackson Age 25 Country Spain Occupation Writer Period of stay 8 days</p>	 <p>Name Daniel Williams Age 33 Country British Occupation Photographer Period of stay 5 days</p>

 <p>Name Jonathan Collins Age 26 Country Italy Occupation Reporter Period of stay 3 days</p>	 <p>Name Kazumi Yamamoto Age 32 Country Japan Occupation Housewife Period of stay 10 days</p>
 <p>Name Santiago Perry Age 46 Country Italy Occupation Actor Period of stay 7 days</p>	 <p>Name Camilla Rogers Age 27 Country Netherlands Occupation Dentist Period of stay 3 days</p>

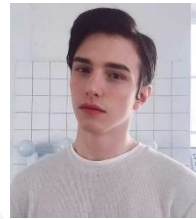
Name Layla Martinez
Age 24
Country Austria
Occupation Company employee
Period of stay 6 days

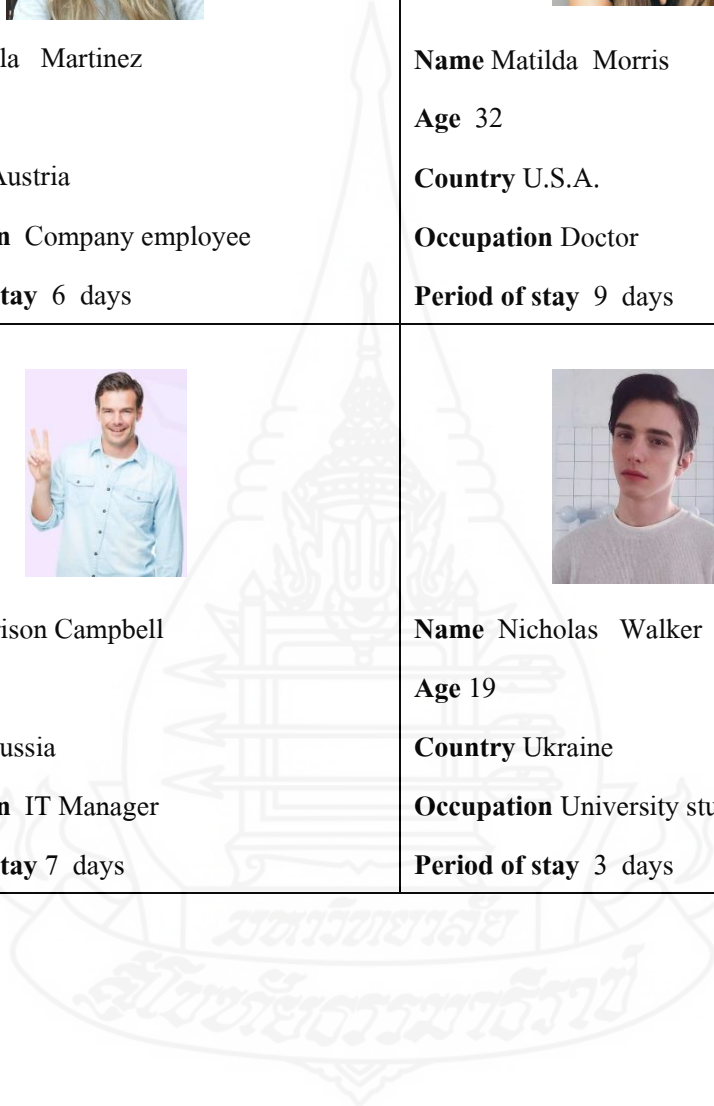
Name Matilda Morris
Age 32
Country U.S.A.
Occupation Doctor
Period of stay 9 days

Name Harrison Campbell
Age 43
Country Russia
Occupation IT Manager
Period of stay 7 days

Name Nicholas Walker
Age 19
Country Ukraine
Occupation University student
Period of stay 3 days

Name Morgan Carter

Age 25

Country Serbia

Occupation Traveler

Period of stay 4 days

Name Amelia Miller

Age 31

Country Germany

Occupation Veterinary

Period of stay 9 days

Name Hannah Kelly

Age 45

Country Switzerland

Occupation Teacher

Period of stay 3 days

Name Jennifer Powell

Age 36

Country France

Occupation Software Engineer

Period of stay 4 days

Name George Smith

Age 18

Country U.S.A.

Occupation Traveler

Period of stay 5 days

Name Megan Rogers

Age 24

Country Canada

Occupation Cabin crew

Period of stay 6 days

Name Andre Onana

Age 21

Country Africa

Occupation Editor

Period of stay 6 days

Name Sunny Wang

Age 42

Country Singapore

Occupation Businessman

Period of stay 3 days

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนจับคู่ แล้วจับสลากสถานการณ์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของวัด จำนวน 1 ข้อ และการเดินทางออกจากวัด จำนวน 1 ข้อ จากนั้นแต่งบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมุติ (10 คะแนน)

1. สถานการณ์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของวัด (5 คะแนน)

Suppose you are a volunteer and Catherine is a new foreign Dhamma practitioner at Thum Wua Monastery. She wants to know about **the main activities** which cannot be skipped on each day and the time for those activities. Write a conversation between you and Catherine.

Suppose you are a volunteer at Thum Wua Monastery. George is interested in **offering food to the monks** in the morning and he wants to join this activity. Write a conversation between you and George.

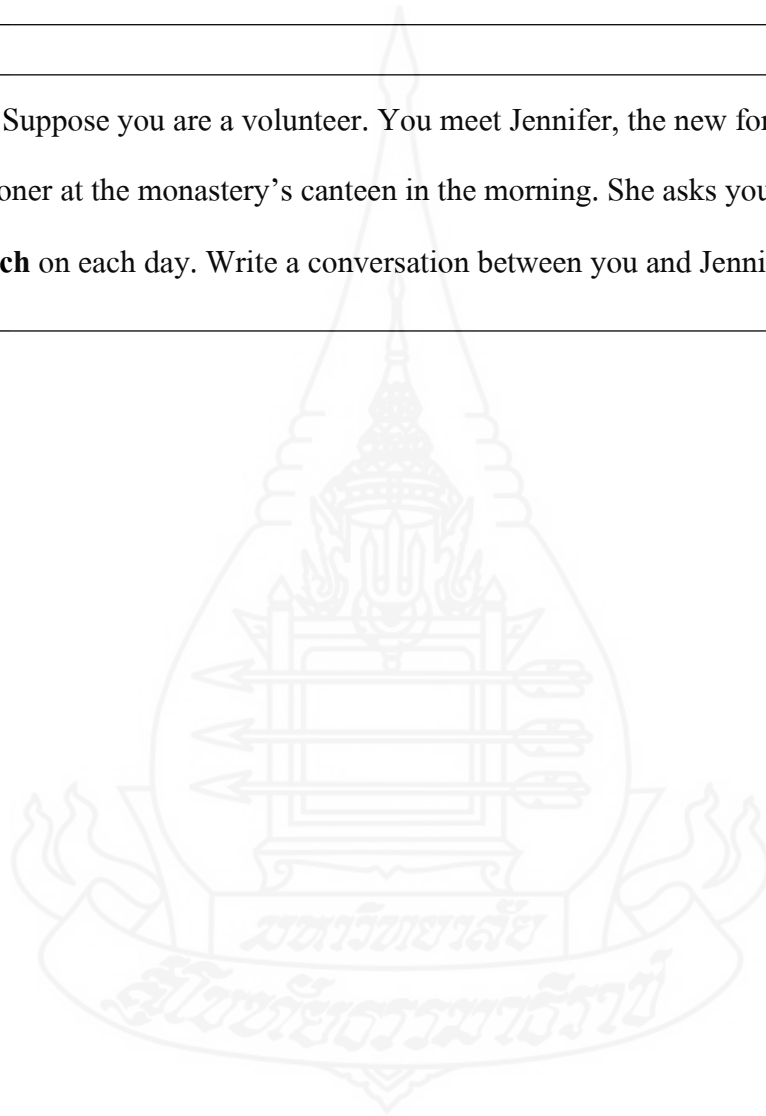
Andrea is a foreign dhamma practitioner. She is interested in **doing chanting and practicing meditation** in the evening. She wants to join this activity. Write a conversation between you and Andrea if you are a volunteer.

Daniel is an old man from Germany. He doesn't want to join all of activities because he has health problem. He wants to know about **some activities which can be skipped on each day** and the time for those activities. Write a conversation between you and Daniel.

Jenny is a helpful practitioner. She wants to help **cleaning the area** in the monastery and she asks you about the time for this activity. Write a conversation between you and Jenny.

Suppose you are a volunteer and Sunny is a new foreign Dhamma practitioner at Thum Wua Monastery. He wants to know about the time that he can **relax or have some coffee or tea**. Write a conversation between you and Sunny.

Suppose you are a volunteer. You meet Jennifer, the new foreign dhamma practitioner at the monastery's canteen in the morning. She asks you about the time **for lunch** on each day. Write a conversation between you and Jennifer.

2. สถานการณ์เกี่ยวกับการเดินทางออกจากวัด (5 คะแนน)

Suppose you are a volunteer. You meet Jennifer at the monastery bus stop at 11.00 a.m. She wants to go to Pai today and she wants to know about how to get there. Write a conversation between you and Jennifer.

Suppose you are a volunteer. You meet John at the information desk. He wants to go Maehongson Airport tomorrow and he asks for your help to call the driver. Write a conversation between you and John.

Suppose you are a volunteer. You meet Janet after cleaning the monastery area. She tells you about leaving the monastery in a few days. and she asks you how to get to Pai? Write a conversation between you and Janet.

You and Maria are in the monastery bus stop. Maria wants to go Maehongson Downtown tomorrow morning. Write a conversation between you and Janet.

You and Jonathan are in the monastery bus stop. Jonathan wants to go Pai tomorrow morning. Write a conversation between you and him.

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอนที่ 1

ข้อ 1. คะแนนเต็ม ข้อละ 1 คะแนน รวม 5 คะแนน

คะแนน	รายการประเมิน
1	นักเรียนสามารถบอกชื่อและออกเสียงชื่อของสถานที่รวมถึงประโยชน์การใช้งานของสถานที่ได้อย่างถูกต้องตรงกับรูปภาพ
0.5	นักเรียนสามารถบอกชื่อและออกเสียงชื่อของสถานที่ หรือ ประโยชน์การใช้งานของสถานที่ได้อย่างถูกต้องตรงกับรูปภาพ อย่างใดอย่างหนึ่ง
0	นักเรียนไม่สามารถบอกชื่อและออกเสียงออกเสียงชื่อของสถานที่และประโยชน์การใช้งานได้

ข้อ 2. คะแนนเต็ม ข้อละ 1 คะแนน รวม 5 คะแนน

คะแนน	รายการประเมิน
1	นักเรียนสามารถตอบคำถามได้ตรงประเด็น ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ออกเสียงถูกต้องชัดเจน
0.5	นักเรียนตอบคำถามพอสื่อความได้ แต่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน
0	นักเรียนไม่สามารถตอบคำถามได้

ตอนที่ 2

ข้อ 1. และ ข้อ 2. คะแนนเต็มข้อละ 5 คะแนน รวม 10 คะแนน

คะแนน

รายการประเมิน

- 5 นักเรียนสามารถสื่อความในการสนทนาโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ ออกเสียงถูกต้อง ใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ มีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ใช้น้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสมกับสถานการณ์
- 4 นักเรียนสามารถสื่อความในการสนทนาโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ ออกเสียงผิดบ้าง ใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม แต่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งหมด มีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ใช้น้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสมกับสถานการณ์
- 3 นักเรียนสามารถสื่อความในการสนทนาโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ ออกเสียงผิดบ้าง ใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม แต่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งหมด ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา พูดตะกุกตะกัก ใช้น้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสมกับสถานการณ์
- 2 นักเรียนสามารถสื่อความในการสนทนาโต้ตอบกับคู่สนทนาได้เล็กน้อย ออกเสียงคำศัพท์ผิดบ่อยครั้ง ใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม แต่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา พูดตะกุกตะกักบ้าง ใช้น้ำเสียงและท่าทางที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์
- 1 นักเรียนพอสื่อความในการสนทนาโต้ตอบกับคู่สนทนาได้บ้าง ออกเสียงคำศัพท์ผิดบ่อยครั้ง ใช้คำศัพท์ไม่เหมาะสม ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา พูดตะกุกตะกัก หยุดเป็นเวลานาน ใช้น้ำเสียงและท่าทางที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์
- 0 นักเรียนไม่สามารถสื่อสาร และสนทนากับคู่สนทนาได้เลย

ภาคผนวก ง
ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือ

สรุปผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรม

เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั
คำชี้แจง โปรดพิจารณาให้คะแนนความสอดคล้องของแบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง
ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั
โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงตามระดับความคิดเห็นของท่านจากเกณฑ์
ที่กำหนดให้ดังต่อไปนี้

+1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การประเมินหลักสูตร
ฝึกอบรม

0 หมายถึง ท่านไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การประเมินหลักสูตร
ฝึกอบรม

-1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การประเมินหลักสูตร
ฝึกอบรม

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	สรุป
	1	2	3			
1. หลักการและเหตุผล						
1.1 สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของ ปัญหาและความจำเป็นในการพัฒนา หลักสูตรฝึกอบรม	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
1.2 มีความเชื่อมโยงระหว่าง ความสำคัญของปัญหาและความ จำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร ฝึกอบรม	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
1.3 มีการใช้ภาษาในการเรียบเรียงที่ เข้าใจง่าย ชัดเจน สามารถให้ภาพรวม ของหลักสูตรฝึกอบรมได้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
2. วัตถุประสงค์การฝึกอบรม						
2.1 สอดคล้องกับหลักการและ เหตุผลของหลักสูตรฝึกอบรม	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง

สรุปผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	สรุป
	1	2	3			
2.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการฝึกอบรม	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
2.3 มีความชัดเจน นำไปสู่การปฏิบัติรวมทั้งสามารถวัดและประเมินผลได้จริง	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
3. ระยะเวลาในการฝึกอบรม						
3.1 เหมาะสมกับระดับขั้นของผู้เข้ารับการฝึกอบรม	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
3.2 เหมาะสมกับกิจกรรมการฝึกอบรม	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
4. เนื้อหาในการฝึกอบรม						
4.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรฝึกอบรม	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
4.2 เรียงลำดับความสำคัญของเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
4.3 มีความชัดเจน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
5. การวัดผลประเมินผลการฝึกอบรม						
5.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
5.2 มีวิธีการวัดประเมินที่หลากหลาย	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง

สรุปผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินหลักสูตรฝึกอบรม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	สรุป
	1	2	3			
5.3 ครอบคลุมสิ่งที่ต้องประเมิน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง

สรุปผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมฝึกรวม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั
จำนวน 4 แผน จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

รายการ	แผนการจัดการเรียนรู้				— X	S.D.
	1	2	3	4		
1. สาระสำคัญ						
1.1 สะท้อนให้เห็นประเด็นสำคัญที่นักเรียนต้องเรียนรู้และจดจำ	3.67	4.67	4.67	4.67	4.42	0.50
1.2 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4.33	4.67	4.67	4.67	4.58	0.17
2. วัตถุประสงค์						
2.1 สอดคล้องกับสาระสำคัญ	4.33	4.67	4.67	4.67	4.58	0.17
2.2 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	4.67	4.67	4.67	4.67	4.67	0.00
2.3 นำไปสู่การวัดและประเมินผลได้จริง	4.33	4.00	4.33	4.33	4.25	0.17
3. เนื้อหาสาระ						
3.1 มีความชัดเจน	4.67	4.67	4.67	4.67	4.67	0.00
3.2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกรวม	4.67	4.67	4.67	4.67	4.67	0.00
4. กิจกรรมการฝึกรวม						
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	4.00	4.67	4.67	4.67	4.50	0.33
4.2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกรวม	4.67	4.67	4.67	4.67	4.67	0.00
4.3 เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียน	4.33	4.67	4.33	4.33	4.42	0.17
4.4 เหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการฝึกรวม	3.33	3.67	3.67	3.67	3.58	0.17
4.5 นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการฝึกรวม	4.67	4.67	4.33	4.33	4.50	0.19
4.6 กิจกรรมการฝึกรวมมีความหลากหลาย	4.00	4.00	3.67	4.00	3.92	0.17
5. สื่อประกอบแผนการจัดกิจกรรมฝึกรวม						
5.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกรวม	4.33	4.33	4.67	4.67	4.50	0.19
5.2 เหมาะสมกับเนื้อหาและวัยของนักเรียน	4.33	3.67	4.33	4.33	4.17	0.33
5.3 เร้าความสนใจนักเรียน	3.67	4.00	3.67	3.67	3.75	0.17
5.4 มีความหลากหลาย	3.67	4.00	4.00	4.00	3.92	0.17

สรุปผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการจัดกิจกรรมฝึกอบรม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว
จำนวน 4 แผน จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (ต่อ)

รายการ	แผนการจัดการเรียนรู้				— X	S.D.
	1	2	3	4		
6. การวัดผลประเมินผลการเรียนรู้						
6.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกอบรม	4.67	4.33	4.67	4.67	4.58	0.17
6.2 มีความหลากหลาย	4.00	3.67	3.67	3.67	3.75	0.17
รวมค่าเฉลี่ย	4.23	4.32	4.33	4.35	4.31	0.17
S.D.	0.52	0.50	0.47	0.49		

เกณฑ์การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

- 4.50-5.00 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
- 3.50-4.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมาก
- 2.50-3.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 1.50-2.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับพอใช้
- ต่ำกว่า 1.50 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมควรในระดับปรับปรุง

สรุปผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าถ้ำวัว
เรื่อง Knowing about Thum Wua Monastery

รายการ	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่				\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	1	2	3				
1. สาระสำคัญ							
1.1 สะท้อนให้เห็นประเด็นสำคัญที่นักเรียนต้อง เรียนรู้และจดจำ	3	4	4		3.67	0.47	เหมาะสมมาก
1.2 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4	4	5		4.33	0.47	เหมาะสมมาก
2. วัตถุประสงค์							
2.1 สอดคล้องกับสาระสำคัญ	4	5	4		4.33	0.47	เหมาะสมมาก
2.2 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	4	5	5		4.67	0.47	เหมาะสมมาก
2.3 นำไปสู่การวัดและประเมินผลได้จริง	4	4	5		4.33	0.47	เหมาะสมมาก
3. เนื้อหาสาระ							
3.1 มีความชัดเจน	4	5	5		4.67	0.47	เหมาะสมมาก
3.2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกอบรม	4	5	5		4.67	0.47	เหมาะสมมาก
4. กิจกรรมการฝึกอบรม							
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	3	4	5		4.00	0.82	เหมาะสมมาก
4.2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกอบรม	4	5	5		4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับความสามารถและระดับชั้นของนักเรียน	4	4	5		4.33	0.47	เหมาะสมมาก
4.4 เหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการฝึกอบรม	3	3	4		3.33	0.47	เหมาะสมปานกลาง
4.5 นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการฝึกอบรม	4	5	5		4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด

สรุปผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั
เรื่อง Knowing about Thum Wua Monastery (ต่อ)

รายการ	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	1	2	3			
4.6 กิจกรรมการฝึกอบรมมีความ หลากหลาย	3	4	5	4.00	0.82	เหมาะสมมาก
5. สื่อที่ใช้ในการฝึกอบรม						
5.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การ ฝึกอบรม	4	4	5	4.33	0.47	เหมาะสมมาก
5.2 เหมาะสมกับเนื้อหาและวัยของ นักเรียน	4	4	5	4.33	0.47	เหมาะสมมาก
5.3 ได้รับความสนใจนักเรียน	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมาก
5.4 มีความหลากหลาย	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมาก
6. การวัดผลประเมินผลการฝึกอบรม						
6.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การ ฝึกอบรม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
6.2 มีความหลากหลาย	3	4	5	4.00	0.82	เหมาะสมมาก
รวมค่าเฉลี่ย				4.23	0.52	เหมาะสมมาก

เกณฑ์การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

4.50-5.00	หมายความว่า	แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
3.50-4.49	หมายความว่า	แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมาก
2.50-3.49	หมายความว่า	แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
1.50-2.49	หมายความว่า	แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับพอใช้
ต่ำกว่า 1.50	หมายความว่า	แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมควรในระดับปรับปรุง

สรุปผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมฝึกรวม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั
เรื่อง Asking and Giving Information

รายการ	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	1	2	3			
1. สาระสำคัญ						
1.1 สะท้อนให้เห็นประเด็นสำคัญที่นักเรียนต้อง เรียนรู้และจดจำ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
2. วัตถุประสงค์						
2.1 สอดคล้องกับสาระสำคัญ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 นำไปสู่การวัดและประเมินผลได้จริง	3	5	4	4.00	0.82	เหมาะสมมาก
3. เนื้อหาสาระ						
3.1 มีความชัดเจน	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกรวม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมการฝึกรวม						
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกรวม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับความสามารถและระดับชั้นของนักเรียน	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4.4 เหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการฝึกรวม	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมาก
4.5 นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการฝึกรวม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด

สรุปผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว
เรื่อง Asking and Giving Information (ต่อ)

รายการ	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	1	2	3			
4.6 กิจกรรมการฝึกอบรมมีความ หลากหลาย	3	5	4	4.00	0.82	เหมาะสมมาก
5. สื่อที่ใช้ในการฝึกอบรม						
5.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การ ฝึกอบรม	4	5	4	4.33	0.47	เหมาะสมมาก
5.2 เหมาะสมกับเนื้อหาและวัยของ นักเรียน	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมาก
5.3 ได้รับความสนใจนักเรียน	4	4	4	4.00	0.00	เหมาะสมมาก
5.4 มีความหลากหลาย	3	5	4	4.00	0.82	เหมาะสมมาก
6. การวัดผลประเมินผลการฝึกอบรม						
6.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การ ฝึกอบรม	3	5	5	4.33	0.94	เหมาะสมมาก
6.2 มีความหลากหลาย	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมาก
รวมค่าเฉลี่ย				4.32	0.50	เหมาะสมมาก

เกณฑ์การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

- 4.50-5.00 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
- 3.50-4.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมาก
- 2.50-3.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 1.50-2.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับพอใช้
- ต่ำกว่า 1.50 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมควรในระดับปรับปรุง

สรุปผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมฝึกรวม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว
เรื่อง Telling about Daily Activities

รายการ	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	1	2	3			
1. สาระสำคัญ						
1.1 สะท้อนให้เห็นประเด็นสำคัญที่นักเรียนต้อง เรียนรู้และจดจำ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
2. วัตถุประสงค์						
2.1 สอดคล้องกับสาระสำคัญ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 นำไปสู่การวัดและประเมินผลได้จริง	3	5	5	4.33	0.94	เหมาะสมมาก
3. เนื้อหาสาระ						
3.1 มีความชัดเจน	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกรวม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมการฝึกรวม						
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกรวม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับความสามารถและระดับชั้นของนักเรียน	4	4	5	4.33	0.47	เหมาะสมมาก
4.4 เหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการฝึกรวม	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมาก
4.5 นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการฝึกรวม	3	5	5	4.33	0.94	เหมาะสมมาก

สรุปผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมฝึกรวม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าอ้อวั
เรื่อง Telling about Daily Activities (ต่อ)

รายการ	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	1	2	3			
4.6 กิจกรรมการฝึกรวมมีความ หลากหลาย	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมาก
5. สื่อที่ใช้ในการฝึกรวม						
5.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การ ฝึกรวม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับเนื้อหาและวัยของ นักเรียน	4	4	5	4.33	0.47	เหมาะสมมาก
5.3 ได้รับความสนใจนักเรียน	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมาก
5.4 มีความหลากหลาย	4	4	4	4.00	0.00	เหมาะสมมาก
6. การวัดผลประเมินผลการฝึกรวม						
6.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การ ฝึกรวม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
6.2 มีความหลากหลาย	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมาก
รวมค่าเฉลี่ย				4.33	0.47	เหมาะสมมาก

เกณฑ์การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

- 4.50-5.00 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
- 3.50-4.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมาก
- 2.50-3.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 1.50-2.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับพอใช้
- ต่ำกว่า 1.50 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมควรในระดับปรับปรุง

สรุปผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมฝึกรบม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว
เรื่อง Talking about Transportation

รายการ	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	1	2	3			
1. สาระสำคัญ						
1.1 สะท้อนให้เห็นประเด็นสำคัญที่นักเรียนต้อง เรียนรู้และจดจำ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
2. วัตถุประสงค์						
2.1 สอดคล้องกับสาระสำคัญ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 นำไปสู่การวัดและประเมินผลได้จริง	3	5	5	4.33	0.94	เหมาะสมมาก
3. เนื้อหาสาระ						
3.1 มีความชัดเจน	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกรบม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมการฝึกรบม						
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การฝึกรบม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับความสามารถและระดับชั้นของนักเรียน	4	5	4	4.33	0.47	เหมาะสมมาก
4.4 เหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการฝึกรบม	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
4.5 นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการฝึกรบม	3	5	5	4.33	0.94	เหมาะสมมาก

สรุปผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมฝึกอบรม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว
เรื่อง Talking about Transportation (ต่อ)

รายการ	ระดับความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญคนที่			\bar{X}	S.D.	ความหมาย
	1	2	3			
4.6 กิจกรรมการฝึกอบรมมีความ หลากหลาย	3	4	5	4.00	0.82	เหมาะสมมาก
5. สื่อที่ใช้ในการฝึกอบรม						
5.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การ ฝึกอบรม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับเนื้อหาและวัยของ นักเรียน	4	5	4	4.33	0.47	เหมาะสมมาก
5.3 ได้รับความสนใจนักเรียน	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมาก
5.4 มีความหลากหลาย	4	4	4	4.00	0.00	เหมาะสมมาก
6. การวัดผลประเมินผลการฝึกอบรม						
6.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การ ฝึกอบรม	4	5	5	4.67	0.47	เหมาะสมมากที่สุด
6.2 มีความหลากหลาย	3	4	4	3.67	0.47	เหมาะสมมาก
รวมค่าเฉลี่ย				4.35	0.49	เหมาะสมมาก

เกณฑ์การประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

- 4.50-5.00 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
- 3.50-4.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับมาก
- 2.50-3.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 1.50-2.49 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมในระดับพอใช้
- ต่ำกว่า 1.50 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมควรในระดับปรับปรุง

สรุปผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจต่อการฝึกอบรม

เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว

คำชี้แจง โปรดพิจารณาให้คะแนนความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจต่อการฝึกอบรม

เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว

โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงตามระดับความคิดเห็นของท่านจากเกณฑ์

ที่กำหนดให้ดังต่อไปนี้

+1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อความนั้นเป็นการวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการ
ฝึกอบรม

0 หมายถึง ท่านไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นเป็นการวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการ
ฝึกอบรม

-1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อความนั้นไม่เป็นการวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการ
ฝึกอบรม

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	สรุป
		1	2	3			
1	เนื้อหาตรงกับความต้องการของ นักเรียน	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
2	เนื้อหาที่น่าสนใจ	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
3	กิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
4	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
5	ครูผู้สอนมีความสามารถในการจัด กิจกรรมได้อย่างน่าสนใจ	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
6	นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนภาษาอังกฤษ มากขึ้น	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
7	นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ ในอนาคต	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง

สรุปผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจต่อการฝึกอบรม
เรื่อง ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติธรรมชาวต่างชาติ ณ วัดป่าแก้ว (ต่อ)

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	สรุป
		1	2	3			
8	นักเรียนได้พัฒนาทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของตนเองมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
9	ระยะเวลาในการฝึกอบรมมีความ เหมาะสม	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
10	นักเรียนมีความพึงพอใจที่ได้เข้าร่วม การอบรมในครั้งนี้	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง

สรุปผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับข้อสอบรายข้อ

การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ค่า IOC)

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงตามระดับความคิดเห็นของท่านจากเกณฑ์ที่กำหนดให้ดังต่อไปนี้

+1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

0 หมายถึง ท่านไม่แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

-1 หมายถึง ท่านแน่ใจว่าข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ข้อที่	แบบทดสอบ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	สรุป
		1	2	3			
	<p>ตอนที่ 1 เป็นการวัดความสามารถในการฟัง-พูดของนักเรียน เกี่ยวกับเรื่อง Knowing about Thum Wua Monastery และ เรื่อง Asking and Giving Information โดยการสัมภาษณ์ ถาม - ตอบ นักเรียนเป็นรายบุคคล ดังนี้</p> <p>ข้อที่ 1-5 ให้นักเรียนดูมัลติมีเดียสถานที่ต่าง ๆ ภายในวัดขึ้นมา 5 ภาพ แล้วบอกชื่อสถานที่ตามภาพที่นักเรียนดูได้ พร้อมประโยชน์การใช้งานของสถานที่ จำนวน 5 ข้อ (5 คะแนน)</p> <p>ข้อที่ 6-10 ให้นักเรียนจับสลากข้อมูลชาวต่างชาติ แล้วตอบคำถามจำนวน 5 ข้อ (5 คะแนน)</p>						

ข้อที่	แบบทดสอบ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	สรุป
		1	2	3			
1	What is the place called?	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
	What is it used for?						
2	What is the place called?	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
	What is it used for?						
3	What is the place called?	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
	What is it used for?						
4	What is the place called?	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
	What is it used for?						
5	What is the place called?	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
	What is it used for?						
6	What is your name?	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
7	Where are you from?	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
8	How long will you stay here?	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
9	Why did you come to this monastery?	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
10	How do you know about this place?	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
	ตอนที่ 2 เป็นการวัดความสามารถ ในการฟัง-พูดของนักเรียน เกี่ยวกับ เรื่อง Telling about Daily Activities และ Talking about Transportation โดยให้นักเรียน จับคู่ แล้วจับสลาก สถานการณ์เกี่ยวกับกิจวัตร ประจำวันของวัด จำนวน 1 ข้อ						

ข้อที่	แบบทดสอบ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	IOC	สรุป
		1	2	3			
	และการเดินทางออกจากวัด จำนวน 1 ข้อ จากนั้นแต่งบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมุติ ทั้งหมดจำนวน 2 ข้อ (10 คะแนน)						
11	แต่งบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมุติ สถานการณ์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของวัด	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง
12	แต่งบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมุติ สถานการณ์เกี่ยวกับการเดินทางออกจากวัด	+1	+1	+1	3	1	เหมาะสม สอดคล้อง

คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เลขที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	2	11.5
2	1	7
3	4	16
4	2	13.5
5	1	9
6	1	7
7	2	13
8	2	14
9	3.5	15
10	2	13.5
11	4.5	17
12	1.5	9
13	2	14.5
14	2	15
15	2	14
16	2	15.5
17	3.5	16
18	2	14
19	2	13
20	1.5	11.5

คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ sign test

Frequencies

		N
protest - pretest	Negative Differences ^a	0
	Positive Differences ^b	20
	Ties ^c	0
	Total	20

a protest < pretest

b protest > pretest

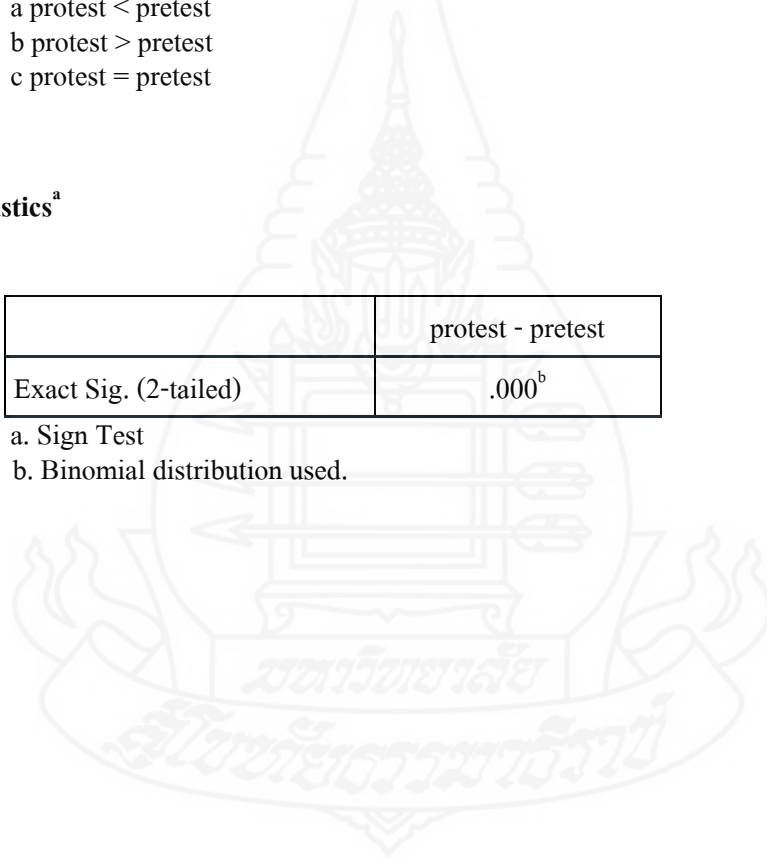
c protest = pretest

Test Statistics^a

	protest - pretest
Exact Sig. (2-tailed)	.000 ^b

a. Sign Test

b. Binomial distribution used.

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นางสาวกาญจนา นะนอง
วัน เดือน ปีเกิด	18 มีนาคม 2534
สถานที่เกิด	จังหวัดแม่ฮ่องสอน
ประวัติการศึกษา	ครุศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 1) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พ.ศ. 2557
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 99 (บ้านแม่สุยะ) อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน
ตำแหน่ง	ครู

